

Enid Blyton

ΤΟ

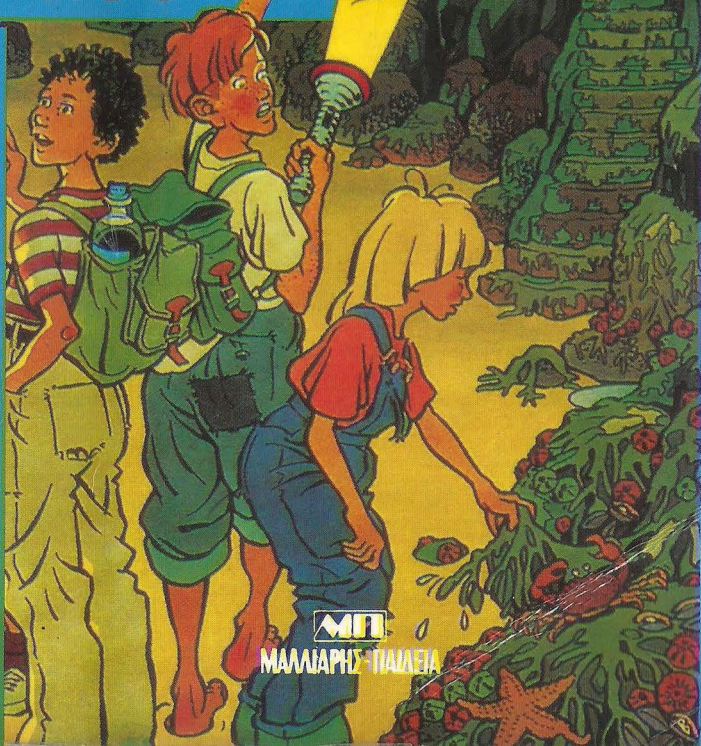
ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΟΥ

ΣΠΙΓΚΙ
ΧΟΥΛΣ

·ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗ

·ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΜΠ

ΜΑΛΛΑΡΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑ

Το Μυστικό του Σπίγκι Χόουλς

***Στην σειρά «Ιστορίες Μυστηρίου» της Ένιντ Μπλάιτον
περιέχονται οι εξής τίτλοι:***

**ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΝΗΣΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΙΓΚΙ ΧΟΟΥΛΣ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΙΑΙΜΟΪΝ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΥΝΚΑΣΛ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΟΚΙΝΤΑΟΥΝ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΙΛΟΜΠΙ ΦΕΑΡ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΙΓΚΟΜΠΕΛΣ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΑΜΠΙΑΝΤΑΜΠ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΑΚ ΤΑΚ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΑΓΚΑΜΑΦΙΝ**

Enid Blyton

Το Μυστικό του Σπίγκι Χόουλς

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΛΙΓΚΟΥΔΗΣ

ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ-ΠΑΙΔΕΙΑ

Φωτοστοιχειοθεσία: Grafomanager
Τυπογραφικές διορθώσεις: Τσακτσίρα Λία
Αναπαραγωγές films: Reptime A.E.
Σελιδοποίηση, μοντάζ: Αναστασοπούλου Χριστίνα-Φωτεινή
Εκτύπωση: Βλασόπουλος Ζώης
Βιβλιοδεσία: Μάντης Ιωάννης & Υιοί Ο.Ε.

**Η υπογραφή της Ενίντ Μπλάιτον αποτελεί σήμα κατατεθέν
των εκδόσεων Darrel Waters Limited.**

© 1940 Darrell Waters Limited

© 1995 ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ-ΠΑΙΔΕΙΑ Α.Ε.

Αριστοτέλους 9, 546 24 Θεσσαλονίκη,

Τηλ.: 277.113, 278.707

Fax: 264.856

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΗ:

Αγ. Μηνά 11, 546 24 Θεσσαλονίκη

Τηλ. 275.382, 238.364

Μαυρομιχάλη 11, 106 79 Αθήνα

Τηλ.: 36.00.900, 36.34.302

Fax: 36.05.874

Β' ΕΚΔΟΣΗ

ISBN: 960-239 – 081-6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ	7
ΣΤΟ ΣΠΙΓΚΙ ΧΟΟΥΛΣ	17
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ	26
ΜΗΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ;	39
ΤΟ ΦΩΣ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ	49
ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ	60
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ	70
ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΑΠΟΔΡΑΣΗ	78
Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ	88
Η ΑΝΕΜΟΣΚΑΛΑ	97
Ο ΤΖΑΚ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ	105
ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΑΠΟΔΡΑΣΗ	116
ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛ	124
Ο ΜΑΪΚ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΤΑΙ	134
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΟΡΤΑ;	143
ΚΙ ΑΛΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ!	152
Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ	162
ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ	172
ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΝΗΣΙ	180
ΓΑΛΗΝΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΝΗΣΙ	190
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΝΗΣΙ	199
Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΜΑΪΚ	210
ΜΟΝΟΙ ΣΤΟ ΠΙΠ ΧΟΟΥΛ	220
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ	229

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Ένα πρωινό, στις αρχές των καλοκαιρινών διακοπών, τέσσερα παιδιά ταξίδευαν μ' ένα τρένο εξπρές κι αισθάνονταν φοβερά ενθουσιασμένα.

— Τώρα έχουμε πραγματικά ξεκινήσει, είπε ο Μάικ. Μα την αλήθεια, σκεφτείτε το, δυο μήνες σ' ένα μικρό σπίτι δίπλα στη θάλασσα! Κολύμπι, κωπηλασία, ψάρεμα, ισποπλοΐα, πόσο θα διασκεδάσουμε!

— Παρόλα αυτά, μακάρι να έρχονταν μαζί μας η μαμά κι ο μπαμπάς, είπε η Νόρα, δίδυμη αδελφή του Μάικ. Θα μου λείψουν, ιδιαίτερα καθώς μείναμε μακριά τους όλη τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς και τους είδαμε μόνο μια φορά.

— Δεν μπορούσαν, βέβαια, να μας πάρουν όλους μαζί στο εκπαιδευτικό τους ταξίδι, είπε πολύ λογικά η Πέγκι. Θα μας συναντήσουν στο Σπίγκι Χόουλς μόλις μπορέσουν.

— Σπίγκι Χόουλς! Δεν είναι πολύ συναρπαστικό όνομα για τόπο διακοπών; είπε ο Τζακ. Σπίγκι Χόουλς· αναρωπéμαι γιατί να το ονόμασαν έτσι. Υποθέτω πως θα υπάρχουν τρύπες ή σπηλιές ή κάτι παρόμοιο.

Τα τέσσερα παιδιά είχαν επιστρέψει από το

σχολείο τους στο σπίτι την προηγούμενη μέρα. Η Νόρα και η Πέγκι είχαν επιστρέψει από το σχολείο θηλέων και ο Μάικ με τον Τζακ από το σχολείο αρρένων. Είχαν διανυκτερεύσει στο σπίτι τους, με τους γονείς τους, και τώρα ξεκινούσαν ολομόναχα για το Σπίγκι Χόουλς.

Ο Τζακ ήταν ο πιο ενθουσιασμένος από τους τέσσερις, γιατί δεν είχε ποτέ πριν ξαναπάει στη θάλασσα. Δεν ήταν πραγματικός αδελφός του Μάικ της Νόρας και της Πέγκι· ο ίδιος δεν είχε, εξάλλου, γονείς.

Αλλά οι γονείς των παιδιών τον είχαν υιοθετήσει, γιατί είχε βοηθήσει πάρα πολύ το Μάικ και τα κορίτσια, όταν το είχαν σκάσει από τη θεία και το θείο τους, ανθρώπους σκληρόκαρδους.

Ο καπετάνιος Άρνολντ, πατέρας των παιδιών, τα είχε αφήσει σε μια φάρμα, με την αδελφή του, ενώ ο ίδιος και η γυναίκα του είχαν επιχειρήσει να πετάξουν για την Αυστραλία με ένα πολύ μικρό αεροπλάνο.

Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ είχαν χαθεί για μήνες σ' ένα ερημονήσι και όταν πλέον είχε δημιουργηθεί η εντύπωση, πως δε θα επέστρεφαν ποτέ, η θεία άρχισε να συμπεριφέρεται σκληρά στα παιδιά. Εκείνα είχαν ήδη γίνει φίλοι με τον Τζακ, ο οποίος τα βοήθησε να το σκάσουν και να κρυφτούν σ' ένα κρυφό νησί μιας λίμνης. Εκεί είχαν μείνει όλοι μαζί, ωσότου πληροφορήθηκαν, πως οι γονείς τους είχαν βρεθεί και είχαν επιστρέψει στην Αγ-

γλία, για να αναζητήσουν τα παιδιά τους.

Καθώς ο Τζακ δεν είχε συγγενείς και καθώς συμπαθούσε πάρα πολύ το Μάικ, τη Νόρα και την Πέγκι, ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ αποφάσισαν ότι θα έμενε μαζί τους, ακριβώς σαν να ήταν ένα από τα παιδιά τους. Ο Τζακ χάρηκε ιδιαίτερα γι' αυτό. Πήγε στο σχολείο μαζί με το Μάικ, και τώρα ήταν πάλι όλα τα παιδιά μαζί, πηγαίνοντας για καλοκαιρινές διακοπές. Στην αρχή στεναχωρέθηκαν, όταν άκουσαν πως ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ θα πήγαιναν στην Ιρλανδία για να δώσουν διαλέξεις σχετικά με τις αεροπορικές τους περιπέτειες. Μα τώρα που όλοι μαζί κατευθύνονταν στο Κόρνγκουολ, για να μείνουν σ' ένα σπίτι χτισμένο πάνω στα βράχια, όπου θα έκαναν ό,τι ήθελαν, δεν μπορούσαν να κρύψουν τη χαρά και τον ενθουσιασμό τους.

— Ποιος θα μας φροντίζει στο Σπίγκι Χόουλς; ρώτησε ο Τζακ.

— Κάποια κυρία με το όνομα Ντίμιτι, είπε η Νόρα. Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτήν, πέρα από το ότι η μαμά λέει πως είναι καλή.

— Κυρία Ντίμιτι! είπε η Πέγκι. Το όνομά της δίνει την εντύπωση ανθρώπου ντροπαλού και φοβισμένου. Θα τη φωνάζω Ντίμι.

Οι υπόλοιποι γέλασαν.

— Περίμενε να δεις πρώτα πώς είναι, είπε ο Μάικ. Μπορεί να είναι ψηλή και αυστηρή, με δυνατή φωνή.

Το τρένο συνέχισε να προχωρά μουγκρίζοντας. Ο Τζακ κοίταξε σ' ένα χάρτη που κρεμόταν στο κουπέ.

— Θα έλεγα πως το Σπίγκι Χόουλς δεν είναι τόσο μακριά από το μουσικό νησί μας, είπε. Αναρωπέμαι αν θα μπορούσαμε να πάμε να το επισκεφτούμε. Αγαπημένο κρυφό νησάκι! Φαντάζομαι θα 'ναι πολύ όμορφο αυτή την εποχή.

— Είναι αρκετή η απόσταση, είπε ο Μάικ κοιτάζοντας το χάρτη. Περίπου σαράντα μίλια, απ' όσο υπολογίζω. Τέλος πάντων, θα δούμε. Πολύ θα ήθελα να ξαναδώ το μουσικό νησί μας.

— Ας φάμε το βραδινό μας τώρα, είπε η Πέγκι, ανοίγοντας το καλαθάκι με τα φαγητά. Κοιτάξτε πιας έδωσε η μαμά!

Υπήρχαν σάντουιτς με κοτόπουλο, σάντουιτς με ντομάτα, μπισκότα κάθε είδους, λεμονάδα, μήλα και μπανάνες.

— Εξαιρετικό, είπε ο Μάικ, παίρνοντας τη μερίδα του. Η μαμά είναι θαυμάσια. Ξέρει πάντα τι μας αρέσει.

— Πόσην ώρα θέλουμε για να φτάσουμε στο Σπίγκι Χόουλς; ρώτησε η Νόρα, τρώγοντας με βουλιμία ένα σάντουιτς με κοτόπουλο.

— Θα φτάσουμε στον πιο κοντινό σταθμό στις τεσσεράμισι το απόγευμα, απάντησε ο Μάικ. Ωστόσο, αυτός ο σταθμός απέχει έξι μίλια από το Σπίγκι Χόουλς. Θα μας παραλάβει ένα αυτοκίνητο ή κάτι τέτοιο.

Η ώρα περνούσε μάλλον αργά. Είχανε, βέβαια, μαζί τους βιβλία για να διαβάσουν, μετρούσαν, για παιχνίδι, τα σήματα πλάι στις σιδηροτροχιές και τα τούνελ, ωστόσο, πολύ πριν από τις τεσεράμισι, αισθάνονταν όλοι τους κουρασμένοι, βρόμικοι και ζεσταίνονταν.

— Θα κοιμηθώ, είπε η Νόρα κι έβαλε τα πόδια της πάνω στο κάθισμα.

— Θα κοιμηθείς! είπε ο Μάικ περιφρονητικά. Θα μου ήταν αδύνατο να κοιμηθώ αυτή τη στιγμή.

Παρόλα αυτά, σε μερικά λεπτά είχε σχεδόν αποκοιμηθεί. Το ίδιο έκαναν όλοι τους, ενώ το τρένο διασχίζοντας με θόρυβο την ηλιοφώπιτη εσοχή, περνούσε βιαστικά κάτω από γέφυρες, πλάι από σταθμούς και κάτω από τούνελ με τρομακτική ταχύτητα.

Τα παιδιά ξύπνησαν μόνο την ώρα που το τρένο έκοψε ταχύτητα σ' ένα σταθμό. Ο Μάικ ανασπώθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

— Ε! Ο σταθμός μας είναι ο επόμενος! φώναξε στους άλλους. Ξυπνήστε υπναράδες, ξυπνήστε. Κατεβάστε τα πράγματά σας απ' το ράφι και συγυριστείτε λίγο. Τι εμφάνιση είναι αυτή!

Όλοι συγυρίστηκαν και κατέβασαν τα πράγματά τους. Είχαν μόλις ετοιμαστεί, όταν το τρένο έκοψε ξανά ταχύτητα. Ήταν ώρα να κατέβουν.

Πήδηξαν έξω, ο ένας μετά τον άλλο. Ο Μάικ φώναξε σ' έναν αχθοφόρο:

— Έχουμε δύο μπαούλα στο βαγόνι. Μπο-

ρείτε να τα κατεβάσετε, σας παρακαλώ;

Ο αχθοφόρος έτρεξε για να εκτελέσει την παραγγελία. Ο Τζακ κατευθύνθηκε προς τη δημοσιά, για να δει, αν είχε έρθει κανένα αυτοκίνητο να τους παραλάβει. Δεν υπήρχε κανένα αυτοκίνητο. Μόνο ένα νυσταγμένο καφετί άλογο στεκόταν εκεί, ζεμένο σε μια αγροπική άμαξα. Ένα αγόρι του αγροκτήματος στεκόταν πλάι του.

— Είστε ο αφέντης Άρνολντ, κύριε; ρώτησε τον Τζακ. Πρόκειται να συναντήσω μια ομάδα από τέσσερα παιδιά, για να τα οδηγήσω στο Σπίγκι Χόουλς.

— Ωραία, είπε ο Τζακ και φώναξε τους υπόλοιπους. Έι! Μάικ, Νόρα, Πέγκι! Είναι ένα αμαξάκι εδώ για να μας πάρει. Βιαστείτε!

Ο αχθοφόρος τσούλησε έξω από το βαγόνι τα δύο μπαούλα. Τα παιδιά στρίμωξαν τους εαυτούς τους και τα υπάρχοντά τους στη μικρή άμαξα και χαμογέλασαν στο αγόρι του αγροκτήματος, που φαινόταν εύθυμος τύπος. Αυτός σκαρφάλωσε στη θέση του οδηγού, έκανε μια στράκα με το μαστίγιό του και ξεκίνησαν για να διανύσουν σιγά σιγά τα έξι μίλια που τους χώριζαν από το Σπίγκι Χόουλς.

Το τοπίο που διέσχισαν ήταν θαυμάσιο. Η θάλασσα από τη μια μεριά, στο τέλος του γκρεμού, τόσο γαλάζια, όσο κι ο ουρανός από πάνω τους. Οι γκρεμοί ήταν εντυπωσιακοί και η ακτή ιδιαίτερα βραχώδης. Εδώ κι εκεί το κύμα έσκαζε πάνω σε τε-

ράσπιους βράχους και τους πιτσίλιζε με λευκό αφρό.

Από την άλλη μεριά ήταν τα λιβάδια και οι λόφοι. Παπαρούνες με το χρώμα της φλόγας άνθιζαν στις παρυφές του δρόμου και τα γαλάζια λουλούδια των αγριόχορτων έλαμπαν φωτεινά σαν τον ουρανό. Τα παιδιά είχαν ενθουσιαστεί με όλα.

— Ελπίζω ο καιρός να παραμείνει ηλιόλουστος και ζεστός, είπε ο Μάικ. Το μαγιό θα γίνει το δεύτερο δέρμα μου!

— Το ίδιο ισχύει και για μας, είπαν αμέσως και οι υπόλοιποι.

Το άλογο συνέχισε να τριποδίζει. Τα παιδιά μπορούσαν να ακούσουν τον ήχο των κυμάτων που έσκαζαν στην ακτή, μακριά τους. Προχωρούσαν σ' έναν ψηλό, ανεμοδαρμένο και απόκρημνο δρόμο, και ο θαλασσινός αέρας μαστίγωνε τα πρόσωπά τους. Ήταν μια πολύ ευχάριστη αύρα, καθώς ο ζεστός ήλιος βρίσκονταν, ακόμη, ψηλά στον ουρανό.

— Πώς ονομάζεται το σπίτι μας; ρώτησε ο Μάικ το αγόρι του αγροκτήματος, που οδηγούσε την άμαξα.

— Ονομάζεται Πιπ Χόουλ, απάντησε το αγόρι.

— Πιπ Χόουλ! είπε ο Τζακ έκπληκτος. Τι παράξενο όνομα!

— Θα το δείτε αμέσως, είπε το αγόρι. Νά το!

Έδειξε σ' ένα σημείο με το μαστίγιό του και τα

τέσσερα παιδιά αντίκρισαν το αλλόκοτο σπίτι, που θα αποτελούσε τον τόπο διαμονής τους και το ορμητήριο για τις παράξενες περιπέτειές τους τις επόμενες τέσσερις εβδομάδες.

Ήταν ένα αστείο σπίτι που έγερνε, μ' έναν παράξενο μικρό πύργο στη μια μεριά του. Ήταν χτισμένο σε μια κοιλότητα που δημιουργούσαν τα βράχια κι έβλεπε προς τη θάλασσα.

— Ονομάζεται Πιπ Χόουλ γιατί είναι πραγματικά σαν ένα παρατηρητήριο που βλέπει κατά τη θάλασσα, έτσι καθώς είναι χτισμένο σ' αυτήν την κορφή ανάμεσα σε δυο γκρεμούς, είπε το αγόρι του αγροκτήματος. Από το μικρό πύργο μπορείτε να δείτε και τον πύργο του παλιού σπιτιού, χτισμένο πάνω στον γκρεμό εκεί πίσω, ανάμεσα από τα δύο δέντρα. Λένε πως στον καιρό των λαθρεμπόρων κάποιος συνήθιζε να κάνει φωτεινά σήματα από το Πιπ Χόουλ σε κάποιον που παρακολουθούσε απέναντι, στον πύργο του παλιού σπιτιού.

— Μα την αλήθεια, αυτό είναι συναρπαστικό! είπε ο Τζακ. Λαθρέμποροι, πύργοι, φωτεινά σήματα, υποθέτω ότι υπάρχουν και σπηλιές.

— Αμέτρητες, είπε το αγόρι χαμογελώντας. Να εύχεσαι να μη καθείς σε μια απ' αυτές, καθώς και να μη σε προφτάσει η παλίρροια. Είναι μια πολύ επικίνδυνη ακτή για παιδιά.

— Νά το Πιπ Χόουλ, φώναξε η Νόρα, καθώς σταματούσαν μπροστά στο αστείο σπίτι με τον ψηλό πύργο. Κοιτάξτε, αυτή μπροστά στην πόρτα πρέπει

να είναι η κυρία Ντίμιτι. Και είναι τόσο φοβισμένη όσο έλεγες, Πέγκι!

Όλα τα παιδιά κοιτάζανε την κυρία Ντίμιτι. Ήταν μια μικροκαμωμένη μεσήλικη κυρία, με καλοχτενισμένα γκρίζα μαλλιά, μ' ένα μικρό χαμογελαστό πρόσωπο και με μεγάλα γκρίζα μάτια που μοιάζαν ντροπαλά κι ευγενικά.

— Καλώς ήρθατε στο Πιπ Χόουλ, παιδιά, φώναξε με μια ψιλή, σαν από πουλί φωνή.

— Ευχαριστούμε κυρία Ντίμιτι, απάντησαν τα παιδιά, καθώς αντάλασσαν ευγενικά, το καθένα με τη σειρά του, μια χειραψία μαζί της.

— Ελπίζω να περάσετε καλά εδώ, είπε η κυρία Ντίμιτι, οδηγώντας τα παιδιά μέσα στο σπίτι. Τα δωμάτιά σας είναι στον πύργο. Σκέφτηκα πως θα σας άρεσε περισσότερο εκεί.

— Στον πύργο! φώναξε η Νόρα, βγάζοντας μια τσιρίδα, που έκανε την κυρία Ντίμιτι να αναπνέει. Ω! υπέροχα! υπέροχα! υπέροχα!

Η κυρία Ντίμιτι έδειξε το δρόμο προς μια περριέργη κυκλική σκάλα, που ανέβαινε κι ανέβαινε, κάνοντας διαρκώς κύκλους, μέχρι την κορυφή του πύργου. Στον πύργο υπήρχαν δύο δωμάτια, το ένα πάνω από το άλλο. Ήταν ολότελα κυκλικά και όχι πολύ μεγάλα.

— Τώρα μπορείτε να πλυθείτε, να χτενιστείτε και έπειτα να κατεβείτε κάτω για το τσάι, είπε η κυρία Ντίμιτι, και πρόσθεσε πάλι. Ελπίζω να περάσετε καλά εδώ.

Δεν μπορούσε να προβλέψει πόσο περίεργα
θα περνούσαν τα παιδιά. Καημένη κυρία Ντίμιτι!

ΣΤΟ ΣΠΙΓΚΙ ΧΟΟΥΛΣ

Τα παιδιά πλύθηκαν και συγυρίστηκαν. Φλυαρούσαν με δυνατή φωνή όλη την ώρα. Τ' αγόρια είχαν εγκατασταθεί στο πάνω δωμάτιο και καθώς αυτό είχε τέσσερα παράθυρα, ένα σε κάθε πλευρά του κυλινδρικού πύργου, είχαν θέα σε τέσσερα διαφορετικά σημεία.

— Αυτό το παράθυρο βλέπει στη θάλασσα, μέχρι αρκετά μακριά, είπε ο Τζακ κοιτώντας έξω. Και το πλαϊνό βλέπει κατά τους γκρεμούς· αυτό βλέπει στη στεριά απέναντι, κι έχει κανείς μια εξάισια θέα σ' αυτό το παλιό σπίι εκεί πάνω. Αυτό εδώ το παράθυρο, τέλος, βλέπει πάνω από τη στέγη του Πιπ Χόουλ.

— Εκείνο το παλιό σπίι φαίνεται πολύ ενδιαφέρον και μυστηριώδες, είπε ο Μάικ. Είναι πολύ μεγάλο. Αναρωτιέμαι ποιος να μένει εκεί.

— Ελάτε, παιδιά! φώναζε η κυρία Ντίμιτι. Το τσάι είναι έτοιμο.

Όλοι τρέξανε κάτω, γελώντας καθώς κατέβαιναν την περίεργη στριφογυριστή σκάλα. Ήταν τόσο χαρούμενοι. Ήταν πραγματικά πολύ ευχάριστο να βρίσκονται όλοι μαζί, έπειτα από τρεις μήνες στο σχολείο. Ήταν όμορφο να σκέφτονται τις χαρού-

μενες μακριές εβδομάδες που τους περίμεναν, εβδομάδες γεμάτες λιακάδα και κέφι.

Ήταν ένα εξαιρετικό τσάι, που συνοδευόταν από τριών ειδών σπιτικά βουτήματα και νόστιμο μέλι φπαγμένο από τα μελίτσια της κυρίας Ντίμι. Τα παιδιά δεν ήπιαν τσάι, αλλά μεγάλα κύπελλα κρύο, παχύ γάλα.

Η κυρία Ντίμι κάθισε στην κεφαλή του τραπεζιού και ρώτησε τα παιδιά για το ταξίδι τους. Τα παιδιά τη συμπάθησαν. Γελούσε με τ' αστεία τους και δε φαινόταν να νοιάζεται για το πόσα βουτήματα έτρωγαν.

— Εγώ τα έφπαξα όλα, είπε. Έτσι, είναι ωραίο να σας βλέπω να τα τρώτε. Γιατί είμαι βέβαιη ότι σας άρεσαν.

— Και βέβαια μας άρεσαν, Ντίμι, είπε η Νόρα.

Οι υπόλοιποι γούρλωσαν τα μάπα τους και κοίταξαν την κυρία Ντίμι. Θα θύμωνε που την αποκαλούσαν Ντίμι;

— Αν είναι δυνατόν! είπε. Έτσι με φώναζαν στο σχολείο. Είναι πραγματικά πολύ όμορφο ν' ακούω αυτό το παλιό όνομα ξανά.

Έτσι, έπειτα από αυτό το γεγονός, όλοι τη φώναζαν Ντίμι, και τ' όνομα της ταίριαζε μια χαρά.

Όταν απόφαγαν η Ντίμι σηκώθηκε να συμμαζέψει. Έκανε όλο το νοικοκυριό και τη μαγειρική μονάχη της.

— Θα θέλατε να σας βοηθήσουμε; πρότεινε η Πέγκι ευγενικά.

— Ω, όχι, ευχαριστώ, είπε η Ντίμι, στοιβάζοντας τα φλυτζάνια και τα πιάτα. Ήρθατε εδώ για διακοπές και όχι για να με βοηθήτε. Ωστόσο υπάρχουν κάνα δυο κανόνες που θα ήθελα όλοι σας να τηρήσετε.

— Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε ανήσυχος ο Μάικ. Αυτό του θύμιζε σχολείο κατά κάποιον τρόπο.

— Τίποτε σπουδαίο, είπε η Ντίμι χαμογελώντας. Πρέπει να στρώνετε μόνοι σας τα κρεβάτια σας κάθε πρωί. Πρέπει να έρχεστε έγκαιρα για τα γεύματα, εκτός κι αν θέλετε να κάνετε πικ νικ στο ύπαιθρο, οπότε να μου το λέτε, ώστε να σας ετοιμάζω το γεύμα σας ή το απογευματινό σας όποια ώρα θέλετε. Το τρίτο είναι κάτι, που η μητέρα σας μου το ζήτησε. Πρέπει να είστε στα κρεβάτια σας στις οχτώμισι.

— Εντάξει, Ντίμι, συμφώνησε ο Μάικ. Θα τηρήσουμε τους κανόνες. Έχουμε όλοι μας ρολόγια, έτσι θα ξέρουμε την ώρα. Μπορούμε τώρα να κάνουμε μια περιήγηση;

— Ναι, βγείτε έξω μία ώρα και επιστρέψτε μετά εγκαίρως για ύπνο, είπε η Ντίμι. Θα ανοίξω εγώ τις βαλίτσες σας και θα τακτοποιήσω τα πράγματά σας, αν θέλετε.

— Θαύμα! είπε η Πέγκι, πολύ ευχαριστημένη. Σας ευχαριστούμε πολύ. Ελάτε, παιδιά!

Γλίστρησαν όλοι έξω από το σπίτι και τρέξαν στο μονοπάτι που οδηγούσε στην παραλία. Ήταν

ένα απότομο μονοπάτι, με σκαλιά σκαλισμένα πάνω στο βράχο.

— Στριφογυρίζει ως κάτω όπως και η σκάλα μας στον πύργο, είπε ο Μάικ. Δεν είναι σαν ένας κλιμακωτός γκρεμός; Κοιτάξτε τη θάλασσα κάτω, το χρώμα της. Ποτέ μου δεν είδα τέτοιο γαλανό χρώμα!

Ο ήλιος βυθιζόταν στη δύση. Στα ανατολικά η θάλασσα ήταν καταγάλανη και ήρεμη. Στα δυτικά χόρευε πάνω στην επιφάνειά της ένα χρυσό φως. Τα παιδιά γελούσαν από ευχαρίστηση. Πήδηξαν τα τελευταία σκαλιά που τους χώριζαν από τη χρυσή αμμουδιά. Ήταν διάσπαρτη από κοχύλια κάθε είδους.

— Θα μπορέσω να αποκτήσω μια εξαιρετη συλλογή από κοχύλια, είπε ο Μάικ που λάτρευε κάθε είδους συλλογές.

— Έι! Κοιτάξτε εκείνες τις σπηλιές, είπε ξαφνικά ο Τζακ, κι έδειξε το γκρεμό πίσω τους. Οι υπόλοιποι κοίταξαν κατά κει. Είδαν μεγάλες και μικρές τρύπες στους βράχους.

— Πάμε να τις δούμε από κοντά, είπε η Νόρα. Σκαρφάλωσε στην πλαγιά του γκρεμού και κοίταξε μέσα σε μια σπηλιά.

— Ωωω! αναφώνησε. Έχει κρύο και σκοτάδι εδώ μέσα.

Είχε δίκιο. Ήταν πράγματι κρύα και σκοτεινά μέσα στη σπηλιά. Ο ήλιος δεν μπορούσε να τρυπώσει στις βαθιές σπηλιές κι έτσι αυτές ανάδιναν

μιαν αίσθηση υγρασίας και μυστηρίου.

— Αναρωπείμαι τι βάθος έχουν αυτές οι σπηλιές, είπε ο Μάικ. Θα ήταν ενδιαφέρον να φέρουμε ένα φακό και να κοιτάξουμε μέσα.

— Θα το κάνουμε κι αυτό μια μέρα, είπε η Πέγκι. Τι λέτε τώρα για λίγο πλατσούρισμα; Ελάτε!

Βγάλαν τα πέδιλά τους και άρχισαν να πλατσουρίζουν στα νερά. Η θάλασσα ήταν ζεστή. Χόρεψαν γύρω τριγύρω χαρούμενα και παίζανε κυνηγητό μέσα στο νερό. Η Νόρα έπεσε κι έβρεξε το φόρεμά της. Η Πέγκι το έσπινε κι έπειτα κοίταξε το ρολόι της.

— Θεέ μου, είναι ώρα να γυρίσουμε! είπε. Πρέπει να βιαστούμε, ελάτε!

Έτρεξαν πίσω στον γκρεμό και σκαρφάλωσαν στα σκαλοπάτια του στενού μονοπατιού πάνω στο βράχο, παραπατώντας και πέφτοντας, καθώς δεν ήταν ακόμα συνηθισμένοι. Έπειτα μπήκαν στον κήπο και έτρεξαν προς την πλαϊνή πόρτα του Πιπ Χόουλ. Η κυρία Ντίμι τους ετοίμαζε ένα λιτό δείπνο με μαρούλι, μαύρο ψωμί με βούτυρο και μεταλλικό νερό.

— Καλή μου Ντίμι! φώναξε ο Μάικ. Είναι ένα θαυμάσιο μέρος, Ντίμι. Υπάρχουν ένα σωρό σπηλιές εκεί κάτω στην παραλία.

— Το ξέρω, είπε η Ντίμι. Πήραν το όνομά τους, Σπίγκι Χόουλς από έναν διάσημο λαθρέμπορο που ονομαζόταν Σπίγκι και ο οποίος έζησε πριν από εκατόν πενήντα χρόνια και παραπάνω. Ζούσε

σ' εκείνο το παλιό σπίτι που βρίσκεται ψηλότερα στην πλαγιά του γκρεμού. Λέγεται πως χρησιμοποιούσε αυτό το σπίτι σαν κρυφό παρατηρητήριο, για να βλέπει πότε έρχονταν τα καράβια που μετέφεραν το εμπόρευσμά του.

— Ω! Πόσο συναρπαστικό! είπε ο Μάικ. Ο καλός παλιόφιλος ο Σπίγκι!

— Δεν ήταν διόλου καλός, είπε η κυρία Ντίμιτς αυστηρά. Ήταν πολύ κακός.

— Μακάρι να υπήρχαν λαθρέμποροι στις μέρες μας, είπε η Πέγκι. Τότε ίσως να τους κατασκοπεύαμε και να τους ανακαλύπταμε. Θα ήταν πολύ συναρπαστικό.

— Όπως και να 'χει, δεν υπάρχουν λαθρέμποροι στο Σπίγκι Χόουλς, είπε η Ντίμι. Τελειώσατε το δείπνο σας; Είναι ώρα να πάτε για ύπνο. Υποθέτω πως μπορώ να σας εμπιστευτώ και ότι θα πλυθείτε και θα βουρτσίσετε τα δόντια σας και όλα τα σχετικά χωρίς να σας επιβλέπω, έτσι δεν είναι;

— Αγαπητή Ντίμι, πιστεύεις αλήθεια ότι οι δασκαλοί μας στο σχολείο έρχονται να δουν αν τα κάνουμε όλα αυτά; είπε ο Τζακ. Ίσως να εκπλαγείς, αλλά πρέπει να ξέρεις ότι όλοι μας είμαστε πάνω από πέντε χρονών!

— Δεν εκπλήσσομαι καθόλου, ροδομάγουλο αγόρι μου, είπε η Ντίμι, χτυπώντας τον χαϊδευτικά μ' ένα κουτάλι, καθώς περνούσε πλάι της. Τώρα θα σε πιάσω!

Πήγαν όλοι επάνω χαχανίζοντας.

— Η Ντίμι είναι ωραίος τύπος, είπε η Νόρα, καθώς ξεντυνόταν στο μικρό κυκλικό δωμάτιο του πύργου. Της αρέσει η πλάκα. Μα δεν είναι όμορφο αυτό το αστείο υπνοδωμάτιο με τα τέσσερα παράθυρά του; Πολύ μου αρέσει· εσένα, Πέγκι;

— Κι εμένα, είπε η Πέγκι. Ωστόσο τα αγόρια έχουν το καλύτερο δωμάτιο, έτσι ψηλά που είναι. Ας πάμε να τους καληνυχτίσουμε.

Φόρεσαν τα νυχτικά τους κι ανέβηκαν τη σπριφογυριστή σκάλα, ως το δωμάτιο των αγοριών. Και τα δύο αγόρια ήταν ήδη στο κρεβάτι.

— Ήρθαμε να πούμε καληνύχτα, είπε η Πέγκι. Δεν είναι ένα πολύ όμορφο μέρος για να μένει κανείς, Μάικ;

— Θαυμάσιο, απάντησε ο Μάικ, μ' ένα τεράστιο χασμουρητό. Μου αρέσει πολύ ένα δωμάτιο που το φωτίζει ο ήλιος από την αυγή ως το σούρουπο και έχει τέσσερα παράθυρα για να κοιτάει κανείς έξω.

Η Πέγκι πήγε στο παράθυρο που έβλεπε στον γκρεμό, μακριά από τη θάλασσα.

— Αυτό το παλιό σπίτι μοιάζει παράξενο, είπε. Δε μου πολυαρέσει. Βλέπεις τον ψηλό του πύργο, Μάικ; Είναι ακριβώς σαν αυτόν εδώ, το μικρό, μονάχα που είναι ψηλότερος και μεγαλύτερος. Μοιάζει σαν να κοιτάει με ύφος βλοσυρό το δικό μας πύργο.

— Έχεις πραγματικά ανόητες ιδέες, Πέγκι, είπε ο Μάικ νυσταγμένα. Κάποια φορά θα πάμε να ε-

ξερευνήσουμε το χώρο γύρω από το παλιό σπίτι. Θα 'χει πολύ γούστο αν το σπίτι είναι άδειο και θα μπορούμε έτσι να μπούμε μέσα και να δούμε πώς είναι το εσωτερικό του πύργου.

— Αναρωτιέμαι πώς να έμοιαζε ο Σπίγκι ο λαθρέμπορος, είπε η Νόρα.

— Αν δεν πας για ύπνο, η Ντίμι θα σε κυνηγήσει με μια βούρτσα των μαλλιών στο χέρι, για να σου τις βρέξει, είπε ο Τζακ, βυθίζοντας το κεφάλι του στο μαξιλάρι. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να μη νυστάζετε καθόλου. Πηγαίνετε στα κρεβάτια σας.

— Εντάξει, είπε η Πέγκι. Καληνύχτα. Θα σας δούμε αύριο, υπναράδες.

Η Πέγκι και η Νόρα κατέβηκαν γρήγορα τη στριφογυριστή σκάλα και μπήκαν στο δωμάτιό τους. Ξάπλωσαν στα κρεβάτια τους. Ήταν κάτι μικρά κρεβάτια, πολύ άνετα ωστόσο.

— Τώρα θα σκεφτώ όλα όσα κάναμε σήμερα, συλλογίστηκε η Νόρα. Προτού όμως να σκεφτεί παραπάνω από δώδεκα λέξεις, το μυαλό της γλίστρησε στον ύπνο και ούτε που κουνήθηκε μέχρι το πρωί. Ο ήλιος μπήκε από το αντικρινό παράθυρο και τα κορίτσια ξύπνησαν, νιώθοντας κάποιον να τις γαργαλάει.

— Ω! όχι! τσίριξε η Νόρα. Μάικ, σταμάτα. Τι θέλεις;

— Σηκωθείτε να πάμε για κολύμπι πριν από το πρωινό, είπε ο Μάικ. Σηκωθείτε, τεμπέλες! Η ώρα

είναι εφτά. Το πρωινό δε θα είναι έτοιμο πριν από τις οκτώ, συνεπώς έχουμε αρκετή ώρα στη διάθεσή μας.

Η Νόρα και η Πέγκι ανακάθισαν, έχοντας ξυπνήσει για τα καλά. Κοίταζαν γύρω γύρω το ηλιόλουστο δωμάτιο με τα τέσσερα κομψά παράθυρά του. Μπορούσαν να δουν τέσσερα κομμάτια φωτεινού γαλάζιου ουρανού και άκουγαν συγχρόνως τον ήχο των κυμάτων που έσκαζαν πάνω στις παρυφές των γκρεμών. Αισθάνθηκαν τόσο χαρούμενες που θέλησαν να τραγουδήσουν:

«Νά 'μαστε στο Σπίγκι Χόουλς

Νά 'μαστε στο Σπίγκι

Νά 'μαστε στο Σπίγκι Χόουλς

Νά σου μια νυφίτσα!»

φώναζε η Νόρα στο ρυθμό του «Νά σου μια νυφίτσα». Οι υπόλοιποι πιάσαν το ρυθμό του ανόητου τραγουδιού κι όλοι μαζί κατέβηκαν τις σκάλες, φορώντας τα μαγιό τους και τραγουδώντας τη μελωδία. Η κυρία Ντίμιτι έβγαλε το κεφάλι της έξω από την πόρτα της κουζίνας.

— Όστε εσείς είστε! είπε. Κι εγώ νόμισα ότι κελαηδάει το καναρίνι.

Τα παιδιά γέλασαν φωναχτά, με τη καρδιά τους, και κατέβηκαν το μονοπάτι ως τη θάλασσα. Βούτηξαν κατευθείαν στο νερό.

— Τώρα οι διακοπές μας άρχισαν πραγματικά, είπε ο Μάικ, καθώς πιτσιλούσε την Πέγκι. Πόσο καλά θα περάσουμε!

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ

Οι πρώτες μέρες των καλοκαιρινών διακοπών κύλησαν ευχάριστα. Τα παιδιά εξερεύνησαν την παραλία, που ήταν πραγματικά καταπληκτική, αρκετά επικίνδυνη ωστόσο. Τα νερά της παλίρροιας, κατά τη διάρκεια της πλημμυρίδας, έφταναν μέχρι τους βράχους των γκρεμών και πλημμύριζαν τις περισσότερες σπηλιές.

— Πρέπει να προσέχουμε να μην εγκλωβιστούμε μέσα σε κάποια από αυτές τις σπηλιές, όταν τα νερά ανεβαίνουν, είπε ο Τζακ. Θα είναι πάρα πολύ δύσκολο να βγούμε.

Η κυρία Ντίμιπι τους είχε προειδοποιήσει και τους διηγήθηκε πολλές ιστορίες για ανθρώπους που εξερευνούσαν τις σπηλιές, έχοντας λησμονήσει την παλίρροια και που έπρεπε να διασωθούν από βάρκες, όταν ανακάλυπταν πως δεν μπορούσαν να βγουν έξω από αυτές.

Το κολύμπι ήταν θαυμάσιο όταν τα νερά ήταν χαμηλά. Τα παιδιά έπρεπε να υποσχεθούν, πως δε θα κολυμπούσαν όταν τα νερά φούσκωναν, γιατί τότε τα κύματα ήταν πολύ μεγάλα και η Ντίμι φοβόταν μήπως τα παιδιά τσακιστούν, παρασυρμένα από το κύμα, πάνω στα βράχια. Ωστόσο, ήταν θαυ-

Ήταν διασκεδαστικό το παιχνίδι στις πσίνες που σχημάπζαν οι βράχοι.

μάσιο να κολυμπάει κανείς όταν τα νερά είχαν τραβηχτεί. Οι φυσικές πισίνες που δημιουργούνταν στα κοιλώματα των βράχων ήταν βαθιές και το νερό ζεστό. Η άμμος ήταν απαλή και χρυσόχρωμη και δημιουργούσε μια ευχάριστη αίσθηση στα γυμνά τους πόδια.

— Δεν είναι ανάγκη να φοράτε τα παπούτσια σας εδώ, είπε η Ντίμι στα παιδιά. Στο Σπίγκι Χόουλς δεν έρχονται ποτέ τουρίστες, για να αφήσουν πίσω τους σκουπίδια και σπασμένα γυαλιά!

Έτσι, περπατούσαν ξυπόλητοι κι ευχαριστήθηκαν την αίσθηση της άμμου ανάμεσα στα δάχτυλά τους.

Το αγόρι του αγροκτήματος, που ερχόταν να φροντίσει τον κήπο της Ντίμι, τους δάνεισε τη βάρκα του και τα παιδιά διασκέδάζαν πάρα πολύ κάνοντας βαρκάδα, όταν τα νερά ήταν τραβηγμένα ανάμεσα στους βράχους κι ολόγυρα στη βραχώδη ακτή.

Μια μέρα τα νερά της παλίρροιας ανέβηκαν πραγματικά πολύ ψηλά. Τα κύματα έσκαζαν πάνω στους γκρεμούς και όλες οι σπηλιές είχαν πλημμυρίσει. Δεν υπήρχε τίποτε να κάνουν τα παιδιά στην παραλία, γιατί, κατά πρώτο λόγο, δεν υπήρχε πια παραλία και, κατά δεύτερο λόγο, επειδή η Ντίμι είχε πει πως ήταν επικίνδυνο να περάσουν το απόκρημνο μονοπάτι όταν τα νερά ήταν τόσο ψηλά, γιατί ο αφρός από τα κύματα έκανε το μονοπάτι γλιστερό.

Έτσι θα μπορούσαν εύκολα να γλιστρήσουν και να πέσουν στα φουσκωμένα νερά.

— Λοιπόν, τι κάνουμε τώρα; είπε ο Τζακ, γυρνώντας εδώ κι εκεί μέσα στον κήπο και μαζεύοντας φρέσκα μπιζέλια. Άνοιγε το περίβλημα του καρπού κι άδειαζε τα μπιζέλια στο στόμα του.

Η Ντίμι είχε έναν ωραίο κήπο, γεμάτο μπιζελιές, φασολιές, μαρούλια, φραγκοστάφυλα, κερασιές και άγριες δαμασκηνιές. Κανένα από τα παιδιά δεν μπορούσε να αντισταθεί και να μη μαζέψει κάτι, καθώς περνούσαν από τον κήπο κάθε μέρα.

— Ξέρω τι θα κάνουμε! είπε ο Μάικ. Θα πάμε να εξερευνήσουμε τον κήπο του παλιού σπιτιού. Ελάτε!

Προσπέρασαν το αγόρι του αγροκτήματος, τον Τζόρτζ, που ήταν απασχολημένος να βγάξει από το χώμα πατάτες. Η Νόρα τον φώναξε.

— Γεια σου! Πάμε να εξερευνήσουμε τον κήπο του παλιού σπιτιού. Κανείς δε μένει εκεί, έτσι δεν είναι;

— Αυτό το σπίτι έμεινε ακατοίκητο τα τελευταία είκοσι χρόνια, είπε ο Τζορτζ. Ίσως και παραπάνω. Ο κήπος του μοιάζει με δάσος.

— Τότε θα είναι ακόμη πιο ενδιαφέρουσα μια εξερεύνηση, είπε η Πέγκι. Ανέβηκαν το μονοπάτι του γκρεμού που οδηγούσε στο παλιό σπίτι. Φορούσαν όλοι καλοκαιρινά ρούχα και καπέλα για τον ήλιο, παρόλα αυτά ζεσταίνονταν πολύ. Σύντομα φτάσανε σ' έναν ψηλό τοίχο, που κύκλωνε όλο

το μεγάλο κήπο του παλιού σπιτιού.

— Δεν μπορούμε να σκαρφαλώσουμε πάνω του, είπε ο Τζακ κοιτώντας τον τοίχο, που ήταν τρεις φορές ψηλότερος από τον ίδιο. Τι θα κάνουμε;

— Τι θα λέγατε να μπούμε από την πύλη είπε ο Μάικ χαμογελώντας. Ή μήπως πιστεύεις ότι θα ήταν πιο συναρπαστικό να σπάσεις το πόδι σου, προσπαθώντας να σκαρφαλώσεις αυτόν τον τοίχο, Τζακ;

Όλοι γέλασαν.

— Θα ήταν, βέβαια, πραγματικά πιο συναρπαστικό να σκαρφαλώσουμε στον τοίχο, είπε ο Τζακ, δίνοντας στο Μάικ μια φιλική γροθιά. Ωστόσο θα ψάξουμε να βρούμε την πύλη.

Η πύλη ήταν κλειδωμένη. Ωστόσο τα παιδιά σκαρφάλωσαν και πέρασαν από πάνω της με ευκολία. Πήδηξαν στο έδαφος από την άλλη μεριά.

Υπήρχε ένα σκοτεινό στριφογυριστό δρομάκι, που οδηγούσε, κάτω από ψηλά πυκνόφυλλα δέντρα, στην εξώπορτα του σπιτιού. Στο δρομάκι είχαν θεριέψει οι τσουκνίδες και τα γαϊδουράγκαθα και τα παιδιά στάθηκαν αμήχανα.

— Μα την αλήθεια, είπε ο Τζακ, θα έπρεπε να φοράμε μουσαμάδες και μπότες για να περάσουμε μέσα από αυτά τ' αγκαθωτά χορτάρια που τσιμπάνε. Αν προσπαθήσουμε να τα διασχίσουμε θα τσιμπηθούμε πολύ άσχημα.

— Κοιτάξτε, είπε η Νόρα, δείχνοντας αριστερά. Υπάρχει ένας καλύτερος δρόμος εκεί στ' αρι-

στερά μας. Έχει μονάχα ψηλά χόρτα και καθόλου τσουκνίδες. Ας πάμε από κει.

Έτσι, κατευθύνθηκαν αριστερά, προχωρώντας μέσα από χαμόδεντρα και θεριεμένα χόρτα. Ήταν ένας πολύ μεγάλος κήπος και πολύ ωραίος συνάμα, καθώς υπήρχαν εκεί όλα τα είδη οπωροφόρων δέντρων που δεν τα είχε κανένας φροντίσει για χρόνια, και που παρόλα αυτά οι καρποί τους ήταν γλυκοί και απολαυστικοί.

Τα παιδιά έκοψαν μερικά ώριμα δαμάσκηνα κι απόλαυσαν το γλυκό χυμό τους.

— Κανείς δε μένει εδώ, έτσι δεν πειράζει να κόψουμε μερικά δαμάσκηνα, είπε η Νόρα. Αν δεν τα τρώγαμε εμείς, θα τα τρώγανε οι σφήκες. Δεν κάνει ζέστη σ' αυτόν τον κήπο;

— Ας πάμε να δούμε πώς είναι το σπίτι, είπε ο Τζακ.

Ανοίξανε, λοιπόν, δρόμο ανάμεσα στις θεριεμένες τριανταφυλλιές και προχώρησαν ως το σπίτι. Ήταν χτισμένο από άσπρη πέτρα και φαινόταν πολύ στέρεο και ανθεκτικό. Είχε μάλλον μικρά παράθυρα, πραγματικά πολύ βρόμικα και τα δωμάτια φαινόταν να ' ναι σκοτεινά και zoφερά, απ' ό,τι είδαν τα παιδιά κοιτώντας μέσα από τα τζάμια.

Φτάσανε στον κυκλικό πύργο που ήταν χτισμένος στη μια μεριά του σπιτιού, ακριβώς όπως ο πύργος του Πιπ Χόουλ ήταν χτισμένος πλάι στο σπίτι της κυρίας Ντίμιτι.

— Είναι ένας τεράστιος πύργος, είπε ο Μάικ

έκπληκτος. Είναι τρεις φορές μεγαλύτερος από το δικό μας! Μα την αλήθεια θα ήθελα ν' ανέβω να δω πώς είναι από ψηλά. Η θεά προς τη θάλασσα πρέπει να είναι υπέροχη.

— Ας δούμε μήπως μπορούμε να μπούμε μέσα στο σπίτι, είπε η Πέγκι.

Δοκίμασε μερικά από τα παράθυρα, ήταν όμως καλά κλεισμένα. Ο Μάικ δοκίμασε μια πόρτα που ήταν τοποθετημένη βαθιά στον τοίχο του πύργου, όμως κι αυτή ήταν κλειδαμπαρωμένη από μέσα.

Τότε ο Τζακ έβγαλε μια φωνή. Είχε ανακαλύψει μια σπασμένη σκάλα που ήταν πεσμένη στο έδαφος και την είχε τοποθετήσει στον τοίχο του πύργου. Μόλις που έφτανε σ' ένα μικρό παράθυρο.

— Πιστεύω πως θα μπορούσαμε ν' ανοίξουμε αυτό το παράθυρο, είπε ο Τζακ. Έλα δω και κράτα τη σκάλα Μάικ. Τα σκαλοπάτια της δεν μου φαίνονται και πολύ εντάξει.

Ο Μάικ κράτησε τη σκάλα και ο Τζακ ανέβηκε προσεκτικά.

Ένα από τα σκαλοπάτια έσπασε, καθώς πατούσε πάνω του ο Τζακ και παραλίγο να πέσει. Η σκάλα σείστηκε επικίνδυνα, αλλά ο Μάικ την κράτησε σταθερά κι έτσι ο Τζακ ήταν και πάλι ασφαλής.

Το αγόρι σκαρφάλωσε ως το γείσο του παραθύρου και προσπάθησε να το ανοίξει.

— Το μάνταλο είναι σπασμένο! είπε. Πιστεύω πως μπορώ ν' ανοίξω το παράθυρο αν προσπαθή-

σω αρκετά. Είναι σφηνωμένο για τα καλά.

— Θα κρατάω τη σκάλα σταθερά, φώναξε ο Μάικ σε απάντηση. Ταρακούνησε το παράθυρο και χτύπα το κάτω μέρος του, Τζακ. Νόρα, βοήθησέ με να κρατήσω τη σκάλα. Ο Τζακ κουνάει το παράθυρο τόσο δυνατά ώστε η σκάλα πηγαίνει από δω κι από κει! Δε θα 'θελα να προσγειωθεί στο κεφάλι μου ξαφνικά!

Ακούστηκε μια φωνή από πάνω τους, και η σκάλα ταρακουνήθηκε και πάλι.

— Το άνοιξα! φώναξε ο Τζακ. Άνοιξε τελικά με μια δυνατή σκουντιά!

— Ας ανεβούμε στη σκάλα τότε, είπε η Νόρα ενθουσιασμένη.

— Όχι, είπε ο Τζακ σκύβοντας έξω απ' το παράθυρο. Είχε ήδη μπει μέσα στο σπίτι. Αυτή η σκάλα είναι πολύ επικίνδυνη για να τη χρησιμοποιήσετε όλοι μαζί. Θα πεταχτώ κάτω και θα ξεκλειδώσω την πόρτα του πύργου, αυτήν που βρίσκεται κοντά σας.

— Σωστά, είπε ο Μάικ και παίρνοντας τη σκάλα από τον τοίχο την πέταξε στο έδαφος ξανά.

Ο Τζακ εξαφανίστηκε. Τον άκουγαν να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά του πύργου. Έπειτα τον άκουσαν ν' ανοίγει σύρτες και να γυρνάει ένα σκουριασμένο κλειδί στην κλειδαριά. Τράβηξε την πόρτα, ενώ ο Μάικ την έσπρωχνε απ' έξω. Η πόρτα άνοιξε τόσο ξαφνικά, ώστε ο Τζακ βρέθηκε σωριασμένος κάτω, μέσα στη σκόνη κι ο Μάικ όρμησε

μέσα, περνώντας απ' την πόρτα σαν να έτρεχε σ' έναν αγώνα δρόμου!

Τα κορίτσια ακολούθησαν κοροϊδεύοντας τα δύο αγόρια. Ο Τζακ σηκώθηκε και ξεσκονίστηκε.

— Ας ανέβουμε στον πύργο πρώτα απ' όλα, είπε ο Τζακ. Κοιτάξτε τους τοίχους! Φαίνονται να έχουν τουλάχιστον τέσσερα πόδια πάχος! Μα την αλήθεια, ήξεραν πώς να χτίζουν σπίπα εκείνη την εποχή.

Ο πύργος ήταν πραγματικά πολύ στέρεος. Είχε μια μικρή στριφογυριστή σκάλα, που έκανε διαρκώς κύκλους καθώς ανέβαινε. Υπήρχαν τέσσερα δωμάτια στον πύργο, το ένα πάνω από το άλλο.

— Είναι όλα φτιαγμένα σε κυκλικό σχήμα, είπε ο Τζακ. Ακριβώς όπως τα δικά μας δωμάτια στον πύργο του Πιπ Χόουλ. Μα την αλήθεια, τι θαυμάσια θέα έχει κανείς στη θάλασσα από αυτό το δωμάτιο που βρίσκεται στην κορυφή του πύργου!

Τα παιδιά στάθηκαν σιωπηλά και κοίταξαν από το παράθυρο τη θάλασσα. Εκτείνονταν σε απόσταση πολλών μιλίων, αστραφτοκοπώντας στον ήλιο, με χρώμα βαθύ γαλάζιο, με μικρές λευκές κηλίδες, εκεί όπου το νερό χτυπούσε πάνω σε υποθαλάσσιους βράχους.

— Μπορεί κανείς να δει τον πύργο του Πιπ Χόουλ πολύ καθαρά από εδώ πάνω, είπε ο Μάικ. Οι δύο πύργοι πρέπει να έχουν χτιστεί σ' αυτές τις ειδικές θέσεις, ώστε να έχουν τη δυνατότητα οι λα-

θρέμφοροι να επικοινωνούν στέλνοντας σήματα ο ένας στον άλλο. Αν ένας από μας βρισκόταν στο δικό μας πύργο σήμερα θα μπορούσε να κουνήσει ένα μαντήλι στους άλλους εδώ και θα ήταν απολύτως ορατό.

— Μάικ! Τζακ! ακούω ένα θόρυβο! είπε ξαφνικά η Νόρα.

Είχε πολύ εξασκημένη ακοή. Οι άλλοι κοίταξαν ανήσυχοι.

— Τι στο καλό εννοείς Νόρα; ρώτησε ο Τζακ. Κι εγώ μπορώ ν' ακούσω θορύβους, τα πουλιά που κελαηδάνε για παράδειγμα και το μακρινό ήχο της θάλασσας.

— Δεν εννοώ αυτούς τους ήχους, είπε η Νόρα. Είμαι βέβαιη πως άκουσα φωνές.

— Φωνές! Σ' ένα παλιό άδειο σπίι, που έμεινε ακατοίκητο για χρόνια! είπε ο Τζακ γελώντας.

— Κι όμως σας λέω ότι τις άκουσα, είπε η Νόρα. Ξαφνικά έδειξε μέσα από τα παράθυρα του πύργου. Κοιτάξτε εκεί! είπε. Μπορείτε να δείτε την εξωτερική πύλη από δω πάνω, κοιτάξτε την!

Οι υπόλοιποι κοίταξαν κι ανοίξανε φαρδιά πλαπά τα μάτια τους από έκπληξη.

— Η εξωτερική πύλη είναι ανοιχτή! είπε ο Μάικ. Και ήτανε καλά κλειδωμένη όταν σκαρφλώσαμε σ' αυτήν. Η Νόρα έχει δίκιο. Πρέπει πραγματικά να άκουσε κάποιον.

— Ίσως να είναι κάποιος που ήρθε να δει το σπίι για να το αγοράσει, είπε η Νόρα. Ω, Θεέ μου,

δε θα ἔπρεπε να ἔμαστε ἐδῶ, εἶμαι σίγουρη. Καὶ μακάρι να μὴν εἶχαμε φάει ἐκεῖνα τὰ δαμάσκηνα. Πάμε να φύγουμε, γρήγορα.

Οἱ υπόλοιποι ἀκούγαν τώρα κι αὐτοὶ τὴς φωνές πολὺ καθαρά. Ο Τζακ ἔμοιαζε ανήσυχος.

— Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι κιόλας μέσα στον πύργο, εἶπε. Πρέπει να μπήκανε μέσα στο σπῖτι ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα καὶ να προχώρησαν κατὰ τον πύργο.

— Ἀνεβαίνουνε τὴ σκάλα! ψιθύρισε ἡ Πέγκι, μισοκαλύπτοντας τὸ στόμα με τὸ χέρι τῆς. Σοσο! Μὴ μιλάτε καθόλου πια. Ἴσως δὲν ἀνέβουνε μέχρι τὴν κορυφή του πύργου.

Οἱ φωνές ἀκούγονταν καθαρά, καθὼς οἱ ἀγνωστοὶ ἀνέβαιναν τὴ σκάλα. Ἡ μὴ φωνὴ ἀνήκε σ' ἓναν ἄντρα κι ἡ ἄλλη σε μὴ γυναῖκα.

— Αὐτὸς ὁ πύργος εἶναι ἀκριβῶς τὸ κατάλληλο μέρος, εἶπε ἡ βαθιὰ φωνὴ του ἄντρα, που δὲ φαινόταν να ᾔναι Ἄγγλος.

— Κανεῖς δὲ θα μπορούσε να μαντέψει, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναῖκας, που γέλασε. Δὲν ἦταν ἓνα ευγενικὸ γέλιο.

Οἱ ξένοι μπήκαν μέσα στο δωμάτιο που βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ αὐτὸ που ἦταν τὰ παιδιὰ, καὶ ἡ γυναῖκα ἐνθουσιάστηκε με τὴ θέα.

— Δὲν εἶναι υπέροχα! καὶ τόσο μοναχικὰ ἐπίσης. Οὔτε ἓνα σπῖτι σε ἀπόσταση μιλίων, ἀν' ἐξαιρέσει κανεῖς ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι ἐκεῖ κάτω· ὀνομάζεται Πιπ Χόουλ, ἔτσι δὲν εἶναι; Κι ἐκεῖνο τὸ παλιὸ ἀγρό-

κτημα τέσσερα μίλια μακριά. Είναι ό,τι πρέπει για μας, Φελίπε.

— Ναι, είπε ο άντρας. Έλα, πάμε· είδαμε ό,τι έπρεπε να δούμε.

Τα παιδιά άφησαν έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Όστε, λοιπόν, οι ξένοι δε θα ανέβαιναν τελικά ως το δωμάτιο που βρίσκονταν αυτά.

— Ωστόσο, θα 'θελα πολύ να δω τη θέα από το πιο ψηλό δωμάτιο, είπε η γυναίκα. Εξάλλου αυτό είναι το δωμάτιο που θα χρησιμοποιήσουμε, έτσι δεν είναι;

— Πολύ καλά. Πάμε, λοιπόν, είπε ο άντρας. Βιάσου, όμως, σε παρακαλώ, γιατί δεν έχουμε πολλή ώρα στη διάθεσή μας. /

Τα βήματα ανέβαιναν ολοένα. Τα παιδιά δεν ήξεραν τι να κάνουν, έτσι απλώς στάθηκαν όλα μαζί και περίμεναν ν' ανοίξει η μικρή αλλά στέρεη πόρτα. Η πόρτα άνοιξε προς τα μέσα και είδαν μια ξανθιά γυναίκα να τους κοιτάζει κι έναν άντρα με σκουρόχρωμο δέρμα πίσω της.

— Λοιπόν! είπε η γυναίκα, έκπληκτη και θυμωμένη συνάμα. Εσείς τι γυρεύετε εδώ;

— Ήρθαμε απλώς να ρίξουμε μια ματιά στον κήπο και τον πύργο του παλιού σπιτιού, είπε ο Τζακ. Μένουμε στο Πιπ Χόουλ.

Ο άνδρας προχώρησε μέσα στο δωμάτιο και τους κοίταξε με βλοσυρό ύφος.

— Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να μπαίνετε σε άδεια σπίτια. Πρόκειται ν' αγοράσουμε αυτό το

σπίτι και αν στο εξής πιάσουμε κανέναν από σας μέσα στο σπίτι ή στον κήπο θα τον πμωρήσουμε μ' ένα γερό μαστίγωμα. Το καταλάβατε; Γιατί τό εννοούμε πραγματικά! Εξαφανιστείτε τώρα.

Τα παιδιά ήταν κατατρομαγμένα. Κατρακύλησαν σχεδόν στη στριφογυριστή σκάλα και βγήκαν έξω στο φως, χωρίς να πουν ούτε μια λέξη. Σπανίως τους είχαν μιλήσει με τέτοιον τρόπο.

— Πάμε να το πούμε στην Ντίμι, είπε η Νόρα. Βιαστείτε!

ΜΗΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ;

Τα τέσσερα παιδιά βγήκανε τρέχοντας από την εξωτερική πύλη και δε σταμάτησαν μέχρι να φτάσουν στο Πιπ Χόουλ. Πόσο ωραίο και φιλόξενο φαινόταν το Πιπ Χόουλ και τι καλή που ήταν η Ντίμι, που στεκόταν στον κήπο και μάζευε μπιζέλια για να ετοιμάσει το γεύμα!

— Ντίμι!, φώναξε η Νόρα τρέχοντας σ' αυτήν, είναι κάποιοι που θα αγοράσουν αυτό το παλιό σπίτι.

Η Ντίμι έμεινε κατάπληκτη.

— Τι στην ευχή θα το κάνουν; ρώτησε. Δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τίποτε άλλο, παρά για ένα σχολείο ή ένα ξενοδοχείο. Είναι τόσο μοναχικό για μια κοινή οικογένεια.

— Ντίμι, είναι πολύ παράξενοι άνθρωποι, είπε ο Τζακ και της διηγήθηκε τι συνέβη. Πιστεύεις ότι πράγματι θα μας πμωρήσουν αν ξαναπάμε εκεί;

— Είναι πολύ πιθανόν, είπε η Ντίμι, καθώς έμπαινε στο σπίτι έχοντας μαζέψει τα μπιζέλια. Αν πραγματικά αγοράσουν το σπίτι θα είναι δικό τους. Συνεπώς να μείνετε μακριά τους. Στα σίγουρα έχετε αρκετά πράγματα να κάνετε πέρα από το να τριγυρίζετε σ' εκείνο το ερειπωμένο μέρος.

— Είναι ωστόσο ένα μυστηριώδες μέρος, κατά κάποιο τρόπο, είπε ο Τζακ. Φαίνεται σαν να πρόκειται να συμβεί κάτι εκεί πέρα. Εγώ, πάντως, θα συνεχίσω να το περιεργάζομαι και ν' αναρωπέμαι γι' αυτό.

— Το ίδιο κι εγώ, είπε η Νόρα. Δε μου αρέσει το παλιό σπίτι, ωστόσο δεν μπορώ και να μη σκέφτομαι πράγματα γι' αυτό.

— Ανοησίες! είπε η κυρία Ντίμι. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτοί οι άνθρωποι θα μετακομίσουν εκεί και θα κάνουνε το σπίτι έναν τόπο διακοπών. Έτσι θα είναι κάτι τόσο κοινό όσο και το Πιπ Χόουλ.

— Πάμε να κολυμπήσουμε, είπε ξαφνικά ο Τζακ. Ας μη σκεφτόμαστε γι' αυτά πλέον. Πρόκειται για τρομακτικούς ανθρώπους και θα τους ξεχάσουμε.

Πήγαν όλοι να πάρουν τις πετσέτες τους σιωπηλοί. Είχαν υποστεί ένα μικρό σοκ, γιατί ποτέ δεν είχαν φανταστεί ότι μπορούσε να τους μιλήσει κάποιος τόσο απειλητικά ή να τους προσβάλει τόσο αγενώς. Παρόλα αυτά όταν τσαλαβουτούσαν μέσα στο ζεστό νερό είχανε ξεχάσει το περίεργο παλιό σπίτι και το αλλόκοτο ζευγάρι που επρόκειτο να το αγοράσει και φώναζαν χαρούμενοι ο ένας στον άλλο.

Ωστόσο, πήραν μια ακόμη τρομάρα όταν πήγαν στο σπίτι για το απογευματινό τσάι. Είδαν ένα αυτοκίνητο έξω από την πόρτα, και μέσα σ' αυτό κα-

θόταν η ίδια ξανθιά γυναίκα που είχαν δει στο παλιό σπίτι. Τους κοίταξε αγέλαστη.

Τα παιδιά μπήκαν μέσα, εντελώς μπερδεμένα, κι έπεσαν κατευθείαν πάνω στον άντρα με το σκούρο χρώμα δέρμα. Καθόταν στο σαλόνι και άκουγε την Ντίμι που μιλούσε.

— Ω! συγγνώμη, είπε ο Τζακ, δεν ήξερα ότι έχεις επισκέπτη, Ντίμι.

— Ο κύριος μόλις ετοιμαζότανε να φύγει, είπε η Ντίμι, που φαινόταν αρκετά ανήσυχη. Πηγαίνετε να συγυριστείτε και ετοιμαστείτε για το τσάι.

Όταν τα παιδιά στράφηκαν να φύγουν, άκουσαν τον άντρα να μιλάει και πάλι.

— Μα γιατί δε θέλετε να μου πουλήσετε αυτό το μικρό σπίτι; Σας προσφέρω πολύ περισσότερα λεφτά, από όσα θα πάρετε όποτε άλλοτε θελήσετε να το πουλήσετε!

— Το σπίτι ανήκει στην οικογένειά μου εδώ και δύο αιώνες, απάντησε η Ντίμι σταθερά. Είναι αλήθεια ότι μένω εδώ μόνο τα καλοκαίρια, ωστόσο αγαπώ αυτό το σπίτι και δε θα το αποχωριστώ.

— Σ' αυτή την περίπτωση, θα θέλατε να μου το νοικιάσετε για ένα χρόνο; ρώτησε ο άντρας.

— Όχι, είπε η κυρία Ντίμι. Ποτέ δεν το εγκατέλειψα και ούτε θέλω να το εγκαταλείψω.

— Πολύ καλά, είπε ο άντρας οργισμένος. Κάντε όπως σας αρέσει. Πάντως νομίζω ότι είστε πολύ ανόητη.

— Φοβάμαι πως δε μ' ενδιαφέρει καθόλου π

πιστεύετε για μένα, είπε η Ντίμι μ' ένα γέλιο. Τώρα σας παρακαλώ να πηγαίνετε. Τα παιδιά θέλουν το τσάι τους.

— Α, ναι! τα παιδιά. Καλά που μου το θυμίσατε, είπε ο άντρας πολύ σοβαρά. Στο εξής να τα κρατήσετε μακριά από το παλιό σπίτι, γιατί αλλιώς θα έχουν σοβαρά μπλεξίματα. Δεν πρόκειται ν' ανεχτώ κακοαναθρεμμένα παιδιά να πηγαиноέρχονται στο σπίτι και στον κήπο μου.

— Δεν είναι καθόλου κακοαναθρεμμένα, είπε η Ντίμι, και δεν ήξεραν, μέχρι σήμερα, ότι πρόκειται ν' αγοράσετε αυτό το σπίτι. Καλή σας μέρα.

Έδειξε στον άντρα το δρόμο για την πόρτα. Εκείνος, μουτρωμένος, μπήκε στο αυτοκίνητο, το έβαλε μπρος με μεγάλο θόρυβο και ξεχύθηκε στο δημόσιο δρόμο.

— Το είδος του ανθρώπου που του αρέσει το αυτοκίνητό του να κάνει θόρυβο, σαν αυτόν που κάνουν εκατό αεροπλάνα μαζί, είπε ο Μάικ, με μια έκφραση αηδίας, κοιτώντας έξω από το παράθυρο του πύργου. Ξέρεις, Τζακ, υπάρχει κάτι το περίεργο σχετικά μ' αυτόν τον άντρα. Γιατί να θέλει ν' αγοράσει το παλιό σπίτι και το Πιπ Χόουλ επίσης; Πιστεύεις πως πρόκειται να κάνει κάτι, που δε θέλει κανένας άλλος να το γνωρίζει; Το μέρος αυτό θα ήταν θαυμάσιο για λίγο λαθρεμπόριο, παραδείγματος χάριν.

— Ο κόσμος χρησιμοποιεί αεροπλάνα για τέτοιου είδους δουλειές στις μέρες μας, είπε ο Τζακ.

‘Οχι· δεν μπορώ ούτε καν να φανταστώ τι θέλει να κάνει εδώ. Πολύ θα ήθελα, όμως, να το ανακαλύψω. Κι αν ο κύριος Φελίπε, ή όπως αλλιώς τον λένε, ετοιμάζεται να κάνει κάτι περίεργο, προτείνω να ανακαλύψουμε περί τίνος πρόκειται.

— Ναι, έτσι ας κάνουμε, είπε η Νόρα με ενθουσιασμό. Η Νόρα και η Πέγκι είχαν ανέβει στο δωμάτιο των αγοριών για να βουρτσίσουν τα μαλλιά τους. Έχω μια προαίσθηση ότι κάτι πρόκειται να συμβεί. Εσείς;

— Κι εγώ το ίδιο, είπε ο Τζακ. Αν και μπορεί όλα να αποδειχθούν πολύ κανονικά.

— Παιδιά! Θα κατεβείτε ποτέ για το τσάι; φώναξε η κυρία Ντίμι. Να υποθέσω ότι δε θέλετε κρέπες με μαρμελάδα σήμερα;

— Θέλουμε, θέλουμε! φώναξαν τα παιδιά καθώς κατέβαιναν τρέχοντας τη στριφογυριστή σκάλα. Έχουν και σαντιγί;

Είχαν και σαντιγί. Η Ντίμι έβαλε γάλα στα φλιτζάνια τους και τους σέρβιρε τις φρέσκες κρέπες μ’ ένα παχύ στρώμα μαρμελάδα βατόμουρο.

— Ντίμι, ποιος ήταν αυτός ο άντρας; ρώτησε ο Τζακ.

— Είπε πως ονομάζεται Φελίπε Ντιάζ, απάντησε η Ντίμι, καθώς έτρωγε μια κρέπα. Ήταν γελοίο να πιστεύει ότι θα του παραχωρούσα το Πιπ Χόουλ. Ποτέ δε θα πουλούσα το παλιό μου σπίτι σ’ έναν άνθρωπο σαν τον κύριο Ντιάζ.

— Πιστεύουμε πως κάτι άσχημο ετοιμάζει, εί-

πε ο Τζακ, παίρνοντας μια δεύτερη κρέπα. Κι αν τα πράγματα είναι έτσι εμείς θ' ανακαλύψουμε τι συμβαίνει.

— Να μην επιχειρήσετε τίποτα παρόμοιο, είπε η Ντίμι αμέσως. Είναι ένας άνθρωπος που κρατάει το λόγο του κι αν είπε ότι θα σας τιμωρήσει αν καταπατήσετε το χώρο του, μπορείτε να είστε σίγουροι πως θα 'χετε μπλεξίματα σε περίπτωση που δεν υπακούσετε. Μείνετε μακριά από το παλιό σπίτι. Ούτε καν να κρυφοκοιτάζετε πάνω από τον τοίχο του.

Τα παιδιά δεν είπαν τίποτα. Δεν ήθελαν να υποσχεθούν οπδήποτε, γιατί ποτέ δεν πατούσαν τις υποσχέσεις τους, κι αυτό θα άλλαζε αν έπρεπε να υποσχεθούν στην Ντίμι ότι ποτέ δε θα πάνε στο παλιό σπίτι.

Έφαγαν ένα πλουσιότατο απογευματινό. Ούτε μια κρέπα, ούτε ένα μπισκότο δεν απέμεινε.

— Έκανες πολύ λίγες κρέπες, αγαπητή Ντίμι, είπε ο Τζακ, καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι.

— Όχι, δεν έκανα εγώ λίγες κρέπες, είπε η Ντίμι. Εσείς φάγατε πάρα πολλές κρέπες. Μόλις αναρωπώμουν μάλιστα αν θα 'πρεπε να φροντίσω για το δείπνο σας ή όχι· είμαι βέβαιη, ότι δεν μπορείτε να φάτε τίποτε άλλο για σήμερα.

Τα παιδιά γέλασαν. Ήξεραν πως η Ντίμι απλώς τους πείραζε.

— Πάμε έξω, στη βάρκα του Τζορτζ, είπε ο Τζακ. Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας, Ντίμι. Πολύ θα το θέλαμε!

Η Ντίμι κούνησε το κεφάλι της.

— Έχω πολλά να κάνω, είπε. Πηγαίνετε να διασκεδάσετε και φροντίστε να αποκτήσετε όρεξη για το δείπνο!

Τα παιδιά τρέξανε για τη βάρκα του Τζορτζ. Την είχε δεμένη σε μια πρόχειρη μικρή ξύλινη γέφυρα που βρισκόταν σ' έναν ορμίσκο εκεί κοντά. Τη χρησιμοποιούσε για το ψάρεμα και ήτανε μία καλή, γερή μικρή βάρκα.

— Τζορτζ, παρατήρησες τίποτα σχετικό με τους ανθρώπους που πρόκειται να αγοράσουν το παλιό σπίτι; ρώτησε ο Τζακ βιασπικά.

— Ναι, είπε ο Τζορτζ, ο οποίος μπάλωνε τα δίχτυα του. Ήρθαν και μου πρότειναν να συγυρίσω λιγάκι τον κήπο τους και να βρω και κανά δυο γυναίκες απ' το κοντινό χωριό για να καθαρίσουμε το σπίτι. Ζητούσαν, ακόμη, να μάθουν ένα σωρό πράγματα για την ακτή εδώ γύρω.

— Αλήθεια! Για ποιο λόγο; ρώτησε ο Μάικ.

— Αυτό ακριβώς θα ήθελα κι εγώ να ξέρω! είπε ο Τζορτζ, γελώντας. Αυτός ο άντρας πιστεύω πως δε σχεδιάζει τίποτα καλό. Ήθελε να του πουλήσω και τη βάρκα μου, όταν του είπα ότι ήταν η μοναδική στην περιοχή.

— Ω, Τζορτζ! δεν του την πούλησες, έτσι δεν είναι; φώναξε ο Τζακ με απόγνωση.

— Και βέβαια όχι, είπε ο Τζορτζ. Δε θα αποχωριζόμουνα τη βάρκα μου ακόμη και για εκατό λίρες. Ωστόσο, έχω την εντύπωση πως δεν ήθελαν

τη βάρκα για να τη χρησιμοποιήσουν οι ίδιοι. Πιστεύω ότι απλώς δεν ήθελαν να τριγυρνάω στην ακτή για ένα διάστημα.

— Σ' αυτή την περίπτωση, πιστεύεις ότι πρόκειται για λαθρεμπόρους, Τζορτζ! φώναξε ο Μάικ. Πίστευα ότι στις μέρες μας οι λαθρέμποροι χρησιμοποιούνε αεροπλάνα και όχι βάρκες.

— Κάποιο παιχνιδάκι έχουνε πάντως, κατά νου, είπε ο Τζορτζ, τακτοποιώντας τα δίχτυα του στο βάθος της βάρκας. Ωστόσο δεν πρόκειται να τους βοηθήσω, πουλώντας τους τη βάρκα μου. Θα 'χω τα μάτια μου ανοιχτά.

— Το ίδιο κι εμείς, Τζορτζ, το ίδιο κι εμείς! φώναξαν τα παιδιά με ενθουσιασμό. Του διηγήθηκαν την περιπέτειά τους στο παλιό σπίτι εκείνη τη μέρα. Ο Τζορτζ άκουγε. Μπήκε μέσα στη βάρκα του, που λικνιζόταν πλάι στο γεφυράκι κι έγνεψε στα παιδιά να μπουέ κι αυτά μέσα.

— Ελάτε μαζί μου και θα σας δείξω κάτι, είπε. Πήδηξαν όλοι μέσα· ο Τζακ κι ο Μάικ πήραν ο καθένας από ένα κουπί. Ο Τζορτζ είχε δυο κουπιά. Κωπηλάτησαν ως μέσα στην ήρεμη θάλασσα χτυπώντας μαλακά πάνω στα κύματα, που φούσκωναν γύρω από τους βράχους εδώ κι εκεί.

— Έχουμε αρκετή κωπηλασία ακόμη να κάνουμε, είπε ο Τζορτζ. Πιστεύω ότι μπορούμε να προλάβουμε πριν απ' το δείπνο. Θα πάμε ανοιχτά απ' αυτόν τον βράχο εκεί κι έπειτα πίσω του και μετά

και πάλι ανοιχτά από τον επόμενο βράχο παραπέ-
ρα. Είναι αρκετούτσικος δρόμος.

Ήταν όμορφα στη θάλασσα εκείνο το από-
γευμα. Τα παιδιά κωπηλατούσαν με βάρδιες. Ο ή-
λιος βυθιζόταν σιγά σιγά. Τα παιδιά πέρασαν τον
πρώτο βράχο, φτάσανε στον απέναντι κολπίσκο και
πέρασαν πλάι από ένα μεγάλο κακοτράχαλο βρά-
χο που προεξείχε αρκετά από το νερό. Πίσω από
αυτόν ο γκρεμός κατέβαινε σχεδόν ως την επιφά-
νεια της θάλασσας, προτού να φανερωθεί ξανά.

Ο Τζορτζ οδήγησε τη βάρκα σι' ανοιχτά τότε
και ξαφνικά τράβηξε μέσα τα κουπιά σκίασε τα μά-
τια του με το χέρι του και κοίταξε τη στεριά κατά τα
βορειοδυτικά.

— Κοιτάζτε εκεί απέναντι, είπε, και πείτε μου τι
βλέπετε.

Τα παιδιά κοίταξαν. Ο Τζακ έβγαλε μια κραυ-
γή

— Ουάου! Μπορούμε να δούμε το πιο ψηλό
παράθυρο του παλιού σπιτιού από δω και μπορού-
με επίσης να δούμε το πιο ψηλό παράθυρο του δι-
κού μας πύργου! Οι γκρεμοί φαίνονται να κατηφο-
ρίζουν σε μια λίγο πολύ ευθεία γραμμή εδώ πέρα,
και μπορούμε έτσι να δούμε και τους δυο πύργους.

— Ναι, είπε ο Τζορτζ. Τον παλιό καιρό του λα-
θρεμπορίου, ένα πλοίο μπορούσε να αγκυροβο-
λήσει εδώ, ακριβώς έξω από την περιοχή του Σπίγκι
Χόουλς, και να μπει μέσα τη νύχτα, όταν ένα φως
θα άναβε σ' αυτούς τους πύργους. Εκείνος ο πα-

λιός Σπίγκι άναβε τη λάμπα, όταν πίστευε πως τα πράγματα ήτανε ασφαλή, και έδινε σήμα στα πλοία που μετέφεραν τα λαθραία, και αυτά μεμιάς έμπαιναν μέσα, την ώρα που τα νερά ήταν τραβηγμένα, αόρατα για οποιονδήποτε!

— Είναι πραγματικά συναρπαστικό, είπε ο Τζακ. Πιστεύεις πως ο κύριος Φελίπε Ντιάζ θα χρησιμοποιήσει τον πύργο για τον ίδιο σκοπό, Τζορτζ;

— Ω, όχι! είπε ο Τζορτζ. Ωστόσο, θα έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά, έτσι δεν είναι;

— Και βέβαια! φώναξαν όλα τα παιδιά κι άρχισαν να κωπηλατούν προς τα πίσω, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν ώστε να φτάσουν έγκαιρα για το δείπνο.

ΤΟ ΦΩΣ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Τις επόμενες μέρες τα παιδιά παρατηρούσαν προσεκτικά το παλιό σπίτι. Είδαν καπνό να υψώνεται από δύο από τις καμινάδες του σπιτιού και έτσι συμπέραναν ότι οι γυναίκες καθάριζαν το μεγάλο χώρο. Ο Τζορτζ, εξάλλου, πήγε και προσπάθησε να καθαρίσει το μονοπάτι από τα αγριόχορτα και είπε στα παιδιά, ότι οι νέοι κάτοικοι του σπιτιού θα μετακόμιζαν την αμέσως επόμενη εβδομάδα.

— Φαίνεται πως βιάζονται πολύ να εγκατασταθούν, είπε. Ωστόσο, αυτό το μέρος χρειάζεται βάψιμο από πάνω ως κάτω και αυτοί δεν πρόκειται να κάνουν τίποτε εκτός από το να τοποθετήσουν στη θέση του το μεγάλο λέβητα.

Τα παιδιά κολυμπούσαν, παίζανε στην ακροθαλασσιά, ψαρεύανε και κάνανε βαρκάδες, ακριβώς όπως και πρώτα, αλλά τη μέρα που οι νέοι κάτοικοι εγκαταστάθηκαν στο παλιό σπίτι και τα τέσσερα παιδιά πήγαν και κρύφτηκαν πίσω από μια τεράστια οξιά που βρισκόταν κοντά στην εξωτερική πύλη του σπιτιού.

Σκαρφάλωσαν πάνω στο δέντρο, καθίσανε πάνω σε δυο γερά, φαρδιά κλαδιά, ακουμπώντας με άνεση τις πλάτες τους στον κορμό του δέντρου.

Κάθισαν, λοιπόν, εκεί, σιγοκουβενιάζοντας και περιμένοντας.

Εκείνη τη στιγμή, ένα μεγάλο φορτηγό μεταφορών πρόβαλλε στο δρόμο, έπειτα άλλο ένα, κι αυτό ήταν όλο.

— Περίεργο! είπε ο Τζακ έκπληκτος. Επιπλα που χωρούν σε δυο μονάχα φορτηγά για ένα τέτοιο τεράστιο σπίι! Πρέπει μάλλον να επιπλώσουν μόνο ένα μέρος του σπιτιού.

Τα φορτηγά πέρασαν την εξωτερική πύλη, σταμάτησαν μπροστά στο σπίι, και οι άντρες άρχισαν να ξεφορτώνουν. Έπειτα το μεγάλο αυτοκίνητο του κυρίου Φελίπε Ντιάζ, φάνηκε να 'ρχεται από μακριά και αναγκάστηκε να σταματήσει ακριβώς κάτω από το δέντρο, όπου κρύβονταν τα παιδιά, έτσι ώστε να επιτρέψει σ' ένα από τα φορτηγά να βγει από την πύλη.

Μέσα στο αυτοκίνητο ήταν ο κύριος Ντιάζ, η ξανθιά γυναίκα, ένας οδηγός το ίδιο μελαμψός με τον κύριο Ντιάζ και ένας νεαρός άντρας με νυσταλέο βλέμμα, που, στραμμένος προς τα πίσω μιλούσε στη γυναίκα.

— Λοιπόν, είπε ο κύριος Ντιάζ βγαίνοντας από το αμάξι και γνέφοντας στο νεαρό να τον ακολουθήσει, εδώ είμαστε. Εσύ, Άννα, πήγαινε στο σπίι. Ο Λούι κι εγώ θα περπατήσουμε γύρω από τους τοίχους του σπιτιού, για να ελέγξουμε αν είναι εντάξει.

Το αυτοκίνητο προχώρησε και πέρασε την πύ-

λη. Οι δύο άντρες στάθηκαν κάτω από το δέντρο και συζητούσαν χαμηλόφωνα. Τα παιδιά μπορούσαν ν' ακούσουν την κάθε λέξη τους.

— Αυτό το μέρος παρέχει μεγαλύτερη ασφάλεια από οποιοδήποτε άλλο στην περιοχή, είπε ο κύριος Ντιάζ. Βλέπεις αυτόν τον πύργο; Λοιπόν, το πλοίο μπορεί να περιμένει στ' ανοιχτά μέχρι να κάνουμε ένα φωτεινό σήμα από τον πύργο. Έπειτα μπορεί να γλιστρήσει μέσα στον κολπίσκο, και κανείς δεν θα το μάθει ποτέ. Θ' ανηγράψουμε τους παλιούς λαθρέμπορους, Λούι, ωστόσο τα κέρδη μας δε θα 'ναι ακριβώς τα ίδια! Χα, χα!

Ο Λούι γέλασε κι αυτός.

— Έλα, είπε. Θέλω να δω το μέρος. Πότε θα έρθουν τα σκυλιά;

Ο κύριος Ντιάζ ψιθύρισε κάτι, που τα παιδιά δεν μπόρεσαν ν' ακούσουν, και οι δυο τους ξεκίνησαν να περπατήσουν γύρω από τους τοίχους που περιέβαλλαν τον κήπο του παλιού σπιτιού. Τα παιδιά, που μόλις και τολμούσαν ν' αναπνεύσουν όσην ώρα οι δυο άντρες στέκονταν κάτω από το δέντρο, αλληλοκοιτάχτηκαν, κατάπληκτα.

— Ακούσατε; ψιθύρισε ο Μάικ. Πρόκειται να χρησιμοποιήσουν μια βάρκα και θα κάνουν κι ένα φωτεινό σινιάλο απ' τον πύργο. Ακριβώς όπως τον παλιό καιρό.

— Είναι λοιπόν λαθρέμποροι; ρώτησε η Νόρα μπερδεμένη. Και ποια είναι τα κέρδη για τα οποία μιλούσαν;

— Δεν έχω ιδέα, είπε ο Μάικ. Όμως, θα κάνω κάθε προσπάθεια για να μάθω. Αυτό είναι ό,τι πιο συναρπαστικό μας έχει συμβεί από τότε που είχαμε δραπετεύσει στο μυστικό μας νησί.

— Λατρεύω τις περιπέτειες, είπε ο Τζακ. Ωστόσο, κοιτάξτε εκεί, θα πρέπει να 'μαστε πάρα πολύ προσεκτικοί μ' αυτούς τους ανθρώπους. Αν τους περάσει η σκέψη ότι μαντεύουμε έστω, πως κάτι σχεδιάζουν, θα έχουμε ένα σωρό μπλεξίματα!

— Θα προσέχουμε, είπε η Νόρα και άρχισε να κατεβαίνει από το δέντρο. Ελάτε, κουράστηκα να κάθομαι εδώ πάνω.

— Νόρα! Μην είσαι ανόητη! ψιθύρισε ο Τζακ όσο πιο δυνατά τολμούσε. Έλα πίσω. Δεν ελέγξαμε αν είναι ασφαλές να κατέβουμε ακόμη.

Εκείνη τη στιγμή η Νόρα γλίστρησε, κατέβηκε μονομιάς το τελευταίο κομμάτι του κορμού και προσγειώθηκε με τα γόνατα και με τα χέρια στο έδαφος, κάτω ακριβώς από το δέντρο. Την ίδια στιγμή, ο κύριος Ντιάζ με το Λούι επέστρεφαν από τον περίπατό τους γύρω απ' τους ψηλούς εξωτερικούς τοίχους του σπιτιού.

Είδαν τη Νόρα κι ο κύριος Ντιάζ οργίστηκε.

— Έλα δω! φώναξε.

Η Νόρα ήτανε πάρα πολύ φοβισμένη για να πλησιάσει ή για να φύγει. Έμεινε, λοιπόν, εκεί που βρισκόταν και τον κοίταζε. Οι υπόλοιποι πάνω στο δέντρο έμειναν ήσυχoi σαν ποντίκια κι αναρωπόνταν, τι θα έκανε η Νόρα.

Ο κύριος Ντιάζ πλησίασε τη δύστυχη Νόρα και της φώναξε.

— Τι γυρεύεις εδώ; Δε σας είπα ότι δεν πρέπει να πλησιάζετε το παλιό σπίτι;

Έπιασε τη Νόρα από τον ώμο και την ταρακούνησε.

— Πού είναι οι υπόλοιποι; Είναι κι αυτοί εδώ γύρω;

Η Νόρα ήξερε ότι ο κύριος Ντιάζ δεν την είχε δει να πέφτει απ' το δέντρο και ήταν χαρούμενη γι' αυτό. Αρκεί αυτός να μην κοίταζε προς τα πάνω κι έβλεπε τους άλλους.

— Σας παρακαλώ, αφήστε με να φύγω, είπε, κλαίγοντας σχεδόν. Ήρθα μονάχα για έναν περίπατο εδώ πέρα. Δεν πέρασα την πύλη.

— Τόλμα να μπεις μέσα στους χώρους του σπιτιού και θα δεις! είπε ο κύριος Ντιάζ απειλητικά. Πήγαινε σπίτι τώρα. Και να πεις στους άλλους, πως αν έρθουν κι εκείνοι για περίπατο εδώ πέρα θα το μετανιώσουν γρήγορα. Έχω φυλαγμένο ένα ραβδί για τα ανυπάκουα παιδιά.

— Θα πάω να το πω στους άλλους, είπε η Νόρα και έτρεξε στο μονοπάτι σαν να πήγαινε να βρει την Πέγκι, τον Τζακ και το Μάικ.

— Αυτό την τρόμαξε αρκετά, είπε ο Λούι μ' ένα νυσταγμένο χαμόγελο. Δε θέλουμε παρατηρητικά παιδιά εδώ γύρω, Φελίπε. Τέλος πάντων, όταν έρθουν τα σκυλιά θα κρατάνε τον καθένα μακριά. Θα δαγκώνουν όποιον πλησιάζει!

Οι δυο άντρες πέρασαν την εξωτερική πύλη γελώντας. Όταν ήταν αρκετά μακριά, ο Τζακ μίλησε.

— Ένα ωραίο, ευχάριστο ζευγάρι, δε νομίζετε; ψιθύρισε στους άλλους. Η Νόρα ήτανε αρκετά πειστική έτσι όπως έφυγε τρέχοντας. Έμοιαζε σαν να πήγαινε πραγματικά να μας βρει, ενώ εμείς είμασταν εδώ όλη την ώρα, ακριβώς πάνω από το κεφάλι του κυρίου Ντιάζ. Αρκούσε να κοιτάξει προς τα πάνω και θα 'βλεπε τα μακριά μου πόδια.

— Θέλω να κατέβω όσο γίνεται πιο γρήγορα, είπε η Πέγκι, που είχε την αίσθηση πως αν τύχαινε να τους δει κάποιος πάνω στο δέντρο, θα είχαν παγιδευτεί για τα καλά. Είναι ασφαλές να κατεβούμε τώρα, Τζακ;

Ο Τζακ παραμέρισε τα φύλλα και κρυφοκοίταξε ολόγυρα.

— Ναι, είπε, ελάτε κατεβαίνουμε.

Γλίστρησαν ο ένας μετά τον άλλον κάτω και ξεχύθηκαν στο μονοπάτι προσπαθώντας να κρυφτούν όσο μπορούσαν πίσω από τους μεγάλους θάμνους για την περίπτωση που κάποιος από το παλιό σπίτι θα τους έβλεπε. Είχαν μαντέψει ότι η Νόρα θα τους περίμενε στο Πιπ Χόουλ.

Τους περίμενε πράγματι, κλαίγοντας, ωστόσο, γοερά.

— Μην κλεις, Νόρα, είπε ο Τζακ, περνώντας το χέρι του από τους ώμους της. Τρόμαξες πολύ;

— Δ-δ-δ-εν κλαίω ε-ε-ε-πειδή τρόμαξα, τραύ-

λισε η Νόρα. Κ-κ-κ-λαίω επειδή ήμουν τόσο ανόνη να γλιστρήσω από το δέντρο και παραλίγο να τα χαλάσω όλα.

— Πράγματι, ήταν μεγάλη ανοησία από μέρους σου, είπε ο Μάικ. Ωστόσο, δεν μας πρόσδωσες, δόξα τῷ Θεῷ· ήσουν πολύ πειστική, Νόρα. Μην στεναχωριέσαι, λοιπόν, αλλά καλύτερα να προσέχεις περισσότερο την επόμενη φορά.

— Ο Τζακ θα είναι ο αρχηγός μας, είπε η Πέγκι. Ήτανε πάντα ο αρχηγός μας στο μυστικό νησί, θα είναι λοιπόν και τώρα. Αυτός θα μας καθοδηγεί σ' αυτή την περιπέτεια και εμείς θα κάνουμε ό,τι μας πει.

— Εντάξει, είπε η Νόρα, ανακουφισμένη κρύβοντας το μαντίλι της. Θα κάνω πάντα όπi λέει ο αρχηγός μας.

— Πιστεύεις πως θα 'πρεπε να διηγηθούμε στην Ντίμι την περιπέτειά μας; ρώτησε ο Μάικ.

— Όχι, είπε αμέσως ο Τζακ. Είναι πάρα πολύ καλή, αλλά μπορεί να τρομάξει. Μπορεί ακόμη να μας απαγορέψει να προσπαθήσουμε ν' ανακαλύψουμε οτιδήποτε. Θα το κρατήσουμε μυστικό μεταξύ μας, μολονόπi μπορεί αργότερα να ζητήσουμε τη βοήθεια του Τζορτζ.

— Ακούσατε αυτό που είπαν για μια βάρκα; είπε ο Μάικ. Θα έχουμε το νου μας γι' αυτό σε κάθε περίπτωση. Μπορούμε να οργανώσουμε βάρδιες και να παραφυλάμε κάθε νύχτα στο πιο ψηλό υπνοδωμάπi του πύργου μας και να έχουμε το νου

μας για ένα φωτεινό σινιάλο στον πύργο του παλιού σπιτιού. Μόλις το δούμε θα κατεβούμε κάτω στην παραλία, θα κρυφτούμε σε μια σπηλιά και θα παρακολουθήσουμε τη βάρκα να 'ρχεται. Ίσως να δούμε και τι είναι αυτό το μυστηριώδες «εμπόρευμα» που διακινεί λαθραία ο κύριος Ντιάζ!

— Η υπόθεση εξελίσσεται πολύ συναρπαστικά, είπε η Πέγκι, χωρίς να είναι σίγουρη αν αυτό της άρεσε ή όχι. Πρέπει να είμαστε φοβερά προσεκτικοί, για να μη μας δουν ή να μη μας πιάσουν.

Ο Τζορτζ είπε στα παιδιά ότι τα έπιπλα είχαν τοποθετηθεί σε οκτώ μόνο δωμάτια από τα είκοσι που διέθετε το παλιό σπίτι.

— Επιπλώθηκαν τα δωμάτια του πύργου, είπε. Το πληροφορήθηκα από μια γυναίκα από εκείνες που καθάρισαν το σπίτι. Συνεπώς, πρόκειται να χρησιμοποιήσουν τον πύργο.

— Πράγματι, πρόκειται να χρησιμοποιήσουν τον πύργο! είπε ο Μάικ, κοιτώντας τους υπόλοιπους. Ωστόσο δεν αποκάλυψαν στον Τζορτζ αυτά που γνώριζαν. Ο Τζορτζ ήταν πολύ καλός, αλλά είχε σχεδόν μεγαλώσει πια και ίσως σκεφτόταν, ότι θα 'πρεπε να μιλήσουν στην κυρία Ντίμι. Κι εκείνοι ήθελαν τόσο πολύ να ζήσουν την περιπέτεια μόνοι τους και ν' ανακαλύψουν τα πάντα, προτού οποιοσδήποτε μεγάλος ανακατευτεί.

Εκείνο το βράδυ, τα παιδιά ετοιμάστηκαν για ύπνο με μεγάλη ανυπομονησία. Ο Τζακ θα κρατούσε την πρώτη βάρδια από τις δέκα ως τις δώδε-

κα. Έπειτα θ' ακολουθούσε ο Μάικ από πς δώδεκα ως πς δύο και, τέλος, η Νόρα από πς δύο ως πς τέσσερις. Από εκείνη την ώρα κι έπειτα θα ξημέρωνε κι έτσι δεν υπήρχε ανάγκη να παραφυλάνε.

Την επόμενη νύχτα η Πέγκι θα ξεκινούσε τη σκοπιά.

— Πρέπει να καθίσουμε δίπλα σ' αυτό το παράθυρο και να στυλώσουμε το βλέμμα μας στον πύργο του παλιού σπιτιού, είπε ο Τζακ. Αν κάποιος από μας δει ένα φως ν' αναβοσβήνει εκεί, πρέπει να ξυπνήσει αμέσως τους υπόλοιπους κι έπειτα θα τρέξουμε όλοι μαζί στην παραλία, θα κρυφτούμε σε μια σπηλιά και θα δούμε, αν θα μπορέσουμε να εντοπίσουμε τη βάρκα να έρχεται.

Η Πέγκι και η Νόρα κατέβηκαν στο υπνοδωμάτιό τους. Τους ήταν αδύνατο να κοιμηθούν. Ο Μάικ έπεσε στο κρεβάτι και συζητούσε με τόν Τζακ, ωστόσο γρήγορα αποκοιμήθηκαν και οι δυο τους. Ο Τζακ είχε βάλει το ξυπνητήρι για να τον ξυπνήσει στις δέκα.

«Ρ-ρ-ρ-ρ-ρ-ιγκ», χτύπησε το ρολόι δυνατά στις δέκα. Ο Τζακ σηκώθηκε και το 'κλεισε.

— Τι καλά που η Ντίμι μας έδωσε δωμάτια μέσα στον πύργο, σκέφτηκε. Θα ξυπνούσε και η ίδια, αν κοιμόμασταν οπουδήποτε κοντά της. Μάικ, είσαι ξύπνιος; Πέσε ξανά για ύπνο· πάω να φυλάξω σκοπιά τώρα και θα σε ξυπνήσω στις δώδεκα.

Ο Τζακ φόρεσε μια ρόμπα και κάθισε δίπλα στο παράθυρο που έβλεπε κατά τον πύργο του πα-

λιού σπιπού. Ήταν μια σκοτεινή συννεφιασμένη νύχτα. Ο Τζακ δεν μπορούσε να διακρίνει τον πύργο, αλλά κοίταζε προς αυτόν σαν να τον διέκρινε.

— Όπως και να 'χει, θα έβλεπα αν άναβε ένα φως, σκέφτηκε.

Μια κουκουβάγια έκρωξε κάπου μακριά στο δάσος. Ένα έντομο ακούστηκε από τη γωνία κοντά στο κεφάλι του Τζακ και τον έκανε ν' αναπνέσει. Χασμουρήθηκε. Μετά τα πρώτα πέντε λεπτά, ήτανε μάλλον βαρετό να κάθεται και να ατενίζει το βαθύτατο σκοτάδι.

Ήτανε χαρούμενος, όταν ήρθε η ώρα να ξυπνήσει το Μάικ. Ο Μάικ σηκώθηκε νυσταγμένος απ' το κρεβάτι του, έριξε πάνω του τη ρόμπα του και πήγε να καθίσει πλάι στο παράθυρο. Ο Τζακ ξάπλωσε στο κρεβάτι απόλυτα ευχαριστημένος κι αποκοιμήθηκε μονομιás. Ο Μάικ καθόταν και κοίταζε με νυσταγμένο βλέμμα κατά τον πύργο του παλιού σπιπού. Μπορούσε να τον διακρίνει τώρα, καθώς ο ουρανός είχε καθαρίσει. Ο πύργος ήταν σκοτεινός. Ο Μάικ αισθάνθηκε τα μάπα του να κλείνουν και έσεισε το κεφάλι του πέρα δώθε. Σηκώθηκε να περπατήσει λίγο, φοβούμενος πως θα τον έπαιρνε ο ύπνος αν καθόταν στην καρέκλα.

Όταν οι δύο ώρες του είχαν σχεδόν εξαντληθεί, άκουσε έναν θόρυβο στο υπνοδωμάτιο, κι ένα χέρι άγγιξε τον ώμο του. Ο Μάικ τινάχτηκε ως απάνω. Πετάχτηκε και χτύπησε πάνω σε κάτι μαλακό.

— Ω! ακούστηκε η φωνή της Νόρας. Με πόνε-

σες, Μάικ! Ανέβηκα για να σου πω, ότι είναι η σειρά μου να παραφυλάξω.

— Ήταν ανάγκη να γλιστρήσεις μ' αυτόν τον τρόπο μέσα και να με κατατρομάξεις; είπε ο Μάικ θυμωμένος. Φαντάστηκα πως ήσουν κανένας λαθρέμπορος ή κάτι τέτοιο.

Η Νόρα χασκογέλασε και πήρε τη θέση της πλάι στο παράθυρο.

— Πήγαινε στο κρεβάτι, είπε. Είναι η σειρά μου τώρα. Ω, αισθάνομαι πραγματικά πολύ σπουδαία!

Εκείνη τη νύχτα δεν συνέβη τίποτα, ούτε την επόμενη, εξάλλου, ή τη μεθεπόμενη. Την τέταρτη, όμως, νύχτα συνέβη κάτι συναρπαστικό. Ένα φως αναβόσβησε τα μεσάνυχτα στον πύργο! Ήταν εκεί και φαινόταν πεντακάθαρα!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Η Πέγκι ήταν η πρώτη που είδε να λάμπει ένα φως στο παλιό σπίτι. Ο Μάικ είχε φυλάξει την πρώτη σκοπιά εκείνη τη νύχτα κι η Πέγκι είχε έρθει από το δωμάτιό της περίπου ένα λεπτό πριν από τα μεσάνυχτα για να πάρει τη σειρά της στη σκοπιά.

Ψιθύρισε λίγες λέξεις στο Μάικ και πήρε τη θέση της δίπλα στο παράθυρο.

— Δε φάνηκε κανένα σημάδι, είπε ο Μάικ με χαμηλή φωνή κι έβγαλε τη ρόμπα του για να πέσει για ύπνο. Είναι η τέταρτη νύχτα που παραφυλάμε, είναι κάπως βαρετό, νομίζω. Πιστεύεις όπ...

Αλλά ακριβώς εκείνη τη στιγμή η Πέγκι έβγαλε μια τόσο δυνατή τσιρίδα που ο Μάικ κατατρόμαξε.

— Μάικ! Ωωω, κοίτα! Μάικ! Ένα φως στον πύργο. Άναψε ακριβώς αυτή τη στιγμή!

Ο Μάικ έτρεξε στο παράθυρο, σκοντάφτοντας σε μια καρέκλα που βρισκόταν στο δρόμο του. Ο Τζακ ξύπνησε από το θόρυβο.

— Ναι! είπε ο Μάικ. Ένα φως! Τζακ! Τζακ! Έλα να δεις!

Ο Τζακ πετάχτηκε από το κρεβάτι του, και έτρεξε στο παράθυρο. Και πραγματικά, υπήρχε ένα φως

στο μακρινό πύργο, ένα φως που αναβόσβηνε.

— Κάνουν σινιάλο! είπε ο Μάικ με ενθουσιασμό. Η βάρκα θα πρέπει να βρίσκεται στα ανοιχτά, περιμένοντας για το σινιάλο, ακριβώς πίσω από εκείνο τον κακοτράχαλο βράχο, που περάσαμε με τη βάρκα.

— Να ντυθούμε, λοιπόν, και να κατεβούμε σιγά σιγά στην παραλία; είπε ο Μάικ τόσο ενθουσιασμένος που δεν κρατιόταν.

— Ναι, συμφώνησε ο Τζακ. Πέγκι, ξύπνησε τη Νόρα. Δεν υπάρχει βιασύνη, γιατί αν αυτό το φως άναψε πριν από λίγο στον πύργο, θα χρειαστεί λίγη ώρα η βάρκα για να κάνει το γύρο μέχρι το Σπίγκι Χόουλς. Έχουμε πολύ ώρα για να ντυθούμε όπως πρέπει.

Η Πέγκι κατέβηκε τη στριφογυριστή σκάλα για να το πει στη Νόρα που κοιμόταν ακόμα βαθιά. Η Πέγκι τη σκούνησε και η Νόρα ξύπνησε μονομιάς.

— Νόρα! Υπάρχει φως στον πύργο! Βιάσου να ντυθείς, γιατί θα πάμε μέχρι την παραλία και θα κρυφτούμε σε μια σπηλιά για να παρακολουθήσουμε, είπε η Πέγκι. Η Νόρα κόντεψε να πέσει από το κρεβάτι της από τον ενθουσιασμό. Ντύθηκε στο σκοτάδι, γιατί ο Τζακ τους είχε απαγορεύσει να ανάψουν οποιοδήποτε φως στον πύργο τους, για να μην το δει κανείς από το παλιό σπίτι.

— Εφόσον βλέπουμε το φως τους, μπορούν κι αυτοί να δουν το δικό μας, είπε ο Τζακ.

— Μάλιστα, καπετάνιε! είπε ο Μάικ και ντύθη-

κε με μεγάλη ταχύτητα. Έβαλε και τις δυο του καλύτερες μέσα έξω και κούμπωσε στραβά το παλτό του, αλλά τι τον ένοιαζε;

Ήταν όλοι τους έτοιμοι σε πέντε λεπτά. Ο Τζακ πήρε το φακό του κι έδωσε κι ένα φακό στην Πέγκι για να τον έχουν τα κορίτσια. Κατέβηκαν σχεδόν έρποντας τη σκάλα, βγήκαν από την πορτούλα του πύργου και έφτασαν στο μονοπάτι του κήπου, όπου τους χτύπησε η μυρωδιά από το αγιόκλημα.

— Η Νόρα φοράει τις παντόφλες της, είπε η Πέγκι χασκογελώντας. Δεν έβρισκε τα παπούτσια της.

— Σσο! έκανε ο Τζακ απότομα. Μπορεί να βρίσκονται κι άλλοι εδώ κοντά, μην το ξεχνάτε. Δεν πρέπει να μας δουν ούτε να μας ακούσουν.

Κατέβηκαν όσο πιο ήσυχα μπορούσαν από το βραχώδες μονοπάτι στην παραλία. Τα νερά φούσκωναν κι υποχωρούσαν πάλι από την παλίρροια. Το φεγγάρι εμφανίστηκε πίσω από ένα σύννεφο και φώτισε την ακτή για χάρη των παιδιών. Ο Τζακ σταμάτησε και αγνάντευσε τη θάλασσα.

— Δε φαίνεται καμιά βάρκα ακόμα, ψιθύρισε. Ας μπούμε σε μια κοντινή σπηλιά και ας τακτοποιηθούμε εκεί, πριν έρθει κανένας. Φαντάζομαι ότι οι άνθρωποι από το παλιό σπίτι θα κατέβουν σύντομα στην παραλία.

Τα παιδιά μπήκαν σε μια μικρή σπηλιά, όχι μακριά από το απότομο βραχώδες μονοπάτι. Σκέφτηκαν, πως αν κρύβονταν εκεί, θα ήταν εύκολο να

δουν ποιος ανέβαινε ή κατέβαινε το βράχο. Κάθισαν πάνω στη στεγνή άμμο στο έδαφος της σπηλιάς και περίμεναν, μιλώντας ψιθυριστά. Η Νόρα έτρεμε από τη συγκίνηση. Έλεγε πως δεν μπορούσε να κρατήσει τα πόδια της ακίνητα.

Έξαφνα τα παιδιά άκουσαν φωνές και πετάχτηκαν επάνω έκπληκτα. Οι φωνές έρχονταν από τα δεξιά τους. Ο Τζακ κρυφοκοίταξε με προσοχή έξω από τη σπηλιά, μόλις το φεγγάρι βρέθηκε πίσω από ένα σύννεφο.

— Πιστεύω ότι είναι αυτός που ονομάζεται Φελίπε Νιάζ και ο κοιμισμένος τύπος που λέγεται Λούι, ψιθύρισε ο Τζακ.

— Μα, Τζακ, πώς στην ευχή έφτασαν στην παραλία; ρώτησε ο Μάικ. Δεν τους είδαμε να κατεβαίνουν το πέτρινο μονοπάτι, και αυτός είναι ο μόνος δρόμος για την παραλία σε απόσταση πολλών μιλίων! Οι βράχοι είναι πολύ απόκρημνοι για να κατέβει κανείς από άλλο μέρος.

— Αυτό είναι περίεργο, είπε ο Τζακ. Δεν μπορεί να έφτασαν κιόλας, αυτό είναι σίγουρο, διαφορετικά θα τους βλέπαμε. Ίσως να περιμένουν σε καμιά σπηλιά. Παναγία μου, ελπίζω να μη μας εντόπισαν!

Η Νόρα ρίγησε μόλις άκουσε τον Τζακ. Ο Μάικ κούνησε το κεφάλι του.

— Αν μας είχαν δει, θα μας είχαν διώξει από την παραλία αμέσως, είπε. Δε θα ήθελαν να δούμε τι συμβαίνει απόψε. Ακούστε! Τι είναι αυτό;

Τα παιδιά αφουγκράστηκαν και από την ασπ-
μένια και μαύρη επιφάνεια της θάλασσας άκουσαν
ένα σιγανό βόμβο.

— Είναι ένα κρις κραφτ! είπε ο Τζακ με έναν
ψιθύρο ενθουσιασμού. Περίμενε εκεί έξω, πίσω
από το βράχο, για το σινιάλο. Τώρα μπαίνει μέσα!
Φυλαχτείτε, όλοι σας. Δείτε ό,τι μπορείτε.

Τα παιδιά σηκώθηκαν και τεντώθηκαν για να
βλέπουν πίσω από τους μυτερούς βράχους της
σπηλιάς. Το φεγγάρι εμφανίστηκε για μια στιγμή
και φάνηκε, καθώς πλησίαζε όλο και πιο κοντά
στην ακτή, ένα μεγάλο κρις κραφτ, που έλαμπε μέ-
σα στο φεγγαρόφωτο. Ο βόμβος του ακουγόταν
δυνατός μέσα στη γαλήνη της νύχτας.

Φτάνοντας στην ακτή, έσβησε τη μηχανή του
και γλίστρησε ανάλαφρα στο μικρό ορμίσκο, όπου
ο Τζορτζ φύλαγε τη βάρκα του. Τα παιδιά δεν έβλε-
παν πια το σκάφος.

— Θα πρέπει να βρίσκεται κοντά στη μικρή
ξύλινη προκυμαία του Τζορτζ, ψιθύρισε ο Τζακ. Θα
δούμε λοιπόν τι είδους αγαθά εισάγουν οι λαθρέμ-
ποροι, μόλις περάσουν από μπροστά μας για να
πάνε στο πέτρινο μονοπάτι.

Περίμεναν όλοι με ανυπομονησία. Στα αυτιά
τους έφτανε ο ήχος από σβησμένες φωνές και από
το κρις κραφτ, καθώς χτυπούσε στην ξύλινη γέφυ-
ρα. Τα παιδιά περίμεναν και περίμεναν. Έπειτα α-
κούστηκε και πάλι ο ελαφρύς βόμβος και το κρις
κραφτ γλίστρησε έξω από τον ορμίσκο και κατευ-

Το κρις κραφτ έφυγε.

θύνηκε ανάλαφρα προς την ανοιχτή θάλασσα, περνώντας πίσω από τους βράχους.

— Θα περάσουν όπου να 'ναι από μπροστά μας, είπε ο Τζακ. Και τώρα κάντε απόλυτη νευχία μη φτερνίζετε, μη βήχετε, για όνομα του Θεού!

Η Νόρα θέλησε αμέσως να φτερνιστεί. Έβγαλε το μαντιλάκι της κι έκρυψε το πρόσωπό της μ' αυτό. Πόσο τρομερό θα ήταν να προδώσει την κρυψώνα τους την πιο σημαντική στιγμή!

Όμως δε φτερνίστηκε και κανείς δεν εμφανίστηκε. Ούτε μια σκιά δεν πέρασε μπροστά από τη σπηλιά των παιδιών. Ούτε φωνή δεν ακουγόταν πια.

Μετά από μισή ώρα, τα παιδιά άρχισαν να ανυπομονούν.

— Τζακ, μπορείς να υποθέσεις τι συνέβη; ψιθύρισε η Νόρα.

— Δεν μπορώ να φανταστώ, είπε ο Τζακ.

Έπειτα μια σκέψη του κατέβηκε.

— Ξέρετε! Αναρωτιέμαι μήπως η βάρκα ήρθε να πάρει κανέναν! Δε θα περνούσαν από μπροστά μας, αν μπήκαν στη βάρκα!

— Μπορούμε λοιπόν να βγούμε έξω και να ρίξουμε μια ματιά, είπε ο Μάικ. Δεν μπορούμε, Τζακ;

— Εντάξει, συμφώνησε ο Τζακ. Μα για τ' όνομα του Θεού, νευχία!

Προχώρησαν σιγά σιγά προς το μικρό ορμίσκο, όπου βρισκόταν η ξύλινη γέφυρα. Η βάρκα

του Τζωρτζ ήταν δίπλα. Ο Τζακ φώπισε με το φακό του το έδαφος και διέκρινε βήματα πάνω στην άμμο.

— Ας τα ακολουθήσουμε προς τα πίσω, για να δούμε από που έρχονται, είπε ο Μάικ. Μου φαίνεται εντελώς ακατανόητο το πώς αυτοί οι άνθρωποι κατέβηκαν απόψε στην παραλία, χωρίς να τους δούμε να περνάνε.

Έτσι, με τη βοήθεια των φακών, τα παιδιά ακολουθήσαν δύο ζευγάρια πατημασιές που ξεκινούσαν από τον ορμίσκο, περνούσαν την παραλία και κατέληγαν σε μια μεγάλη σπηλιά!

— Άρα θα πρέπει να κρύβονταν εδώ όλη την ώρα! είπε ο Τζακ.

— Κοιτάξτε, είπε ο Μάικ με ξαφνιασμένη φωνή, φωτίζοντας με το φακό του όλη την αμμουδιά. Δεν υπάρχουν πατημασιές πέρα από αυτήν τη σπηλιά. Δεν ήρθαν στη σπηλιά από το πέτρινο μονοπάτι, αυτό είναι σίγουρο. Τότε πώς ήρθαν;

— Τζακ! Μάικ! Θα πρέπει να υπάρχει ένα μυστικό πέρασμα από το παλιό σπίτι μέχρι την παραλία! είπε έξαφνα η Νόρα, με δυνατή φωνή που έκανε τους υπόλοιπους να τρομάζουν.

— Σοσ! έκανε ο Τζακ. Έπειτα άρχισε κι αυτός να μιλάει δυνατά. Πιστεύω πως η Νόρα έχει δίκιο! Φυσικά! Υπάρχει ένα μυστικό πέρασμα από την ακτή μέχρι το παλιό σπίτι! Πώς δεν το σκέφτηκα πρωτότερα! Θεέ μου, Νόρα, ήταν πολύ έξυπνο αυτό που σκέφτηκες!

— Το πέραςμα πρέπει να αρχίζει απ' αυτήν τη σπηλιά, όπου καταλήγουν οι πατημασιές, είπε η Νόρα, ικανοποιημένη και ενθουσιασμένη που ο Τζακ τη θεωρούσε έξυπνη. Πάμε μέσα να το εξακριβώσουμε.

— Και να πέσουμε πάνω στον κύριο Ντιάζ και στο φίλο του, το Λούι! είπε ο Τζακ. Όχι, ευχαριστώ. Έτσι κι αλλιώς θα προτιμούσα να μπω μέσα την ημέρα. Είναι κάπως ανατριχιαστικά τώρα. Ελάτε, πάμε στα κρεβάτια μας να κουβεντιάσουμε!

Ανέβηκαν όλοι το απόκρημνο πέτρινο μονοπάτι, πέρασαν τον αρωματισμένο κήπο και μπήκαν στον πύργο τους. Τα κορίτσια κούρνιασαν στο ένα κρεβάτι του δωματίου, που ήταν στο πιο ψηλό μέρος του πύργου και τα αγόρια στο άλλο.

Και κουβέντιαζαν. Μα πως κουβέντιαζαν έτσι! Ήταν τόσο ενθουσιασμένοι από τη νυχτερινή τους περιπέτεια, που μόλις την αυγή σκέφτηκαν σοβαρά να κοιμηθούν.

— Βλέπετε, αυτό που συνέβη έχει ως εξής: έκαναν σινιάλο στη βάρκα να μπει μέσα με τα λαθραία, όπ και να ήταν αυτά, είπε ο Τζακ για εικοστή φορά, και ο κύριος Ντιάζ και ο φίλος του ξεγλίστρησαν στην παραλία από το παλιό σπίτι μέσα από το μυστικό πέραςμα, που οδηγεί σε εκείνη τη σπηλιά· κι έπειτα πήραν μαζί τους τα λαθραία και τα ανέβασαν από τον ίδιο δρόμο στο παλιό σπίτι. Έτσι δεν τους είδαμε καθόλου.

— Πότε μπορούμε να εξερευνήσουμε εκείνη

τη σπηλιά για να ψάξουμε το μυστικό πέραςμα, Τζακ; ρώτησε η Νόρα με ανυπομονησία.

— Αύριο! είπε ο Τζακ κι αγκάλιασε τα γόνατά του, όπως ήταν καθισμένος πάνω στο κρεβάτι του Μάικ.

— Σήμερα εννοείς! είπε ο Μάικ γελώντας και έδειξε προς την ανατολή που είχε αρχίσει να ασημίζει. Τώρα είναι σήμερα. Ελάτε πρέπει να κοιμηθούμε λίγο!

Τα κορίτσια πήγαν στο δωμάτιό τους. Τα αγόρια βολεύτηκαν στα κρεβάτια τους κι αποκοιμήθηκαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Τους φάνηκε σαν να είχαν κοιμηθεί μόνο λίγα λεπτά, όταν τους ξύπνησε η Ντίμι στις εφτάμιση.

— Δε θα ξυπνήσετε σήμερα; είπε με έκπληξη. Μήπως περάσατε άγρυπνοι τη μισή νύχτα, άτακτα παιδιά;

— Ίσως, Ντίμι, ίσως! είπε ο Τζακ με ένα γέλιο· κι ούτε λέξη παραπάνω δε θα έλεγε για να της εξηγήσει γιατί ήταν τόσο νυσταγμένοι εκείνο το πρωί!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Τα παιδιά ήταν μισονυσταγμένα από τη μια, μισοενθουσιασμένα από την άλλη, κατά τη διάρκεια του πρωινού. Η Ντίμι δεν καταλάβαινε τίποτα.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει με όλους σας σήμερα, είπε, καθώς τους έδινε το κακάο τους. Στην αρχή χασμουριέστε, μετά χασκογελάτε, έπειτα τρίβετε τα χέρια σας με χαρά, μετά ξαναχασμουριέστε. Μήπως σχεδιάζετε καμιά αταξία;

— Ω, όχι, Ντίμι, είπαν όλοι μαζί.

— Ας το δούμε, λοιπόν, είπε η Ντίμι.

— Ντίμι, μπορείς να μας ετοιμάσεις ένα μεσημεριανό πικ νικ, σε παρακαλώ; είπε ο Τζακ. Θέλουμε να βγούμε έξω μέχρι την ώρα του τσαγιού.

— Πολύ καλά, είπε η Ντίμι. Θα σας δώσω κάπνικρες πίτες με κρέας και ζαμπόν που έφπαξα χθες, κέικ και λίγα δαμάσκηνα και λεμονάδα. Είναι εντάξει αυτά; Α, και μπορείτε επιπλέον να πάρετε και κανένα σφικτό αυγό, αν θέλετε.

— Υπέροχα! είπαν όλοι. Η Νόρα σηκώθηκε κι αγκάλιασε την Ντίμι. Είσαι γλύκα! είπε. Είναι υπέροχο να μένει κανείς μαζί σου!

Η Ντίμι ετοίμαζε το μεσημεριανό τους, ενώ τα παιδιά έπαιρναν ηλεκτρικούς φακούς, αλλά και κε-

ριά και σπίρτα, σε περίπτωση που καλούσαν οι φακοί τους. Μιλούσαν με ενθουσιασμό. Ήταν υπέροχο που πήγαιναν να βρουν ένα μυστικό πέρασμα.

Η Ντίμι έβαλε το μεσημεριανό τους μέσα σε δύο σακίδια. Ο Τζακ κι ο Μάικ τα πήραν στην πλάτη. Την αποχαιρέτησαν με φωνές και κατέβηκαν από το μονοπάτι του κήπου στο βράχο. Κατέβηκαν τα απότομα, πέτρινα σκαλοπάτια κι έφτασαν στην παραλία.

Η θάλασσα είχε ανέβει μέχρι το βράχο κι είχε σθήσει τις πατημασιές της περασμένης νύχτας. Όμως τα παιδιά ήξεραν από ποια σπηλιά ήρθαν οι άντρες, και κατευθύνθηκαν προς τα εκεί, αφού κοίταξαν να σιγουρευτούν, ότι ήταν μόνα τους στην παραλία.

Έφτασαν στη σπηλιά. Η είσοδος ήταν μεγάλη και ανοιχτή. Η σπηλιά προχωρούσε σε αρκετό μήκος κι ήταν σκοτεινή και υγρή. Βρύα κάλυπταν τα τοιχώματα και στο έδαφος φύτρωναν κόκκινες και πράσινες θαλάσσιες ανεμώνες, όμοιες με μέδουσες, που περίμεναν την παλίρροια στη σπηλιά για ν' ανοίξουν σαν λουλούδια.

Τα παιδιά άναψαν τους φακούς τους. Φώτιζαν εδώ κι εκεί, ολόγυρα ψάχνοντας το πέρασμα που κατέληγε στη σπηλιά.

Στην αρχή δεν έβρισκαν απολύτως τίποτε.

— Δεν υπάρχει τίποτε άλλο από βράχους, βράχους, βράχους, είπε ο Μάικ, φωτίζοντας με το φακό του ολόγυρα. Και το πίσω μέρος καταλήγει ε-

πίσης σε βράχο. Ω, Θεέ μου αναρωπείμαι μήπως τελικά δεν υπάρχει πέρασμα!

— Κοιτάξτε εδώ! φώναξε ο Τζακ ξαφνικά. Τι είναι αυτό; Κρατούσε το φακό του αρκετά ψηλά και φώτιζε έναν από τους τοίχους. Τα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω του με περιέργεια. Στο βράχο ήταν λαξεμένα κάτι απότομα σκαλοπάτια και φαινόταν πως τα βρύα ολόγυρα είχαν πατηθεί και ξεριζωθεί.

— Βλέπετε αυτά τα βρύα; είπε ο Τζακ, συγκινημένος. Λοιπόν, κάποιος πάτησε εκεί πάνω! Αυτός είναι ο δρόμος, εκεί ψηλά! Ελάτε όλοι!

Με αναμμένους τους φακούς τους τα παιδιά προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν στα απότομα σκαλοπάτια στο τοίχωμα της σπηλιάς. Γλιστρούσαν και τους δυσκόλευαν πολύ.

Ξαφνικά η Πέγκι είδε κάτι που έμοιαζε με μαύρο φίδι που κρεμόταν στον τοίχο, και το φώτισε με το φακό της.

— Ένα σκοινί! είπε. Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! Προορίζεται μάλλον για σκαρφάλωμα!

Οι άλλοι κοίταξαν το σκοινί. Ο Μάικ το άρπαξε. Κρεμόταν από μια μαύρη τρύπα στο επάνω μέρος του τοιχώματος· το τράβηξε και κατάλαβε πως ήταν γερό.

— Ναι, ακριβώς αυτό είναι! είπε ο Μάικ. Είναι στερεωμένο κάπου εκεί ψηλά και είναι βοηθητικό για όποιον χρησιμοποιεί αυτή τη σπηλιά. Θα ανέβω πρώτος με τη βοήθειά του σκοινιού και εσείς μπορείτε να με ακολουθήσετε.

Ήταν εύκολο να ανέβουν με τη βοήθεια του σκοινιού τα γλιστερά, βραχώδη σκαλοπάτια. Ο Μάικ σκαρφάλωσε στο σκοτεινό άνοιγμα στο τέρμα του τοίχου. Έριξε φως με το φακό του.

Το άνοιγμα επικοινωνούσε με μια άλλη μικρότερη σπηλιά. Λίγα κουτιά και μερικά βαρέλια, άδεια και μισοσπασμένα, ήταν εκεί.

Ο Μάικ φώναξε ενθουσιασμένος.

— Το μέρος αυτό χρησιμοποιόταν από λαθρεμπόρους τα παλιά χρόνια! Υπάρχουν ακόμα τα παλιά κουτιά, με τα οποία κουβαλούσαν το μπράντι και τα μεταξωτά και τα πράγματα που έκρυβαν οι παράνομοι. Ε, εσείς, ελάτε!

Ο ένας μετά τον άλλον ανέβηκαν. Ο Τζακ κλότσησε τα κουτιά. Ήταν όλα άδεια.

— Ανοιγμένα από τους λαθρέμπορους χρόνια πριν! είπε ο Τζακ. Φώτισε ολόγυρα τη σπηλιά. Και πού πάμε από εδώ; αναρωτήθηκε. Ω, κοιτάξτε, πόρτα είναι ή τίποτε άλλο αυτό το πράγμα εκεί κάτω;

— Ναι, είπε ο Μάικ που ήταν πιο κοντά. Μια καλή, βελανιδένια πόρτα, με αμπάρα! Στ' αλήθεια θα είναι πολύ κρίμα αν είναι κλειδωμένη.

Τη δοκίμασε, και δεν ήταν κλειδωμένη. Άνοιξε βαριά μέσα στη σπηλιά, αποκαλύπτοντας απο πίσω της, ένα στενό πέρασμα, σκαμμένο μέσα στον ίδιο το βράχο.

— Νά το πέρασμα! φώναξε ο Μάικ με φοβερή ικανοποίηση. Πο, πο! Δεν είναι συγκλονιστικό;

— Μάικ, μην κάνεις τόση φασαρία, είπε ο

Τζακ. Δεν ξέρουμε αν κατεβαίνει κανείς το πέραςμα ή όχι· αν όμως κατεβαίνει κανείς, μπορεί εύκολα να μας ακούσει! Άσε με να πάω πρώτος! Ο φακός μου είναι πιο δυνατός.

Προχώρησαν προς το σκοτεινό, υγρό πέραςμα. Ήταν τόσο χαμηλό σε ορισμένα μέρη, που τα παιδιά έπρεπε να σκύβουν το κεφάλι τους για να μη χτυπήσουν. Το πέραςμα γύρισε από δω κι από κει, μέσα κι έξω, πάντα ανηφορικό και αρκετές φορές, πολύ απόκρημνο. Μετά από λίγο το πέραςμα δεν περνούσε μέσα από τους βράχους, αλλά πάνω από την άμμο και το χώμα. Ήταν αρκετά στεγνό μετά από λίγες εκατοντάδες γυάρδες.

Εκτός από το θόρυβο που έκαναν οι πατούσες τους κατά διαστήματα, τα παιδιά έκαναν απόλυτη ησυχία. Σε κάποια στιγμή έφτασαν σε ένα φαρδύτερο τμήμα του περάσματος· αυτό είχε πλατύνει τόσο πολύ σε λίγα λεπτά που έμοιαζε με υπόγειο δωμάτιο. Εδώ υπήρχαν κι άλλα κουτιά, μεγαλύτερα και πιο γερά. Ήταν όλα άδεια.

— Σκεφτείτε τους λαθρέμπορους του παλιού καιρού να κάθονται εδώ και να γλεντάνε, ανοίγοντας τα κιβώτια και τα βαρέλια, πουλώνοντας τα αγαθά τους, και μετά να φεύγουν μέσα στη νύχτα! είπε η Πέγκι κοιτάζοντας ολόγυρα. Τα παιδιά μπορούσαν να τα φανταστούν όλα πολύ καλά.

— Δεν είμαστε σχεδόν στο παλιό σπίτι τώρα, Τζακ; ρώτησε η Νόρα. Φαίνεται πως κάναμε πολύ δρόμο, και μάλιστα ανηφορικό!

— Νομίζω πως είμαστε πολύ κοντά, είπε ο Τζακ με χαμηλή φωνή. Εκείνη η βελανιδένια πόρτα εκεί κάτω στη γωνία πρέπει να οδηγεί στα κελάρια, καθώς φαίνεται.

— Ας την ανοίξουμε να δούμε, ψιθύρισε ο Μάικ. Έπιασε το σιδερένιο χερούλι της πόρτας και το πίεσε ελαφρά. Άνοιξε προς τα έξω και ο Μάικ κοίταξε μέσα. Υπήρχαν μερικά σκαλοπάτια πιο πέρα, που οδηγούσαν προς τα πάνω.

Τα παιδιά τα ανέβηκαν απαλά. Ήταν δεκαοκτώ.

Στη κορυφή ο Τζακ έριξε φως ολόγυρα. Τα παιδιά βρίσκονταν σε ένα σκοτεινό, υπόγειο κελάρι γεμάτο ράφια, με σειρές από άδεια μπουκάλια και βαρέλια στις γωνίες.

— Είμαι βέβαιος πως αυτό είναι το κελάρι του παλιού σπιτιού, είπε ο Τζακ. Για κοιτάξτε, νά τα σκαλοπάτια που οδηγούν στο κυρίως σπίτι!

Με το φακό του έδειξε μια μικρή σκάλα στην άλλη γωνία, που οδηγούσε σε μια ανοιχτή πόρτα, από όπου έμπαινε το αμυδρό φως της μέρας.

— Εσείς μέινετε εδώ κι εγώ θα συρθώ πάνω, για να δω αν μπορώ να ακούσω τίποτα, είπε ο Τζακ. Οι άλλοι έκαναν απόλυτη ησυχία. Ο Τζακ ανέβηκε ήσυχα τη σκάλα. Άνοιξε λίγο περισσότερο την πόρτα και αφουγκράστηκε.

Δεν άκουγε τίποτα. Κρυφοκοίταξε μέσα από την πόρτα. Είδε ένα μαγειρείο με πέτρινο πάτωμα. Δεν φαινόταν κανείς. Ο Τζακ προσπάθησε να θυ-

μηθεί που ήταν ο πύργος. Φυσικά! Θα ήταν πολύ κοντά στο μαγειρείο, ίσως να υπήρχε καμιά πόρτα που να οδηγεί από το μαγειρείο στον πύργο, έτσι ώστε οι υπηρέτες να μπορούν να πηγαίνουν τα γεύματα εκεί, όταν χρειαζόταν.

Ο Τζακ γλίστρησε μέσα κι έριξε μια βιαστική ματιά ολόγυρα. Ναι, υπήρχε μια μικρή πόρτα στην άλλη άκρη του μαγειρείου, ακριβώς όμοια με την πόρτα του πύργου, από την οποία είχαν μπει τα παιδιά! Εκεί πρέπει να οδηγούσε.

Τώρα που είχε φτάσει μέχρι εκεί, ο Τζακ θέλησε να προχωρήσει παραπέρα! Στις μύτες των ποδιών του μπήκε στο μαγειρείο και δοκίμασε να ανοίξει την πορτούλα του πύργου. Άνοιξε! Μπήκε μέσα και ανέβηκε τρέχοντας τη στριφογυριστή σκάλα του πύργου. Ανέβηκε μέχρι την κορυφή και μόλις έφτασε εκεί σταμάτησε εμβρόντητος.

Άκουσε κάποιον να κλαίει μέσα στο δωμάτιο της κορυφής του πύργου. Έμοιαζε με παιδί. Ο Τζακ προσπάθησε να ανοίξει την πόρτα, όμως, αλίμονο, ήταν κλειδωμένη. Τη χτύπησε ελαφρά.

Ο άνθρωπος που βρισκόταν μέσα σταμάτησε αμέσως να κλαίει.

— Ποιος είναι; είπε μια φωνή.

Όμως ακριβώς τη στιγμή που ο Τζακ ετοιμαζόταν να απαντήσει, άκουσε πολλές φωνές. Κάποιος ανέβαινε τις σκάλες του πύργου! Τι έπρεπε να κάνει ο Τζακ; Δεν μπορούσε να κρυφτεί στο δωμάτιο που ήταν στην κορυφή! Αλλά ίσως να μπο-

ρούσε να κρυφτεί στο πιο κάτω δωμάτιο, αν βέβαια δεν ερχόταν κανείς εκεί!

Κατέβηκε γρήγορα από τις σκάλες και μπήκε στο κάτω δωμάτιο, που είχε μόνο μία κουρελού, μια καρέκλα κι ένα τραπέζι. Ο Τζακ κρύφτηκε πίσω από την πόρτα.

Οι φωνές πλησίαζαν, καθώς κάποιοι άνθρωποι ανέβαιναν τη στριφογυριστή σκάλα. Ο Τζακ έτρεμε από αγωνία πίσω από την πόρτα.

Τα βήματα σταμάτησαν έξω από το δωμάτιο, όπου κρυβόταν ο Τζακ.

— Θα δω, μόνο, αν άφησα τα χαρτιά μου εδώ, ακούστηκε η φωνή του κοιμισμένου Λούι. Η πόρτα άνοιξε λίγο περισσότερο κι ο Λούι κοίταξε μέσα!

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Ο Τζακ ήταν βέβαιος πως ο Λούι θα τον έβλεπε, μόλις έβαζε το κεφάλι του στο δωμάτιο. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που νόμιζε πως ο Λούι θα την άκουγε. Αλλά προς μεγάλη του έκπληξη και χαρά ο Λούι έριξε μόνο μια ματιά πάνω στο τραπέζι που ήταν δίπλα στο παράθυρο κι έπειτα έκλεισε την πόρτα κι ανέβηκε τη σκάλα του πύργου.

— Τα χαρτιά μου δεν είναι εδώ, τον άκουσε να λέει ο Τζακ στο σύντροφό του. Το αγόρι δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο Λούι δεν τον είχε δει. Περίμενε μέχρι να ακούσει να ξεκλειδώνουν την πόρτα του επάνω δωματίου κι έπειτα άνοιξε σιγά σιγά τη δική του πόρτα, κατέβηκε τη σκάλα τρέχοντας, μπήκε στο μαγειρείο και από τη δεύτερη σκάλα έφτασε στο κελάρι καταπονημένος.

— Τζακ! ψιθύρισε ο Μάικ έκπληκτος. Τι τρέχει; Έκανες τόση ώρα να έρθεις!

— Παραλίγο να με πιάσουν! είπε ο Τζακ ασθμαίνοντας. Θα σας τα πω όλα σε λίγο. Πάμε να φύγουμε από το κελάρι· ας μπούμε ξανά σε εκείνο το υπόγειο δωμάτιο. Γρήγορα!

Κατέβηκαν τα δεκαοχτώ σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο υπόγειο δωμάτιο. Λαχταρούσαν να

μάθουν τι είχε συμβεί στον Τζακ.

— Για να καθίσουμε εδώ για λίγο, είπε ο Τζακ. Κάθισαν πάνω στα παλιά κουτιά και τα βαρέλια. Θα σας πω τι έγινε, συνέχισε το αγόρι. Πατώντας στις μύτες των ποδιών διέσχισα το μαγειρείο, και έφτασα στην πόρτα που οδηγεί στον πύργο. Ανέβηκα από τη στριφογυριστή σκάλα μέχρι την κορυφή, αλλά η πόρτα εκεί πάνω ήταν κλειδωμένη. Και κάποιος έκλαιγε από εκεί πίσω.

— Κάποιος έκλαιγε! είπε η Νόρα έκπληκτη. Υπάρχει δηλαδή κάποιος φυλακισμένος σε εκείνον τον πύργο;

— Μάλλον, είπε ο Τζακ. Και ακούγεται σαν μικρό αγοράκι ή κοριτσάκι! Δεν είναι μυστήριο αυτό;

Ίσως τότε να μην κάνουν λαθρεμπόριο μεταξωτών και άλλων πραγμάτων, αλλά να έχουν έναν αιχμάλωτο, είπε η Πέγκι σοβαρά. Ίσως χτες τη νύχτα να έφεραν τον κρατούμενό τους με το κρις κραφτ και να τον οδήγησαν από το μυστικό πέρασμα στον πύργο.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, Πέγκι, είπε ο Τζακ. Τώρα θα πρέπει να ανακαλύψουμε με κάποιον τρόπο ποιος είναι!

— Ε, νομίζω πως ο αιχμάλωτος θα κοιτάξει από το παράθυρο του πύργου καμιά φορά! είπε η Νόρα. Θα μπορούσαμε να δανειστούμε τα κυάλια της Νίμι και να κρατάμε σκοπιά, έτσι δεν είναι; Τότε θα ανακαλύψουμε τι είδους άνθρωπος είναι αυτός ο αιχμάλωτος.

— Ωραία ιδέα, Νόρα, είπε ο Μάικ. Δεν είναι ώρα για το δείπνο μας; Όλη αυτή η εξερεύνηση κράτησε πολύ. Τι ώρα είναι Τζακ;

Ο Τζακ κοίταξε το ρολόι του.

— Είναι αργά, είπε. Θα πάμε να φάμε το γεύμα μας στην παραλία. Ελάτε! Δε θέλετε, βέβαια, να φάμε σε αυτό το σκοτεινό και φρικτό σπήλαιο!

Πήγαν πίσω στο μυστικό πέρασμα. Ήταν ευκολότερο να το κατέβουν από ότι να το ανέβουν. Τα παιδιά προχωρούσαν, σκύβοντας και πάλι το κεφάλι τους κατά διαστήματα και σκοντάφτοντας πάνω στο κακοτράχαλο βραχώδες έδαφος, κάτω από τα πόδια τους. Ο φακός της Νόρας δε φώτιζε πια, κι έτσι ήταν υποχρεωμένη να περπατάει δίπλα στον Τζακ, προσπαθώντας να δει με το δικό του φακό.

Τελικά έφτασαν στη σπηλιά που ήταν πάνω από τη σπηλιά της παραλίας. Το σκοινί κρεμόταν στον τοίχο με τα λαξεμένα πέτρινα σκαλοπάτια. Ο Τζακ το έπιασε. Άρχισε να κατεβαίνει, αλλά δεν απομακρύνθηκε πολύ κι έβγαλε μια κραυγή απογοήτευσης.

— Τι νομίζετε ότι συνέβη;

— Τι; φώναξαν όλοι ανήσυχοι.

— Η παλίρροια φούσκωσε όση ώρα εξερευνούσαμε και η σπηλιά είναι γεμάτη νερό! φώναξε ο Τζακ. Φτάνει σχεδόν μέχρι την οροφή της σπηλιάς. Είναι αδύνατο να κατεβούμε από εδώ.

Σκαρφάλωσε ξανά στην επάνω σπηλιά. Τα

Η σπηλιά ήταν γεμάτη νερά.

παιδιά κοιτάζονταν θλιμμένα κάτω από το φως των φακών τους.

— Τι βλάκες που είμαστε! είπε ο Μάικ. Ούτε που σκεφτήκαμε την παλίρροια. Αν το σκεφτόμαστε, θα ξέραμε ότι θα φούσκωνε και θα μας παγίδευε. Θα κάνει ώρες να βγει από τη σπηλιά το νερό.

— Τι θα κάνουμε; είπε η Νόρα. Πεινάω τόσο πολύ. Δεν μπορούμε να φάμε τώρα;

— Κάνει κρύο κι έχει υγρασία εδώ, είπε ο Τζακ και αναρρίγησε. Θα κρυολογήσουμε όλοι, αν μείνουμε σ' αυτήν τη σπηλιά. Καλύτερα να επιστρέψουμε σ' εκείνο το υπόγειο δωμάτιο. Τουλάχιστον είναι στεγνό. Μπορούμε να ανάψουμε τα κεριά μας και να φάμε. Οι φακοί μας δε θα διαρκέσουν για πολύ ακόμα, αν τους κρατάμε αναμμένους για τόση ώρα.

Έτσι ακολούθησαν και πάλι το μουσικό πέραςμα, ώσπου έφτασαν στο υπόγειο δωμάτιο. Και εκεί, όπου πάρα πολλές φορές οι λαθρέμποροι κάθονταν και γλεντούσαν και κάπνιζαν, τα τέσσερα παιδιά άνοιξαν τα σακίδια τους και έβγαλαν τις νοστιμιές που τους είχε βάλει εκεί η Ντίμι.

Οι πίτες με το κρέας και το ζαμπόν δεν ήταν ποτέ νοστιμότερες! Και όσο για το κέικ, τα παιδιά θα μπορούσαν να φάνε άλλο τόσο! Έφαγαν και το τελευταίο ψίχουλο, από όλα και τα βραστά αυγά, κι έπειτα ήπιαν τη γλυκιά λεμονάδα.

— Τώρα αισθάνομαι καλύτερα, είπε ο Τζακ, κάνοντας μια γκριμάτσα στους άλλους κάτω από το

φως των λαμπερών κεριών. Πεινούσα πραγματικά.

Ο Μάικ κοίταξε το ρολόι του.

— Είναι τέσσερις, είπε. Δε νομίζω να αδειάσει η σπηλιά πριν από τις πέντε και μισή και ακόμα και τότε η παραλία θα βρέχεται από τεράστια κύματα, που μπορούν να μας παρασύρουν. Πόσο βαριέμαι!

— Εγώ λαχταρώ μόνο να κοιτάξω τον πύργο του παλιού σπιτιού από το παράθυρο του δικού μας πύργου, είπε η Νόρα. Θέλω στ' αλήθεια να δω ποιος είναι ο αιχμάλωτος. Δε θα ήταν υπέροχα αν μπορούσαμε να τον σώσουμε!

— Τζακ, δε θα μπορούσαμε να φύγουμε μέσα από τα χωράφια τώρα αμέσως; είπε η Πέγκι. Αν ξανανεβαίναμε στα κελάρια, μπαίναμε στο μαγειρείο, βγαίναμε από την είσοδο των εμπορευμάτων και φτάναμε στην πίσω πύλη, θα μπορούσαμε χωρίς δυσκολία να γυρίσουμε σε δέκα λεπτά στο σπίτι, αντί να περιμένουμε ώρες ολόκληρες να βγουν τα νερά από τη σπηλιά!

— Εντάξει, αλλά θα πρέπει να είμαστε τρομερά προσεκτικοί, είπε ο Τζακ, που κι αυτός δεν ήθελε να περιμένει ώρες ολόκληρες την παλίρροια. Θα πάω πρώτος όπως πάντα και θα κοιτάξω αν είναι όλα εντάξει.

Ανέβηκαν τα δεκαοχτώ σκαλοπάτια που κατέληγαν στο κελάρι. Ο Τζακ ανέβηκε αθόρυβα τα σκαλοπάτια για το μαγειρείο. Δεν ήταν κανείς εκεί. Άκουγε φωνές από την κουζίνα, αλλά υπέθεσε ότι ήταν οι υπηρέτριες που έπιναν το τσάι τους.

Όλα ήταν ήσυχια. Ο Τζακ σφύριξε σιγανά και οι υπόλοιποι ανέβηκαν ήσυχια τα σκαλοπάτια. Σπς μύτες των ποδιών τους κατευθύνθηκαν προς την πίσω πόρτα, όπου υπήρχαν μια σειρά από άδεια μπουκάλια γάλακτος, που προορίζονταν για το γαλατά.

Κι έπειτα είδαν κάπ που τους γέμισε λύπη! Δύο μεγάλα τεριέ έκοβαν βόλτες στον κήπο!

— Κοιτάξτε, ψιθύρισε ο Τζακ. Δε θα μας αφήσουν να περάσουμε με τίποτα. Είχα ξεχάσει ότι έχουν σκυλιά που φρουρούν το μέρος!

Η Νόρα φαινόταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Πρώτα τους σταμάτησε η παλίρροια και τώρα τα δυο σκυλιά.

— Νομίζετε πως θα μας πειράξουν, αν προσπαθήσουμε να βγούμε στα χωράφια; είπε η Πέγκι.

— Όχι, είπε ο Τζακ, αλλά θα χαλάσουν τον κόσμο με το γάβγισμά τους και θα μας βρουν αμέσως. Ένα λεπτό να σκεφτώ.

— Σπς διαταγές σας, καπετάνιε! είπε ο Μάικ. Οι υπόλοιποι περίμεναν υπάκουα. Ο Τζακ είχε πάντα καλές ιδέες, όταν τα παιδιά βρίσκονταν σε αδιέξοδο.

— Ξέρω τι θα κάνουμε, είπε τελικά ο Τζακ. Θα μπούμε μέσα σ' αυτό το πλυσταριό και θα κρυφτούμε πίσω από εκείνους τους σωρούς τα σακιά. Θα πρέπει να βάζουν μέσα τα σκυλιά, όταν έρχεται κανένας προμηθευτής, διαφορετικά δε θα μπορούσαν να παίρνουν κανένα αγαθό. Θα περιμέ-

νουμε λοιπόν, ώσπου να 'ρθει κανένας, ο γαλατάς ή ο φούρναρης και μόλις βάλουν μέσα τα σκυλιά, θα ξεγλιστρήσουμε έξω! Δε θα φύγουμε από το μονοπάτι πίσω μας, αλλά θα τρέξουμε σ' εκείνο το δέντρο και θα σκαρφαλώσουμε επάνω. Νομίζω πως μπορούμε να πηδήξουμε από τα κλαδιά του στον τοίχο και να βρεθούμε από την άλλη μεριά ασφαλείς.

— Ωραία ιδέα! συμφώνησε ο Μάικ. Στριμώχτηκαν στο μικρό πλυσταριό, κλείνοντας τόσο καλά την πόρτα, ώστε να μην μπορεί να μπει κανένα σκυλί μέσα και να τους βρει.

Περίμεναν. Ο Τζακ σήκωνε καμιά φορά το κεφάλι του και έριχνε μια μαπά έξω, αλλά κανείς δεν ερχόταν. Έπειτα άκουσαν το θόρυβο από το φορτηγάκι του γαλατά και ο Τζακ έκανε ένα μορφασμό στους άλλους.

— Ετοιμαστείτε, ψιθύρισε. Ο γαλατάς κατέβηκε από το φορτηγάκι του και χτύπησε το κουδούνι στην πίσω πύλη. Τα σκυλιά άρχισαν να γαβγίζουν δυνατά. Ο Λούι εμφανίστηκε και τα φώναξε. Έδεσε τα σκυλιά σ' ένα δέντρο και φώναξε στο γαλατά:

— Εντάξει! Τα σκυλιά είναι δεμένα. Μπορείς να μπεις.

Ο γαλατάς ανέβηκε το μονοπάτι με λίγα μπουκάλια γάλα και λίγο βούτυρο. Μια φωνή ήρθε από την κουζίνα.

— Ελάτε μέσα, σας παρακαλώ.

Ο γαλατάς εξαφανίστηκε μέσα στο μαγειρείο.

— Τώρα είναι ευκαιρία! ψιθύρισε ο Τζακ. Ο Λούι έφυγε. Τα σκυλιά είναι δεμένα. Τρέξτε!

Οι τέσσερις τους βγήκαν τρέχοντας από την πόρτα του πλυσταριού, διέσχισαν το γρασίδι και σκαρφάλωσαν στο δέντρο που είχε υποδείξει ο Τζακ. Τα σκυλιά τους είδαν και άρχισαν να γαβγίζουν ξανά, τραβώντας τις αλυσίδες τους που κόντευαν να σπάσουν.

— Καθίστε κάτω και ησυχάστε! φώναξε μια φωνή από κάπου από το σπίτι. Τα σκυλιά εξακολουθούσαν να γαβγίζουν, αλλά σε ένα δυο λεπτά τα παιδιά είχαν ανέβει σώα στο δέντρο και είχαν κρυφτεί μέσα στα κλαδιά. Τα σκυλιά συνέχιζαν να γαβγίζουν.

Ο Λούι εμφανίστηκε ξανά και άρχισε να τα φωνάζει.

— Ησυχία, σας λέω! τσίριξε. Ο γαλατάς είναι μόνο!

Αλλά τα σκυλιά ήξεραν πως δεν ήταν μόνο ο γαλατάς και γάβγιζαν μέχρι που βράχνιασαν. Τα παιδιά περίμεναν ώσπου να ξαναφύγει ο Λούι και το ένα μετά το άλλο σκαρφάλωσαν από τα κλαδιά πάνω στον τοίχο και πήδηξαν στην άλλη μεριά με ασφάλεια.

Πόσο χαρούμενα ήταν! Πώς κατηφόριζαν χασκογελώντας την πλαγιά για να πάνε στο Πιπ Χόουλ! Τι περιπέτεια ήταν κι αυτή!

— Μυστικές σπηλιές και περάσματα και ο κρατούμενος που βρήκαμε και παραλίγο να μας πιά-

σουν! είπε λαχανιασμένος ο Μάικ, μόλις έφτασαν στο Πιπ Χόουλ. Είναι τόσο συναρπαστικά όλα!

— Και τώρα πρέπει να ανακαλύψουμε ποιος είναι ο δύστυχος ο κρατούμενος, είπε η Νόρα. Αυτό λαχταρώ να μάθω εγώ!

Η Ντίμι τους συνάντησε στο χολ.

— Όστε γυρίσατε, είπε. Ήταν καλό το πικ νικ; Τι υπέροχη κι ηλιόλουστη που ήταν η μέρα, ε;

— Ήταν; είπαν τα παιδιά, προσπαθώντας να θυμηθούν, μα το μόνο που μπορούσαν να θυμηθούν ήταν σκοτεινιά και υγρασία μέσα στο μυστικό πέρασμα και πς σπηλιές και στο κελάρι! Πραγματικά ούτε που προσέξαμε αν ο καιρός ήταν ηλιόλουστος ή όχι, Ντίμι!

— Τι ανοησίες λέτε! είπε η Ντίμι. Πηγαίνετε να ετοιμαστείτε για το τσάι. Μάζεψα για σας τα τελευταία μεγάλα, κόκκινα φραγκοστάφυλα του κήπου!

— Καλή μας Ντίμι Ντακ! φώναξε ο Μάικ κι έτρεξε πάνω για να πλυθεί. Όμως πριν αρχίσει το πλύσιμο πήγε στο παράθυρό του για να κοιτάξει το παράθυρο του πύργου του παλιού σπιτιού. Πότε θα έβλεπε κάποιον να προβάλλει από εκεί;

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Τα τέσσερα παιδιά βρίσκονταν σε κατάσταση ενθουσιασμού. Δε μιλούσαν για τίποτε άλλο παρά μόνο για το μυστικό πέραςμα και τον αιχμάλωτο του πύργου. Ωστόσο, όταν ήρθε η Ντίμι, έπρεπε να σταματήσουν και άρχισαν να μιλάνε για άλλα πράγματα.

— Πρέπει οπωσδήποτε να τα κρατήσουμε μυσικά όλ' αυτά, είπε ο Μάικ. Είμαι εντελώς βέβαιος ότι η Ντίμι θα ανησυχούσε. Το μόνο πράγμα που με κάνει να αναρωπείμαι είναι το πως θα φυλάμε σκοπιά κατά τη διάρκεια της μέρας, χωρίς να αναρωπείται η Ντίμι τι κάνουμε. Είναι αρκετά εύκολο τη νύχτα, αλλά τη μέρα δε θα 'ναι και τόσο απλό.

— Πρέπει βέβαια να απουσιάζουμε από τα δωμάτιά μας, ενόσω η Ντίμι τα καθαρίζει κάθε μέρα, είπε η Πέγκι. Αλλά μόλις τελειώνει το καθάρισμα, θα μπορούμε ο καθένας με τη σειρά του, να μπαίνουμε στην κρεβατοκάμαρα και να παρακολουθούμε, χωρίς να το ξέρει η Ντίμι. Μπορούμε να φυλάμε αρκετή ώρα σκοπιά. Τρεις ώρες για παράδειγμα. Δε χρειάζεται να παρακολουθούμε τον πύργο συνέχεια. Μπορούμε να διαβάζουμε ή κάτι τέτοιο και να κοιπάσουμε ταυτόχρονα. Εγώ θα πλέκω.

— Κι εγώ θα κάνω το παζλ μου, είπε ο Μάικ. Μπορώ άνετα να το κάνω αυτό και να κοιπάω ταυτόχρονα.

— Θα αρχίσουμε από αύριο το πρωί, είπε ο Τζακ. Ελπίζω να μην πάει η Ντίμι στην κρεβατοκάμαρά μας και βρει κανέναν από μας εκεί. Θα νομίζει ότι μαλώσαμε!

Κοίταξαν τον πύργο πέρα μακριά, καθώς πήγαιναν για ύπνο εκείνη τη νύχτα. Αλλά δε φαινόταν τίποτα. Κανείς δεν κοιτάζε έξω. Υπήρχε μόνο ένα αμυδρό φως κι αυτό ήταν όλο.

— Θα πρέπει να βρίσκεται κάποιος εκεί τώρα, είπε ο Τζακ. Αλλιώς δε θα είχαν αναμμένο φως. Μα την αλήθεια, είμαι σίγουρος πως δε θα με πιάνει ύπνος απόψε! Το μυαλό μου σκέφτεται ασταμάτητα για μυστικές σπηλιές!

Έμειναν ξύπνιοι για αρκετή ώρα, αλλά τελικά αποκοιμήθηκαν όλοι και άρχισαν να ονειρεύονται. Ονειρεύονταν σπηλιές και περάσματα, πύργους και αιχμαλώτους, και ο ύπνος τους ήταν τόσο συναρπαστικός όσο και η μέρα που πέρασε.

Ο Μάικ κοίταξε προς το μακρινό πύργο, μόλις πετάχτηκε από το κρεβάτι του το επόμενο πρωί, αλλά δεν ήταν κανείς εκεί. Ο Τζακ έριξε μια ματιά πριν κατέβει κάτω κι έβγαλε μια κραυγή.

— Είναι κάποιος στο παράθυρο!

Ο Μάικ πήγε να δει τρέχοντας, αλλά ο Τζακ τον απώθησε. Μην πηγαίνεις τόσο κοντά στο παράθυρο. Εφόσον τους βλέπουμε, μας βλέπουν κι

αυτοί και μου φαίνεται όπι είναι απλώς ο κύριος Ντιάζ.

Τα δύο παιδιά στέκονταν λίγο πιο πίσω και κανείς δεν τα έβλεπε. Ναι, ήταν ο κύριος Ντιάζ και κοίταζε κατευθείαν το παράθυρό τους.

— Μείνε ακίνητος, Μάικ, είπε. Απλώς προσπαθεί να ανακαλύψει πόσο καλά βλέπουμε τον πύργο του, είμαι βέβαιος!

Ο κύριος Ντιάζ απομακρύνθηκε ύστερα από λίγο. Η Ντίμι από κάτω ξαναχτύπησε το κουδούνι για το πρωινό και η Πέγκι ανέβηκε χοροπηδώντας τη στριφογυριστή σκάλα, για να δει τι έκαναν τα αγόρια.

Εκείνη τη μέρα τα παιδιά θα άρχιζαν τις τριώρες σκοπιές τους και ακριβώς τη στιγμή που έπαιρνε η Πέγκι τη θέση του Τζακ γύρω στις έξι εκείνο το απόγευμα, είδαν για πρώτη φορά τον «αιχμάλωτο»!

Ο Τζακ σκάλιζε με το σουγιά του ένα ξύλινο καραβάκι, καθισμένος υπομονετικά για τρεις ώρες στη μια μεριά του παραθύρου, έτσι ώστε να μην τον δει ο κύριος Ντιάζ, αν τύχαινε να κοιτάξει έξω. Κάθε δύο λεπτά ο Τζακ έριχνε μια ματιά στο μακρινό πύργο, αλλά δεν έβλεπε κανέναν εκεί.

Έπειτα η Πέγκι ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα για να πάρει τη θέση της στη σκοπιά και τη στιγμή που ο Τζακ σηκωνόταν από την καρέκλα του, και η Πέγκι σήκωνε από κάτω το πλεχτό της, έτυχε να κοιτάξουν κι οι δύο προς το μακρινό παράθυρο.

Και οι δυο τους είδαν το ίδιο πράγμα!

— Είναι ένα αγοράκι! είπε ο Τζακ, με τη μεγαλύτερη κατάπληξη. Δε μοιάζει να είναι πάνω από εφτά ή οχτώ ετών!

— Δε μοιάζει για Άγγλος, είπε η Πέγκι. Ακόμα κι από εδώ μοιάζει να έχει πολύ σκούρα μαλλιά και μάπα.

Το μικρό αγόρι στο μακρινό πύργο έσκυψε στο περβάσι του παραθύρου. Ο Τζακ πήρε τα κυάλια που ήταν δίπλα του και κοίταξε. Είδε στη συνέχεια τόσο κοντά το μικρό αγόρι, σαν να ήταν στον κήπο του Πιπ Χόουλ!

— Φαίνεται τρομερά χλωμό και δυστυχισμένο, είπε ο Τζακ. Δείχνει σχεδόν σαν να έκλαιγε!

— Άφησέ με να δω, είπε η Πέγκι. Ο Τζακ της έδωσε τα κυάλια. Αυτή κοίταξε μέσα.

— Ναι, είπε. Δείχνει πραγματικά θλιμμένο. Και δε μου κάνει βέβαια εντύπωση, αφού είναι αιχμάλωτο!

— Ας του γνέψουμε, είπε ο Τζακ ξαφνικά. Θα χαρεί να δει άλλα παιδιά. Ο Τζακ έσκυψε έξω από το παράθυρο κι άρχισε να γνέφει με δύναμη.

Στην αρχή, το αγόρι στον πύργο δεν τον πρόσεξε. Έπειτα το μπράτσο του Τζακ που κουνιόταν τράβηξε την προσοχή του και γύρισε να κοιτάξει. Ο Τζακ κόντεψε να πέσει από το παράθυρο, έτσι δυνατά που έγνεφε. Η Πέγκι στριμώχτηκε δίπλα του κι άρχισε κι αυτή να κάνει νοήματα. Το παιδί χαμογέλασε και τους ανταπόδωσε το γνέψιμο. Στην αρχή έβγαλε το ένα χέρι του έξω από το παράθυρο, ύ-

στερα και το άλλο και τα κουνούσε σαν σημαίες!

— Ωραία! Μας είδε, είπε ο Τζακ ευχαριστημένος. Τώρα η επόμενη κίνησή μας είναι, πώς θα μάθουμε ποιος είναι.

Η Πέγκι είχε μια καλή ιδέα. Αν σχεδιάζαμε μεγάλα γράμματα με μαύρο μελάνι και τα κρατούσαμε έξω από το παράθυρο το ένα μετά το άλλο, σηματίζοντας λέξεις, θα μάθαινε ότι είμαστε φίλοι!

— Ωραία ιδέα! συμφώνησε ο Τζακ. Φαίνεται ότι θα βρέξει απόψε, κι έτσι μπορούμε να ανεβούμε όλοι εδώ πάνω και να φτιάξουμε τα γράμματα. Η Ντίμι περιμένει την επίσκεψη μιας φίλης της, το ξέρω, κι έτσι δε θα την πειράζει ν' ανεβούμε εδώ πάνω.

— Αναρωπέμαι αν έχει η Ντίμι μαύρο μελάνι, είπε η Πέγκι. Θα τη ρωτήσουμε. Έχω μερικές κόλλες σχεδιάσματος που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε.

Το μικρό αγόρι στο παράθυρο του πύργου εξαφανίστηκε ξαφνικά και δε γύρισε πίσω.

— Φαντάζομαι ότι θα μπήκε κάποιος στο δωμάτιο του πύργου και θα απομακρύνθηκε το αγόρι από το παράθυρο, για να μην υποπτευθούν ότι έκανε σινιάλα, είπε ο Τζακ.

Ο Μάικ κι η Νόρα μπήκαν τρέχοντας μέσα από τον κήπο ακριβώς εκείνη τη στιγμή, γιατί έβρεχε. Έτρεξαν στην κρεβατοκάμαρα που βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο του πύργου, για να δουν γιατί ο Τζακ δεν είχε κατέβει στην παραλία.

Μόλις έμαθαν για το φυλακισμένο αγόρι στον πύργο του παλιού σπιτιού, στενοχωρέθηκαν που δεν το είχαν δει κι αυτοί. Ενθουσιάστηκαν, όμως, όταν τους είπε ο Τζακ ότι θα σχεδίαζαν τεράστια μαύρα γράμματα, για να σχηματίσουν λέξεις για τον αιχμάλωτο.

Η Πέγκι έτρεξε να δει, αν η Ντίμι είχε μαύρο μελάνι, όμως αυτή δεν είχε.

Έχω μόνο το κοινό μπλε μελάνι, είπε η Ντίμι, ψάχνοντας στο γραφείο της. Α! νά, έχω λίγο μαύρο κάρβουνο. Μήπως σου κάνει αυτό;

— Ω, ναι! φώναξε η Πέγκι. Σ' ευχαριστώ Ντίμι. Δε σε πειράζει να παίξουμε όλοι μαζί στην κρεβατοκάμαρα του Μάικ απόψε, έτσι δεν είναι; Θα έρθει μια φίλη σου να σου κρατήσει συντροφιά, ε;

— Ω, ναι, είπε η Ντίμι. Θα χαρώ να μην μπλεκόσαστε τέσσερα μαϊμουδάκια στα πόδια μου, όμως ανοίξτε τα παράθυρα για να παίρνετε καθαρό αέρα.

— Ω, θα προσέξουμε ιδιαίτερα το ζήτημα των παραθύρων, Ντίμι! είπε η Πέγκι γελώντας κι έφυγε τρέχοντας, παίρνοντας μαζί της το κουτί με το μαύρο κάρβουνο.

Πήρε τις μεγάλες άσπρες κόλλες σχεδιάσματος από το κουτί της και ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρα του Μάικ. Έδωσε μία κόλλα στον καθένα και άνοιξε το κουτί με το μαύρο κάρβουνο.

— Θα μαυρίσουμε τα χέρια μας μ' αυτό! Δεν είναι όμορφο το μαύρο κάρβουνο, Μάικ; Τα γράμ-

ματα που θα σχεδιάσουμε θα φαίνονται πολύ καθαρά κι ο αιχμάλωτος θα μπορέσει να τα διαβάσει εύκολα.

— Κάνε τα γράμματα γύρω στο ενάμισι πόδι ύψος και όσο πιο παχιά μπορείς, είπε ο Τζακ, σχεδιάζοντας ένα μεγάλο Α. Εγώ θα σχεδιάσω τα πρώτα έξι γράμματα, εσύ θα κάνεις τα επόμενα έξι Μάικ, η Πέγκι τα επόμενα, και η Νόρα τα τελευταία έξι. Κοιτάξτε το μεγάλο μου Α! Υποθέτω πως ο αιχμάλωτος θα μπορεί να τα διαβάσει χωρίς δυσκολία από το παράθυρό του.

Ήταν πραγματικά ένα τέλειο, τεράστιο Α, σχεδόν τόσο ψηλό όσο ήταν το σκαμνάκι του Τζακ. Είχε ζωγραφιστεί και πολύ παχύ, έτσι ώστε να μπορεί με σιγουριά να το διαβάσει ο οποιοσδήποτε σε αρκετά μεγάλη απόσταση.

Δε χρειάστηκαν πολλή ώρα τα παιδιά για να τελειώσουν όλα τα γράμματα. Η Πέγκι είχε τελειώσει πρώτη, κι έφπαχνε τώρα όσα θα τους χρειάζονταν διπλά.

Παρακολουθούσαν το παράθυρο του πύργου, αλλά το αγόρι δεν είχε ξαναεμφανιστεί. Τώρα που έβρεχε, είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Ένα αμυδρό φως φάνηκε στο παράθυρο του μακρινού πύργου. Για μια στιγμή τα παιδιά είδαν το περίγραμμα του κεφαλιού και των ώμων του αγοριού στο παράθυρο· μετά χάθηκε ξανά.

— Δεν μπορούμε να κάνουμε σινιάλο μέχρι

αύριο, είπε ο Τζακ. Τι κρίμα! Όλα τα γράμματα είναι έτοιμα!

Την επόμενη μέρα τα παιδιά φύλαξαν ξανά τρίωρη σκοπιά το καθένα τους, και κατά τις δύο το μεσημέρι ο Τζακ κι η Νόρα είδαν το αιχμάλωτο αγόρι. Πήγε στο παράθυρο και έσκυψε όσο μπορούσε πιο πολύ από έξω.

— Κοιτάζει κάτω στο έδαφος για να σιγουρευτεί πως δε μας βλέπει κανείς, είπε ο Τζακ. Συνετό παιδί!

Ο Τζακ του έγνεψε από το παράθυρο, το αγόρι τον είδε και του έγνεψε με τη σειρά του.

— Και τώρα θα κάνουμε λίγη δουλειά με γράμματα! είπε ο Τζακ με ενθουσιασμό. Δώσε μου τα γράμματα που χρειάζομαι, σε παρακαλώ, Νόρα, και θα του στείλω ένα μήνυμα. Ελπίζω να ξέρει ανάγνωση!

— Τι μήνυμα θα του στείλεις; ρώτησε η Νόρα.

— Νομίζω ότι θα του πω απλώς: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΦΙΛΟΙ», είπε ο Τζακ. Δώσε μου τα γράμματα με τη σειρά.

Έτσι η Νόρα έδωσε στον Τζακ τα γράμματα που ήταν γραμμένα με μαύρο χρώμα πάνω στο άσπρο χαρτί. Πρώτα ένα μεγάλο Ε, μετά ένα μεγάλο Ι, και στη συνέχεια τα υπόλοιπα. Το αιχμάλωτο αγόρι παρακολουθούσε τα γράμματα με περιέργεια.

Διάβασε τις λέξεις που σχηματίστηκαν από τα γράμματα, κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, χαμογέλασε και τους έκανε νοήματα. Έπειτα άρχισε

να σχηματίζει γράμματα με τα δάχτυλά του, αλλά ο Τζακ δεν μπορούσε να τα δει σε τόσο μεγάλη απόσταση. Άρπαξε τα κυάλια και κοίταξε. Το παιδί άρχισε το μήνυμά του από την αρχή. Πρώτα με τρία δάχτυλα.

— Ένα Ε, είπε ο Τζακ. Έπειτα το αγόρι έδειξε με ένα δάχτυλο.

— Ένα Ι, είπε ο Τζακ. Έπειτα από λίγο το αγόρι γύρισε τα χέρια του ανάποδα και σχημάτισε το Μ με τα τέσσερα δάχτυλά του.

— Μι! είπε ο Τζακ. Μέχρι τώρα έχει σχηματίσει το ΕΙΜ..., Νόρα.

Το αγόρι εξακολούθησε να σχηματίζει με έξυπνο τρόπο τα γράμματα· ολοκλήρωσε το μήνυμα: «ΕΙΜΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ».

Εκείνη τη στιγμή, ο Μάικ κι η Πέγκι ανέβηκαν πάνω για να πάρουν τα μαγιό τους, που τα είχαν ξεχάσει, μα μόλις είδαν τι συνέβαινε, κάθισαν ενθουσιασμένοι πάνω στο κρεβάτι του Μάικ, όση ώρα ο Τζακ αποκρυπτογραφούσε το μήνυμα του αιχμαλώτου.

— Τζακ, ρώτησέ τον ποιος είναι! φώναξε η Νόρα, χοροπηδώντας από τον ενθουσιασμό της. Ο Τζακ σχημάτισε την ερώτηση με τα μεγάλα μαύρα γράμματα. Και, μα την αλήθεια, τι συναρπαστική απάντηση που πήρε!

Η ΑΝΕΜΟΣΚΑΛΑ

Ο Τζακ παρακολουθούσε την απάντηση του αγοριού μέσα από τα κυάλια. Οι υπόλοιποι κάθονταν κοντά του, περιμένοντας με ανυπομονησία να μάθουν ποιο ήταν το αγόρι. Τον έβλεπαν να σχηματίζει γράμματα με τα χέρια του, αλλά δεν μπορούσαν να τα διακρίνουν, αφού, σε αντίθεση με τον Τζακ, δεν είχαν κυάλια για να τους βοηθήσουν.

— Ποιος είναι, Τζακ; Ποιος είναι ο αιχμάλωτος; φώναξε η Νόρα ανυπόμονη.

— Λοιπόν, είπε ο Τζακ και στράφηκε προς το μέρος τους, μόλις το φυλακισμένο αγόρι σχημάτισε με τα δάχτυλά του τη φράση «πρίγκιπας Πολ».

Οι υπόλοιποι γούρλωσαν έκπληκτοι τα μάτια τους.

— Πρίγκιπας Πολ! είπε η Πέγκι. Ένας πρίγκιπας! Ποιας χώρας είναι πρίγκιπας;

— Δεν ξέρω, είπε ο Τζακ. Θα τον ρωτήσω. Πού είναι τα γράμματα;

Αλλά τη στιγμή που σχημάτισε το πρώτο γράμμα, ο πρίγκιπας Πολ είχε εξαφανιστεί. Έφυγε εντελώς ξαφνικά, σαν να τον είχε τραβήξει κανείς. Ο Τζακ όρμησε μακριά από το παράθυρο και τράβηξε

και την Πέγκι. Κόντεψαν να πέσουν στο πάτωμα κι η Πέγκι θύμωσε.

— Μν, Τζακ, άρχισε, αλλά μετά πρόσεξε το πρόσωπο του Τζακ, ακολούθησε το βλέμμα του και είδε αυτό που έβλεπε κι αυτός. Ο κύριος Ντιάζ και ο Λούι με το νυσταγμένο βλέμμα ήταν κι οι δυο στο παράθυρο του μακρινού πύργου και κοιτάζαν στ' αλήθεια πολύ επίμονα προς το παράθυρο των παιδιών.

— Μας είδε, Τζακ; είπε η Πέγκι με έναν ψίθυρο, σαν να φοβόταν μήπως την ακούσει ο κύριος Ντιάζ.

— Όχι, είπε ο Τζακ. Απομακρυνθήκαμε πάνω στην ώρα. Μπορεί να μπήκαν στο δωμάτιο του αιχμαλώτου και να τον έπιασαν να κάνει νοήματα. Ή μπορεί να τον απομάκρυναν από το παράθυρο, επειδή ήθελαν να κοιτάξουν έξω οι ίδιοι. Είμαι σίγουρος πως ξέρουν ότι αυτή είναι η κρεβατοκάμαρά μας!

— Τζακ, νομίζεις στ' αλήθεια πως είναι δυνατόν να απελευθερώσουμε εκείνο το αγόρι; ρώτησε η Νόρα ανυπόμονα. Και πιστεύεις ότι είναι πραγματικά πρίγκιπας;

— Δεν μπορούμε να τον απελευθερώσουμε, χρησιμοποιώντας εκείνο το μυστικό πέραςμα, είπε ο Τζακ, γιατί ακόμα κι αν το χρησιμοποιούσαμε, θα μας οδηγούσε μέχρι τα κελάρια κι ο κύριος Ντιάζ κρατάει κλειδωμένο το δωμάτιο του πύργου. Αυτό θα 'ναι δύσκολο.

— Θα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί να μη μας δει ο κύριος Ντιάζ στο παράθυρό μας, είπε η Νόρα. Ίσως να πιστεύει κιόλας πως γνωρίζουμε για τον αιχμάλωτο.

— Δεν μπορεί να το ξέρει αυτό, είπε ο Τζακ. Δεν είδε τα μηνύματά μας.

— Το βρήκα! Έχω μια ιδέα! είπε ο Μάικ. Τι θα λέγατε να φτιάχναμε μια ανεμόσκαλα και να σκαρφαλώναμε στο δωμάτιο του πύργου τη νύχτα;

— Μα πώς θα την ανεβάσαμε στο παράθυρο; είπε η Νόρα.

— Νά, αν πούμε στον αιχμάλωτο τα σχετικά, μπορεί να μας βοηθήσει να την ανεβάσουμε πάνω, είπε ο Τζακ. Ξέρετε πως να ανεβάσετε μια ανεμόσκαλα σ' ένα ψηλό παράθυρο, έτσι δεν είναι; Καταρχήν δένετε μια πέτρα ή κάτι βαρύ σε μια μακριά πετονιά. Έπειτα δένετε την πετονιά σ' ένα λεπτό σπάγγο στην ανεμόσκαλα. Πετάτε την πέτρα στο παράθυρο κι αυτός που βρίσκεται εκεί την πιάνει, τραβάει την πετονιά, τραβάει το σπάγγο και στο τέλος παίρνει και την ανεμόσκαλα! Τη στερεώνει γερά κάπου και δραπετεύει!

— Αυτή είναι περίφημη ιδέα! είπαν οι άλλοι.

— Ας το δοκιμάσουμε, είπε η Πέγκι.

— Θα πρέπει να βρούμε σκοινί, σπάγγο και πετονιά, είπε η Νόρα.

— Ο Τζορτζ θα μας δώσει, είπε ο Μάικ.

— Πάμε να τον ρωτήσουμε τώρα! πρότεινε ο Τζακ και πετάχτηκε. Έτσι κατέβηκαν τρέχοντας τις

σκάλες και πήγαν στο χωράφι, όπου ήξεραν ότι δούλευε ο Τζορτζ εκείνη τη μέρα.

— Τζορτζ! Τζορτζ! Μπορείς να μας δώσεις μπόλικο σκοινί, σπάγγο και πετονιά; φώναξε ο Τζακ.

— Και βέβαια, είπε ο Τζορτζ. Τι τα θέλετε;

— Είναι μυστικό, είπε ο Μάικ. Θα σου πούμε αργότερα.

— Μπορείτε να πάτε στην παλιά μου βάρκα στον ορμίσκο και να ανοίξετε το κουτί με τα εργαλεία μου, είπε ο Τζορτζ. Υπάρχει ένα σωρό σκοινί και άλλα τέτοια πράγματα εκεί, όλα ένα κουβάρι. Μπορείτε να τα δανειστείτε, αν θέλετε.

— Ω, σ' ευχαριστούμε, Τζορτζ, φώναξαν τα τέσσερα παιδιά και τράβηξαν για τον ορμίσκο. Βρήκαν τη βάρκα του Τζορτζ και άνοιξαν το κουτί με τα εργαλεία του. Υπήρχαν πράγματι σωροί από σκοινί, πετονιά και σπάγγο εκεί. Τα χρησιμοποιούσε ο Τζορτζ για να μπαλώνει και να φτιάχνει δίχτυα.

— Παναγία μου! Θα χρειαστούμε αρκετή ώρα για να τα ξεμπερδέψουμε όλα αυτά! είπε η Πέγκι.

— Είμαστε όμως τέσσερις για να κάνουμε αυτή τη δουλειά, είπε ο Τζακ. Μπορούμε βέβαια να καθίσουμε στη βάρκα και να αρχίσουμε τώρα.

— Και με τι θα φτιάξουμε τις βαθμίδες της ανεμόσκαλας; είπε η Πέγκι.

— Υπάρχουν κάτι μικροί ξύλινοι πάσσαλοι, αρκετά γεροί, στα παρτέρια της Ντίμι, είπε ο Τζακ.

Τους είδα τις προάλλες. Θα είναι ακριβώς αυτό που μας χρειάζεται!

— Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! είπε η Πέγκι εντελώς ξαφνικά, με χαμηλή φωνή. Οι υπόλοιποι κοίταξαν και είδαν να έρχεται καταπάνω τους διασχίζοντας την άμμο, η ξανθιά γυναίκα, που ήταν με τον κύριο Ντιάζ στο αυτοκίνητό του και που ζούσε στο παλιό σπίτι.

— Αυτή πρέπει να είναι η κυρία Ντιάζ, είπε η Νόρα. Αναρωτιέμαι, αν έρχεται για να μας μιλήσει.

— Αφήστε εμένα να μιλήσω, είπε ο Τζακ. Την έστειλαν να ανακαλύψει τι ξέρουμε, είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Η κυρία Ντιάζ ερχόταν αργά προς το μέρος τους, κρατώντας μια ομπρέλα για τον ήλιο από πάνω της. Έγνεψε στα παιδιά.

— Είστε πολύ απασχολημένοι, ρώτησε. Τι κάνετε;

— Ω, απλώς παίζουμε στη βάρκα του Τζορτζ, αποκρίθηκε ο Τζακ.

— Έρχεστε συχνά στην παραλία; ρώτησε η γυναίκα, κατεβάζοντας την ομπρέλα της. Παίζετε συνέχεια εδώ;

— Σχεδόν πάντα, είπε ο Τζακ. Μόνον όταν έχει φουσκωνεριά δεν μπορούμε να παίξουμε.

— Είδατε αυτές τις συναρπαστικές σπηλιές; ρώτησε η κυρία Ντιάζ, δείχνοντας προς τις σπηλιές με την ομπρέλα της. Μπήκατε μήπως σε καμιά;

— Δε μας αρέσουν επειδή είναι σκοτεινές και υγρές, είπε ο Τζακ.

— Μιλιά δεν έχουν τ' άλλα παιδιά; ρώτησε η κυρία Ντιάζ, με κάπως απότομη φωνή.

— Είναι ντροπαλά, είπε ο Τζακ. Είμαι ο αρχηγός τους, έτσι κι αλλιώς, και μιλάω εκ μέρους τους.

— Ω, είπε η κυρία Ντιάζ. Έκανε ένα σχέδιο στην άμμο με την άκρη της ομπρέλας της. Πόσο καιρό θα μείνετε στο Πιπ Χόουλ; ρώτησε.

— Ω, όχι πολύ, είπε ο Τζακ.

— Οι κρεβατοκάμαρες σας είναι στον πύργο, έτσι δεν είναι; ρώτησε η κυρία Ντιάζ, κοιτάζοντας κατάματα τον Τζακ. Ο Τζακ αντιγύρισε το βλέμμα.

— Ναι, είπε. Εκεί είναι.

— Μπορείτε να δείτε το παλιό σπίι από τις κρεβατοκάμαρές σας; ρώτησε η ξανθομαλλούσα γυναίκα.

— Θα κοιτάξω, μόλις επιστρέψουμε απόψε, απάντησε ο Τζακ.

Εκείνη τη στιγμή τα παιδιά άκουσαν το καμπανάκι της Ντίμι για το τσάι και σηκώθηκαν βιαστικά, χαρούμενα που θα ξέφευγαν από τις ερωτήσεις της παράξενης γυναίκας. Ο Μάικ πήρε ένα κουβάρι σκοινί μαζί του με την πρόθεση να το ξεμπερδέψει στο Πιπ Χόουλ. Αλλά ο Τζακ του έκανε νόημα διακριτικά να το αφήσει, κι έτσι έκανε.

— Χαίρετε, είπαν ευγενικά τα παιδιά και έτρεξαν πάνω στην αμμουδιά με μεγάλη ταχύτητα.

— Τζακ, ήσουν έξυπνος στις απαντήσεις που

έδωσες σ' εκείνες τις ενοχλητικές ερωτήσεις! είπε ασθμαίνοντας ο Μάικ. Δεν ξέρω π θα έλεγα εγώ αν με ρωτούσε μήπως μπορώ να δω το παλιό σπίι από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μας!

— Ο Τζακ είπε πως θα έβλεπε μόλις θα επέστρεφε απόψε! χασκογέλασε η Πέγκι. Μα πως σκέφτηκες τέτοια απάντηση, Τζακ;

— Ξέρετε, υποπίτεύονται όπi γνωρίζουμε σχεπικά με τον αιχμάλωτό τους, είπε ο Τζακ. Τώρα θα προσέχουν περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Μου φαίνεται πως δε θα μπορέσουμε να κάνουμε σινιάλο πλέον στο αγόρι.

— Γιατί μ' έκανες να αφήσω το κουβάρι το σκοινί; ρώτησε ο Μάικ. Σκέφτηκα πως αν το έπαιρνα μαζί μου, θα μπορούσαμε να το ξεμπερδέψουμε και να συνεχίσουμε την κατασκευή της ανεμόσκαλας στην κρεβατοκάμαρά μας, μετά το τσάι.

— Μα, Μάικ, η κυρία Ντιάζ θα καταλάβαινε σίγουρα όπi σκαρώναμε κάπi, αν κουβαλούσες μαζί σου κουβάρια από σκοινί, είπε ο Τζακ. Είναι πολύ καλύτερα να πας και να το φέρεις μετά το τσάι.

— Έχεις δίκιο, όπως πάντα, καπετάνιε, είπε ο Μάικ.

Έτσι, μετά το τσάι πήγαν ξανά στη βάρκα για να πάρουν το σκοινί και το ανέβασαν στο δωμάπi τους. Τα νερά είχαν φουσκώσει και δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα στην παραλία. Θα διασκέδαζαν φτιάχνοντας τη σκάλα.

— Μα π κάνετε τελοσπάντων εκεί πάνω; ρώτη-

σε η Ντίμι κατάπληκτη. Δε θα βγείτε έξω απόψε;
— Όχι, Ντίμι. Έχουμε ένα μυστικό, της απάν-
τησε η Νόρα. Δε σε πειράζει, ε;
— Ούτε τόσο δα! είπε η Ντίμι και γύρισε στο
καθάρισμά της.

Τα παιδιά δούλεψαν σκληρά με το σκοινί. Σε
λίγο είχαν ξεμπερδέψει αρκετό και ανακάλυψαν ότι
ήταν ένα κατάγερο σκοινί, με κόμπους εδώ κι εκεί.
Διάλεξαν δύο μακριά κομμάτια κι έπειτα ο Μάικ κα-
τέβηκε κάτω να πάρει τους πασσάλους από το παρ-
τέρι. Γύρισε πίσω, φέρνοντας τους μαζί του. Ο Τζακ
έδειξε στους άλλους πως να δένουν γερά τους πασ-
σάλους με το σκοινί. Οι πάσσαλοι ήταν οι βαθμίδες
της σκάλας. Σε λίγο η σκάλα είχε πάρει μορφή.

— Δεν είναι τέλεια; φώναξε η Πέγκι. Λαχταρώ
να τη χρησιμοποιήσω! Ας τη χρησιμοποιήσουμε α-
πόψε, Τζακ!

Ο ΤΖΑΚ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

— Είναι αδύνατο να χρησιμοποιήσουμε απόψε την ανεμόσκαλα για να ελευθερώσουμε τον πρίγκιπα Πολ, είπε ο Τζακ. Από τη μια μεριά, υπάρχουν εκείνα τα άγρια σκυλιά. Ποτέ δε θα μας άφηναν να μπούμε μέσα τη νύχτα. Θα χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους.

— Παναγία μου! Είχα ξεχάσει τα σκυλιά! είπε η Νόρα θλιμμένα. Τι θα κάνουμε, τότε;

— Το μόνο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε είναι να πιάσουμε φιλίες με τα σκυλιά, είπε ο Τζακ.

Οι άλλοι τρεις γούρλωσαν τα μάτια τους. Κανείς τους δεν ήθελε να πιάσει φιλίες με τα δύο μεγάλα σκυλιά. Ο Τζακ έκανε μια γκριμάτσα.

— Μη φοβάστε τόσο, είπε. Εγώ θα πιάσω φιλίες. Τα ζώα έχουν καλές σχέσεις μαζί μου. Προτού σας γνωρίσω και έρθω να ζήσω μαζί σας, ζούσα σε μια φάρμα και ξέρω τα πάντα σχετικά με τα ζώα και τη συμπεριφορά τους.

— Ω, Τζακ! είπε η Νόρα. Είσαι καταπληκτικός! Θα πιάσεις πραγματικά φιλίες μ' εκείνα τα σκυλιά;

— Είνα. το μόνο που μπορώ να κάνω, είπε ο Τζακ. Και θ' αρχίσω απόψε. Μόλις τα σκυλιά μ' α-

φήσουν να περάσω ως φίλος, θα μπορέσω κάποια νύχτα να βάλω μέσα την ανεμόσκαλα και να κατεβάσω τον πρίγκιπα Πολ.

— Πώς θα πιάσεις φιλίες; ρώτησε ο Μάικ.

— Θα πάρω λίγο κρέας και μπισκότα από την Ντίμι, είπε ο Τζακ.

— Θα νομίζει ότι σ' έπιασε πείνα ξαφνικά, είπε ο Μάικ μ' ένα μορφασμό.

Η Ντίμι άκουσε με κατάπληξη ότι ο Τζακ ήθελε λίγο κρέας και μπισκότα εκείνο το βράδυ. Τους είχε ετοιμάσει ένα καλό δείπνο από στραγγισμένα βατόμουρα, κρέμα και σπιτικό ψωμί και βούτυρο και, καθώς ο Τζακ είχε φάει τρεις μερίδες, δεν μπορούσε στ' αλήθεια να πιστέψει ότι τώρα ήθελε κρέας και μπισκότα.

— Μου φαίνεται ότι θα 'χετε νυχτερινό γλέντι στο δωμάτιό σου, είπε. Τελοσπάντων, για μια φορά θα σου δώσω.

Ο Τζακ κάγχασε και έκανε νόημα στους άλλους.

— Είναι για το νυχτερινό μου πικ νικ, φυσικά! είπε. Αλλά όχι στην κρεβατοκάμαρά μου, Ντίμι.

Η Ντίμι δεν άκουσε αυτό το τελευταίο, γιατί είχε βγει από το δωμάτιο. Ετοίμασε σάντουιτς με ζαμπόν και μια σακούλα μπισκότα και τα έδωσε στον Τζακ. Αυτός ικανοποιήθηκε.

— Σ' ευχαριστώ, είπε. Αυτό είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Ντίμι.

— Αν όμως αρρωστήσεις αύριο, θα είναι δικό

σου το λάθος, είπε η Ντίμι μ' ένα γέλιο. Ήταν πραγματικά πολύ καλοσυνάτος άνθρωπος.

Μόλις σκοτείνιασε ο Τζακ έβαλε τα σάντουιτς και τα μπισκότα σε μια σακούλα και αποχαιρέτησε τους άλλους. Ήθελαν να πάνε κι αυτοί και να περιμένουν κάτω από τον τοίχο, αλλά ο Τζακ δεν τους άφησε.

— Όχι, είπε. Αν σας μυρίσουν ή σας ακούσουν αυτά τα σκυλιά, θα αρχίσουν να γαβγίζουν. Πρέπει να πάω μόνος. Θα επιστρέψω περίπου σε δύο ώρες.

Κατέβηκε σιγά σιγά τη στριφογυριστή σκάλα και βγήκε στον κήπο, χωρίς να τον δει η Ντίμι. Ανέβηκε ήσυχα το βράχο που οδηγούσε στο παλιό σπίτι, που υψωνόταν ογκώδες και σκοτεινό κάτω από το νυχτερινό ουρανό. Μπορούσε να δει αρκετά καθαρά το στρογγυλό πύργο στη μια μεριά του και το αμυδρό φως που έκαιγε στην κορυφή του.

— Υποθέτω, ότι ο δύστυχος ο πρίγκιπας Πολ βρίσκεται εκεί πάνω και προσπαθεί να διαβάσει ή κάπνιστάνα, είπε ο Τζακ μονολογώντας. Λυπόταν το μικρό αιχμάλωτο που ήταν ολομόναχος στον ψηλό πύργο. Πόσο θα 'θελα να τον ελευθερώναμε αμέσως!

Σύντομα έφτασε στον τοίχο. Αναρωπόταν πώς θα μπορούσε να γλιστρήσει στο κτήμα, χωρίς να κάνει τα σκυλιά να γαβγίσουν πολύ δυνατά. Ήταν πάντα λυτά τη νύχτα και μπορεί να έτρεχαν καταπάνω του, αν έμπαινε από την πύλη.

Κι έπειτα συνέβη κάτι ευχάριστο. Μία από τις υπηρέτριες ανέβηκε το μονοπάτι και μπήκε από την πίσω πύλη, πολύ κοντά στο σημείο όπου στεκόταν ο Τζακ. Αμέσως τα δύο σκυλιά έτρεξαν κι άρχισαν να γαβγίζουν σαν τρελά τη γυναίκα.

Αυτή ωστόσο τα είχε συνηθίσει και τους μίλησε κοφτά.

— Ντον! Τίνκερ! Ησυχία! Δε με μάθατε ακόμα;

Μια φωνή ακούστηκε από το σπίτι.

— Εσύ είσαι, Άννα;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε η γυναίκα. Εμένα γαβγίζουν τα σκυλιά.

— Αυτή ήταν η φωνή του κυρίου Ντιάζ, μονολόγησε ο Τζακ. Τώρα είναι ευκαιρία. Αν μπω τώρα και τα σκυλιά συνεχίσουν να γαβγίζουν, ο κύριος Ντιάζ θα σκεφτεί απλώς ότι γαβγίζουν για την Άννα. Και ίσως μπορέσω να τα κάνω να σταματήσουν το γάβγισμα σε λίγη ώρα.

Γλίστρησε αθόρυβα μέσα από την πίσω πύλη σαν μαύρη σκιά. Και τα δύο σκυλιά τον άκουσαν και τον οσφρίστηκαν κι άρχισαν ξανά να γαβγίζουν δυνατά.

— Ησυχία! μούγκρισε ο κύριος Ντιάζ. Ησυχία!

Τα σκυλιά σταμάτησαν το γάβγισμα. Ο κύριος Ντιάζ έλεγε: «ησυχία», μόνον όταν ο επισκέπτης ήταν φίλος. Αυτή η ανάπαυλα ήταν αρκετή για τον Τζακ.

— Ντον! Τίνκερ! είπε με χαμηλή φωνή κι έπει-

τα κάθισε πάνω στο έδαφος, δίπλα σ' ένα χοντρό θάμνο. Τα σκυλιά άκουσαν τα ονόματά τους και τέντωσαν τα αυτιά τους. Ο Ντον ξαναγάβγισε δυνατά. Ο Τίνκερ έμοιαζε έτοιμος να ορμήσει στον Τζακ, αλλά το αγόρι καθόταν κάτω φιλικά! Παράξενο αυτό!

Ο Τζακ δεν έκανε καμία κίνηση. Ήξερε από τη ζωή του στη φάρμα ότι τα ζώα και τα πουλιά φοβούνται τις ξαφνικές και γρήγορες κινήσεις, ακόμα κι αν αυτές προέρχονται από φίλο. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, γιατί δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι ένα από τα δύο σκυλιά δε θα ορμούσε επάνω του.

Ο Ντον γάβγισε ξανά. Ο Τίνκερ όρμησε στον Τζακ και τον μύρισε. Ο Τζακ καθόταν απολύτως ακίνητος. Το σκυλί οσφρίστηκε τα σάντουιτς με το ζαμπόν και τα μπισκότα και προσπάθησε να βάλει τη μουςούδα του στη σακούλα. Και τα δύο σκυλιά υποσιπίζονταν, επειδή ο κύριος Ντιάζ είχε τη γνώμη, ότι μόνο αν πεινούσαν, θα είχαν τα μάτια τους ανοιχτά και πως δε θα μπορούσαν να κοιμηθούν όπως ένας καλοθρεμμένος σκύλος.

— Καλό σκυλί ο Τίνκερ, καλό σκυλί, είπε ο Τζακ με πολύ χαμηλή φωνή. Το σκυλί οσφρίστηκε πεινασμένο τη σακούλα. Ο Τζακ την έλυσε προσεκτικά και αργά. Ο Ντον, το άλλο σκυλί, δεν πλησίαζε. Στεκόταν σε απόσταση, γεμάτο υποψίες, γρυλίζοντας σιγανά.

«Γρύλιζε όσο θέλεις!» σκέφτηκε ο Τζακ. «Μό-

νο μην ξαναρχίσεις αυτό το φοβερό γάβγισμα. Δε θέλω τον κύριο Νπάζ να βγει και ν' αρχίσει να ψάχνει τριγύρω!»

Ο Τίνκερ πήρε ένα σάντουιτς με ζαμπόν από το χέρι του Τζακ. Το κατάπιε μονομιάς, αφού το σκυλί ήταν στ' αλήθεια πεινασμένο. Μύριζε και για δεύτερο.

Ο Τζακ έβαλε αργά το χέρι του πάνω στο κεφάλι του σκύλου και τον χάιδεψε απαλά. Το σκυλί δεν είχε συνηθίσει να του φέρονται ευγενικά και έμεινε κατάπληκτο. Έγλυψε το χέρι του Τζακ.

«Συνεννοούμαστε», σκέφτηκε το αγόρι. Έδωσε κι άλλο σάντουιτς στον Τίνκερ και αυτός το κατάπιε πάλι μονομιάς. Ο Ντον οσμίστηκε το κρέας από εκεί που καθόταν. Αποφάσισε ότι, εφόσον ο Τίνκερ ήταν φιλικός απέναντι σ' αυτό το άγνωστο παιδί, θα μπορούσε να κάνει κι αυτός το ίδιο και ήθελε τόσο πολύ αυτό το μοσχομυριστό κρέας!

Έτσι έτρεξε, γρυλίζοντας ακόμα απαλά. Ο Τζακ ήξερε όμως, ότι ήταν προσποιητό το γρύλισμα και γέλασε από μέσα του. Έδωσε στο πεινασμένο ζώο ένα σάντουιτς κι έπειτα κι άλλο. Το σκυλί τα κατάπιε και τα δύο. Είχαν μείνει μόνο δύο, κι έτσι ο Τζακ έδωσε από ένα στον κάθε σκύλο.

Έπειτα σηκώθηκε και προχώρησε, προσεκτικά προς τον πύργο. Τα σκυλιά δε φάνηκε να ενοχλήθηκαν. Μύριζαν τώρα τα μπισκότα του Τζακ και περπατούσαν δίπλα του, καθώς αυτός προχωρούσε. Ο Τίνκερ ήταν στ' αλήθεια πολύ φιλικός και έ-

γλυψε το χέρι του Τζακ, όταν αυτό βρέθηκε κοντά στη μουσούδα του. Ο Ντον δεν το έκανε αυτό, αλλά δε γρύλιζε πια.

Ο Τζακ έφτασε στον πύργο και κοίταζε ψηλά. Έδωσε σε κάθε ένα σκύλο από ένα μπισκότο και αναρωτήθηκε μήπως κατά τύχη η πόρτα στη βάση του πύργου ήταν ανοιχτή. Αν ναι, θα τολμούσε να ανέβει τρέχοντας τη στριφογυριστή σκάλα και θα προσπαθούσε να μιλήσει με τον αιχμάλωτο. Ίσως θα μπορούσε ακόμα να ξεκλειδώσει την πόρτα και να βγάλει έξω το αγόρι. Όμως όχι, τα σκυλιά δε θα ήξεραν τον πρίγκιπα Πολ και ίσως να γάβγιζαν κι έπειτα θα τους έπιαναν και τους δύο.

Δοκίμασε την πόρτα. Άνοιξε! Ο Τζακ αφουγκράστηκε. Δε φαινόταν κανείς εκεί γύρω. Τα σκυλιά τον έσπρωχναν, ζητώντας κι άλλο μπισκότο. Έριξε από ένα μπισκότο λίγο παραπέρα κι έπειτα γλίστησε μέσα στην πόρτα αφήνοντας την ανοιχτή.

Τα σκυλιά έφαγαν τα μπισκότα και ξάπλωσαν δίπλα στην πόρτα, περιμένοντας να γυρίσει αυτός ο απρόσμενος φίλος. Είχαν την ελπίδα ότι θα είχε κι άλλα μπισκότα!

Ο Τζακ στάθηκε στη βάση της σκάλας του πύργου κι αφουγκράστηκε. Τα σκαλοπάτια ήταν σκοτεινά. Ούτε ήχος δεν ακουγόταν. Ο Τζακ έβγαλε το φακό του και τον άναψε. Έπειτα, εντελώς αθόρυβα, το γενναίο αγόρι ανέβηκε αργά τα σκαλοπάτια, χρησιμοποιώντας το φακό του μόνο στα ανώμαλα

σημεία, γιατί φοβόταν μήπως γλιστρήσει και κάνει θόρυβο.

Δεν υπήρχαν φώτα στα δωμάτια από τα οποία πέρασε. Μόνον όταν έφτασε στο δωμάτιο της κορυφής, είδε μια ακτίδα φωτός κάτω από την πόρτα. Στάθηκε απ' έξω κι αφουγκράστηκε. Κάποιος έκλαιγε εκεί μέσα. Ο Τζακ έψαξε την κλειδαρότρυπα και έσκυψε για να δει.

Είδε ένα μικρόσωμο αγόρι να κάθεται στο τραπέζι, έχοντας το πρόσωπο του κρυμμένο στα χέρια του. Έκλαιγε ήσυχα και τα δάκρυά του έπεφταν πάνω σ' ένα βιβλίο που ήταν ανοιγμένο μπροστά του. Κανείς άλλος δε φαινόταν να βρίσκεται στο δωμάτιο, απ' όπi έβλεπε κι άκουγε ο Τζακ.

Ο Τζακ χτύπησε πολύ ελαφρά την πόρτα. Το αγόρι, μέσα, σήκωσε το κεφάλι του.

— Ποιος είναι; ρώτησε.

— Ο Τζακ, ένας φίλος σου! απάντησε ο Τζακ σε χαμηλό τόνο. Είμαι ένα από τα παιδιά που είδες να σου γνέφουν από τον πύργο. Έπιασα φιλίες με τα δύο σκυλιά και ήρθα εδώ πάνω για να σου μιλήσω.

— Ω, κραύγασε το αγόρι, με μια φωνή όλο λαχτάρα. Μπορείς να με βγάλεις έξω; Είναι κλειδωμένη η πόρτα απ' έξω; Κοίταξε αν έχουν αφήσει το κλειδί.

Ο Τζακ ψηλάφισε. Δοκίμασε την πόρτα. Ήταν κλειδαμπαρωμένη. Μπορούσε αρκετά εύκολα να

την ξεμανταλώσει, αλλά δεν υπήρχε κλειδί για να την ξεκλειδώσει. Ήταν ανώφελο.

— Δεν μπορώ να σ' ελευθερώσω απόψε, είπε ο Τζακ. Όμως άκου, σε παρακαλώ. Φτιάξαμε μια ανεμόσκαλα που φτάνει μέχρι το παράθυρό σου. Αν ακούσεις μια νύχτα να πέφτει μια πέτρα στο δωμάτιό σου, σήκωσέ την αμέσως. Θα είναι δεμένη με πετονιά. Τράβηξε την πετονιά και θα έρθει ένα σκοινί. Τράβηξε το σκοινί και αυτό θα ανεβάσει την ανεμόσκαλα. Στερέωσε με κάτι τη σκάλα και κατέβα. Κατάλαβες;

— Ω, σας ευχαριστώ! είπε το αγόρι. Ακούμπησε το πρόσωπό του στην πόρτα κι ο Τζακ τον άκουσε που αναστέναζε. Βαρέθηκα τόσο πολύ να είμαι κλεισμένος εδώ πάνω.

— Γιατί σ' έχουν φυλακίσει; ρώτησε ο Τζακ.

— Είναι μεγάλη ιστορία, είπε το αγόρι. Ο πατέρας μου είναι ο βασιλιάς της Βαρωνίας και είναι άρρωστος. Αν πεθάνει, θα γίνω εγώ βασιλιάς κι ο θεός μου δε θέλει να γίνω. Έτσι πλήρωσε κάποιους να με απαγάγουν και να με φυγαδεύσουν. Τότε, αν πεθάνει ο πατέρας μου και δεν είμαι παρών για να γίνω βασιλιάς, ο θεός μου θα σφετεριστεί το θρόνο και θα στεφθεί αυτός βασιλιάς.

— Όστε είσαι πράγματι βασιλιάς! είπε ο Τζακ. Αναρωπώμασταν αν ήσουν. Τι μεγάλη ντροπή να σε κρατάνε αιχμάλωτο μ' αυτόν τον τρόπο. Να το πούμε στην αστυνομία, Πολ;

— Ω, όχι, είπε ο Πολ μεμιάς. Αν ο κύριος

Ντιάζ και ο Λούι νομίσουν ότι η αστυνομία ξέρει για μένα, μπορεί να με βλάψουν με κάποιον τρόπο και οπωσδήποτε θα με περάσουν λαθραία μέσα από εκείνο το μυστικό πέρασμα κι έπειτα δε θα ξέρετε που μ' έχουν πάει. Σας παρακαλώ, προσπαθήστε να μ' ελευθερώσετε μόνοι σας. Πώς σε λένε;

— Τζακ, απάντησε ο Τζακ. Κοίταξε, πρίγκιπα, κράτησε τα μάτια σου ανοιχτά για τα μηνύματα με τα γράμματα που σου στέλνουμε από τον πύργο μας. Θα σε ενημερώσουμε ποια νύχτα θα έρθουμε με την ανεμόσκαλα.

— Είσαι πολύ καλός, είπε ο μικρός πρίγκιπας. Χάρηκα τόσο όταν σας είδα να μου κάνετε νόημα.

— Πρέπει να φύγω, είπε ο Τζακ. Νομίζω πως ακούω κάτι. Δεν πρέπει να με πιάσουν. Γεια σου!

Κατέβηκε αθόρυβα τη σκάλα και προσπάθησε ν' ανοίξει την πόρτα του πύργου, αλλά ήταν κλειδωμένη τώρα! Ο κύριος Ντιάζ είχε έρθει, την είχε βρει ανοιχτή και την κλείδωσε, μολονότι δεν είχε ιδέα ότι ο Τζακ ήταν μέσα.

Ο Τζακ στάθηκε μπροστά από την κλειδωμένη πόρτα κι η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Πώς θα έβγαινε; Ίσως θα μπορούσε να ανοίξει αθόρυβα την πόρτα της κουζίνας;

Πήγε στην πόρτα που οδηγούσε από τον πύργο στο μαγειρείο. Δεν ακουγόταν ήχος από πίσω. Ο Τζακ την άνοιξε προσεκτικά. Μπήκε μέσα στο μεγάλο σκοτεινό μαγειρείο, με την πρόθεση να συρ-

θεί μέχρι την πίσω πόρτα, να την ανοίξει και να δρα-
πετεύσει από τα χωράφια.

Αλλά, αλίμονο στον Τζακ! Πάτησε μέσα σε
μια τσίγκινη σκάφη και σκόνταψε επάνω της κά-
νοντας τρομακτικό κρότο!

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Ο Τζακ σηκώθηκε μεμιάς τρομαγμένος. Η πόρτα του μαγειρείου άνοιξε κι η Άννα κοίταξε μέσα, ανάβοντας το φως. Τσίριξε μόλις είδε τον Τζακ κι έτρεξε πίσω στην κουζίνα φωνάζοντας το Λούι.

— Λούι! Λούι! Ένας κλέφτης είναι στο μαγειρείο!

Ο Τζακ έτρεξε στην πίσω πόρτα και προσπάθησε να την ανοίξει. Αλλά ήταν κλειδωμένη, αμπαρωμένη κι επιπλέον είχε και λουκέτο. Το αγόρι ήξερε αρκετά καλά πως μέχρι να τα ανοίξει όλα αυτά, θα τον έπιαναν! Ήταν απελπισμένος. Τι στην ευχή να κάνει; Ήταν ανώφελο να τρέξει πίσω, στη σκάλα που οδηγούσε στα δωμάτια του πύργου, γιατί κι εκεί θα τον έπιαναν.

Κι έπειτα σκέφτηκε κάτι. Μα φυσικά! Θα μπορούσε να δραπετεύσει από το μυστικό πέραςμα! Είχε το φακό μαζί του για να φωτίζει το δρόμο του.

Έτρεξε στην πόρτα του κελαριού. Ευτυχώς ήταν ανοιχτή. Κατέβηκε σιγά σιγά τα σκαλοπάτια που κατέληγαν στο κελάρι, ακριβώς τη στιγμή που ο κύριος Ντιάζ και ο Λούι ήρθαν τρέχοντας στην κουζίνα. Τους άκουσε να φωνάζουν.

— Πού είναι; Πού είναι;

Ο Τζακ όρμησε στα δεκαοχτώ πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν κάτω, στην πόρτα του υπόγειου δωματίου. Τα κατέβηκε τρέχοντας, φωτίζοντας με το φακό του. Άνοιξε την βαριά πόρτα. Διέσχισε τρέχοντας το μεγάλο υπόγειο δωμάτιο κι έφτασε στο μυστικό πέρασμα.

Η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα κι η αναπνοή του ήταν λαχανιασμένη. Πέρασε μέσα από το μυστικό πέρασμα, σκύβοντας το κεφάλι του κάθε λίγο και λιγάκι, όταν έφτανε στα στενά, χαμηλά σημεία. Σε λίγο έφτασε στο υγρό τμήμα και ήξερε ότι θα έφτανε αμέσως στη μικρή σπηλιά που βρισκόταν επάνω από τη μεγάλη παραλιακή σπηλιά.

Έφτασε στη βελανιδένια πόρτα που οδηγούσε στη μικρή σπηλιά. Την έσπρωξε για να ανοίξει και προχώρησε προς το σημείο που κρεμόταν το σκοινί το οποίο θα τον βοηθούσε να κατέβει στη μεγάλη παραλιακή σπηλιά.

«Έπειτα το μόνο που έχω να κάνω είναι να συρθώ στην αμμουδιά, να ανέβω το απόκρημνο μονοπάτι και να φτάσω στο Πιπ Χόουλ», σκέφτηκε το αγόρι ευτυχισμένο.

Μα τι εφιάλτης για τον Τζακ, ακόμα μια φορά είχε φουσκωνεριά και η μεγάλη σπηλιά ήταν γεμάτη νερό. Ήταν αδύνατο να φτάσει στο σπίτι από εκεί. Έπρεπε να περιμένει ώσπου να υποχωρήσει το νερό.

«Ελπίζω μόνο να μην αντιλήφθηκαν ότι κατέβηκα από το μυστικό πέρασμα και να μη με ακο-

λουθούν», σκέφτηκε ο Τζακ. «Τότε θα μ' έπιαναν οπωσδήποτε. Όμως δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να σκεφτούν κάτι διαφορετικό. Έτσι κι αλλιώς, όλες οι πόρτες είναι κλειδωμένες και δε βγήκα ούτε από την πόρτα του μαγειρείου, έτσι θα ξέρουν ότι μάλλον θα έχω κατέβει από δω. Και αν θυμηθούν ότι έχει φουσκωνεριά, θα μπορέσουν να έρθουν και όμορφα όμορφα να με πιάσουν».

Ο Τζακ πραγματικά δεν ήξερε τι να κάνει. Ήταν ανώφελο να γυρίσει πίσω και οπωσδήποτε δεν μπορούσε να προχωρήσει, παρά μόνον αν ήθελε να παλέψει με την παλίρροια, μέσα στη σπηλιά.

«Και δε θέλω να το κάνω αυτό», σκέφτηκε το αγόρι ακούγοντας το βουιτό και το σκάσιμο των κυμάτων που γέμιζαν τη μεγάλη σπηλιά από κάτω. «Τι στην ευχή να κάνω;»

Του φάνηκε ξαφνικά ότι άκουγε κάποιον να έρχεται από το μυστικό πέρασμα. Κοίταξε ολόγυρα στη μικρή σπηλιά με απελπισία. Θα μπορούσε μήπως να κλειδώσει την πόρτα που οδηγούσε στη σπηλιά; Όχι, η κλειδαριά είχε σπάσει χρόνια πριν.

Φώπσε με το φακό του ολόγυρα στη μικρή σπηλιά. Ξαφνικά είδε μια μικρή τρύπα σε μια γωνία. Έσκυψε και τη φώπσε με το φακό του. Ήταν αρκετά μεγάλη τρύπα για να περάσει ένας μικρόσωμος άντρας από μέσα της, όμως πού οδηγούσε;

Δεν έπρεπε να χάσει χρόνο. Ο Τζακ χώθηκε μέσα στην τρύπα. Σε λίγο το άνοιγμα πλάταινε κάπως και κατέληγε στην επόμενη σπηλιά. Αλλά κα-

Ο Τζακ με δυσκολία κατάφερε να σκαρφαλώσει
στους βράχους.

θώς αυτή ήταν γεμάτη νερά, ο Τζακ δεν μπορούσε να προχωρήσει παραπέρα. Η τρύπα, καθώς φαίνεται, ήταν απλώς μία δίοδος από τη μία σπηλιά στην άλλη.

«Δεν μπορώ λοιπόν να κάνω τίποτε άλλο, από το να περιμένω εδώ», σκέφτηκε ο Τζακ. Κι έτσι περίμενε και σε κάνα δυο λεπτά άκουσε φασαρία στη σπηλιά που είχε αφήσει και φωνές ανθρώπων.

— Δεν είναι εδώ, Λούι, είπε η φωνή του κυρίου Νιάζ. Και αποκλείεται να κατέβηκε στην παραλιακή σπηλιά, αυτό είναι σίγουρο, διαφορετικά θα είχε πνιγεί.

— Ίσως να δοκίμασε, ωστόσο, είπε ο Λούι. Μπορεί να φοβήθηκε πάρα πολύ, να έπεσε στο νερό και να προσπάθησε να ξεφύγει κολυμπώντας.

— Τότε, αν έγινε έτσι, θα πνίγηκε, είπε ο κύριος Νιάζ. Δεν μπορώ να φανταστώ, πώς μπορεί κανένας να κολυμπήσει εκεί κάτω! Άκουσε το νερό που σπάει στα βράχια. Θα ήταν αδύνατο ακόμα και για ολόκληρο άντρα να κολυμπήσει εκεί μέσα.

— Τότε, αν δεν κατέβηκε εκεί κάτω, πού είναι; είπε ο Λούι, μάλλον απότομα. Δε φαντάζεσαι βέβαια πως κρύβεται σε κανένα από αυτά τα κουτιά, έτσι δεν είναι;

— Αρκετά, Λούι, είπε ο κύριος Νιάζ θυμωμένα. Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε. Πώς μπόρεσε αυτό το μικρό αγόρι να μπει στο κτήμα και στο σπίτι, εφόσον ήταν τα σκυλιά εκεί; Και πώς ήξερε για το

μυστικό πέραςμα; Πού πήγε τώρα; Και πιστεύεις ότι ξέρει για τον πρίγκιπα;

— Λοιπόν αν θέλεις να μάθεις πραγματικά τι πιστεύω, τότε πιστεύω πως η Άννα, η μαγείρισσα, έκανε λάθος, είπε ο Λούι βαριεστημένα. Νομίζω πως μπορεί κάτι να έπесе στο μαγειρείο και η Άννα έτρεξε να δει και της φάνηκε πως είδε ένα αγόρι! Και έβαλε τις φωνές και προκάλεσε αναταραχή.

— Ίσως τελικά να 'χεις δίκιο, είπε ο κύριος Νιάζ. Έλα, πάμε πίσω. Έτσι κι αλλιώς, δεν είναι κανείς εδώ.

Ο Τζακ άκουσε τα άτακτα βήματά τους να απομακρύνονται από τη σπηλιά. Έπιασε για λίγο τον ήχο που έκαναν οι φωνές τους, καθώς ανέβαιναν το μυστικό πέραςμα. Έπειτα έγινε σιωπή.

«Στο λόγο μου, αυτή κι αν ήταν δύσκολη απόδραση!» σκέφτηκε ο Τζακ. «Καλά που βρήκα αυτήν την τρύπα. Αναρωπείμαι αν θα υποχωρήσει η παλίρροια. Ακούγεται πιο αδυναπισμένη».

Βολεύτηκε σε άλλη στάση· έπειτα μπόρεσε να ανάψει το φακό του κι εξέτασε τη σπηλιά που ήταν κάτω. Βρισκόταν δίπλα στη μεγάλη σπηλιά, αλλά αυτή ήταν πολύ μικρή. Η θάλασσα τραβιόταν σιγά σιγά από κει.

«Είναι ασφαλές να κατέβω τώρα κάτω», σκέφτηκε το αγόρι και στριμώχτηκε στο μικρό πέραςμα, σύρθηκε στον τοίχο της σπηλιάς και πήδηξε πάνω στην υγρή άμμο. Αμέσως ένα κύμα όρμησε στη σπηλιά και κάλυψε τον Τζακ μέχρι τη μέση του.

— Θα το ήθελες, είπε ο Τζακ στο κύμα. Ακριβώς εμένα περίμενες υποθέτω!

Το κύμα υποχώρησε έξω. Ο Τζακ έτρεξε γρήγορα στην είσοδο της σπηλιάς και κοίταξε την παραλία. Αν έκανε γρήγορα και ξέφευγε ανάμεσα στα δύο μεγάλα κύματα, θα μπορούσε ν' ανέβει στους βράχους και να σκαρφαλώσει από εκεί μέχρι το βραχώδες μονοπάτι.

Κι άλλο κύμα ήρθε ορμητικά και ο Τζακ έτρεξε στη σπηλιά για να το αποφύγει. Αγκάλιασε τα γόνατά του και παραλίγο να τον ρίξει κάτω. Μόλις υποχώρησε το κύμα, ο Τζακ έτρεξε να βγει έξω. Πήδηξε γρήγορα πάνω στους βράχους που ήταν κάτω από το απόκρημνο μονοπάτι.

Κι άλλο κύμα έφτασε και του έβρεξε τα πόδια, αλλά ο Τζακ σφίχτηκε πάνω στο βράχο και ήταν ασφαλής.

Σκαρφάλωσε λίγο ψηλότερα πάνω στους βράχους. Τώρα η θάλασσα μόλις που τον έφτανε και καθώς αυτή υποχωρούσε, μπορούσε γρήγορα να γλιτώσει.

Σύρθηκε στους βράχους, σκοντάφτοντας και γλιστρώντας πάνω στα βρύα. Έφτασε στο βραχώδες μονοπάτι και έβαλε τα πόδια του πάνω στα σκαλοπάτια που είχαν λαξευτεί στο βράχο. Άναψε το φακό του και ανέβηκε με προσοχή στη κορυφή του βράχου.

Φυσούσε αέρας. Ο Τζακ έσβησε το φακό του, για να μη δει κανείς το φως και προχώρησε αθόρυ-

βα προς το Πιπ Χόουλ. Η πύλη έτριξε μόλις την άνοιξε. Επιτέλους, είχε φτάσει σώος στο σπίτι!

Ανέβηκε τρέχοντας τη στριφογυριστή σκάλα κι όρμησε στο δωμάτιό του, που ήταν στην κορυφή. Οι υπόλοιποι ήταν εκεί και μαζεύτηκαν αμέσως γύρω του.

— Τζακ! Τζακ! Έκανες τόσες ώρες! Κόντεψαν να σε πιάσουν πάλι;

— Ακούστε τι μου συνέβη απόψε! είπε ο Τζακ. Πέρασα πραγματικά τόσα! Σας ορκίζομαι! Στο λόγο μου, είχαμε ένα σωρό περιπέτειες πέρσι στο μυστικό νησί μας, αλλά η αποψινή περιπέτεια ήταν η πιο συναρπαστική απ' όλες!

ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛ

Ο Τζακ διηγήθηκε στους άλλους τις περιπέτειες που πέρασε εκείνη τη νύχτα. Άκουγαν όλοι σιωπηλοί. Μόλις έφτασε στο σημείο της δραπετεύσής του από το μυστικό πέρασμα στην παραλία, όταν δεν μπορούσε να βγει από τη σπηλιά λόγω της παλίρροιας, η Νόρα έπιασε σφιχτά το χέρι του.

— Δε θα ρίχνεσαι πλέον ολομόναχος σε περιπέτειες, Τζακ! είπε. Πες ότι σ' έπιασαν! Δε θα ξέραμε πού βρίσκεσαι! Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, στο μέλλον να ξεκινάμε όλοι μαζί, για ό,τι πρόκειται να κάνουμε.

— Θα δούμε, είπε ο Τζακ. Πολλές φορές είναι αδύνατο να προχωράμε όλοι μαζί, μπορεί να μας δουν.

— Έτσι κι αλλιώς, η Νόρα έχει δίκιο, είπε ο Μάικ. Νομίζω πως πρέπει να βγαίνουμε κατά ζευγάρια, Τζακ. Πέρασες πραγματικά πολλά. Ποια θα είναι η επόμενη κίνησή μας;

— Προς το κρεβάτι, είπε ο Τζακ μεμιάς. Νυστάζω τόσο! Δεν μπορώ να κρατήσω τα μάτια μου ανοιχτά! Θα αποφασίσουμε αύριο τι πρέπει να γίνει.

Τα κορίτσια κατέβηκαν κάτω, στην κρεβατο-

κάμαρά τους. Ο Τζακ κι ο Μάικ κουκουλώθηκαν στα κρεβάτια τους και σε λίγο αποκοιμήθηκαν. Για άλλη μια φορά η Ντίμι έπρεπε να τους ξυπνήσει όλους, γιατί νύσταζαν τόσο πολύ, το επόμενο πρωί!

— Έχετε γίνει υπναράδες, είπε η Ντίμι κατάπληκτη. Θα αργήσετε πολύ για το πρωινό, γι' αυτό βιαστείτε, σας παρακαλώ!

Τα παιδιά φόρεσαν τα μαγιό τους και όρμησαν κάτω. Ήταν μια υπέροχη ηλιόλουστη μέρα και είχαν σκοπό να κάνουν μπάνιο όσο το δυνατόν νωρίτερα.

— Όχι πριν περάσουν δύο ώρες μετά το πρωινό, να το θυμάστε, είπε η Ντίμι προειδοποιητικά. Είναι επικίνδυνο το κολύμπι μετά από ένα μεγάλο γεύμα. Τζακ, μπορώ να σ' εμπιστευτώ πως δε θ' αφήσεις τους άλλους να κάνουν καμία ανοησία, έτσι δεν είναι;

— Ο Τζακ είναι ο αρχηγός μας, Ντίμι είπε η Νόρα. Κάνουμε πάντα αυτό που μας λέει.

Κατέβηκαν στην παραλία, παίρνοντας μαζί τους ένα καλάθι με ώριμα δαμάσκηνα από τον κήπο για το γεύμα τους στις έντεκα. Διάλεξαν ένα βράχο πέρα μακριά στην παραλία, που ήδη τον πολιορκούσε η παλίρροια, και κάθισαν.

— Είναι καλύτερα να βρισκόμαστε σ' ένα μέρος, όπου δεν μας ακούει κανένας, είπε ο Τζακ, κοιτάζοντας ολόγυρα. Τώρα που ο κύριος Νηπάζ πιστεύει πως κάποιος από μας ξέρει το μυστικό του αιχμαλώτου στον πύργο και όλα τα σχετικά με το

μυστικό πέρασμα, θα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί. Νομίζω ότι η Νόρα έχει δίκιο, όταν λέει ότι θα πρέπει να πηγαίνουμε παντού μαζί. Ο κύριος Ντιάζ και ο Λούι θα χαίρονταν αν μπορούσαν να πιάσουν κανέναν από μας και να τον κρατήσουν αιχμάλωτο!

— Ώρα να συζητήσουμε για το πώς θα ελευθερώσουμε τον πρίγκιπα Πολ, είπε η Νόρα, που λαχταρούσε να βγάλει το αγόρι από τον πύργο.

— Δεν μπορούμε να πάμε απόψε με την ανεμόσκαλα, Τζακ; Τώρα που έπιασες φιλίες με τα σκυλιά, θα είναι εύκολο.

— Μόνο που δεν ξέρω αν τα σκυλιά θα είναι φιλικά κι απέναντι σε σας, είπε ο Τζακ με αμφιβολία. Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε. Όχι, ξέρω τι θα κάνουμε. Θα πάρω το Μάικ μαζί μου για βοήθεια κι εσείς, κορίτσια, μπορείτε να μείνετε πίσω. Θα κάνουμε νόημα στον πρίγκιπα Πολ με τα μεγάλα μαύρα γράμματα μας, κι έτσι θα είναι έτοιμος να περιμένει την ανεμόσκαλα απόψε.

Τα κορίτσια απογοητεύτηκαν στη σκέψη ότι θα έμεναν πίσω, αλλά δεν έκαναν φασαρία. Δεν είχε νόημα να πάνε όλοι μαζί, αν τα σκυλιά γάβγιζαν και προειδοποιούσαν τον κύριο Ντιάζ, ότι τα παιδιά ήταν εκεί κοντά. Ίσως να μην έκαναν τόση φασαρία μόνο με τον Τζακ και το Μάικ.

— Θα πάρω μαζί μου και λίγο κρέας απόψε, είπε ο Μάικ. Μπορείς να μπεις πρώτος μέσα στο κτήμα, Τζακ, και ν' απασχολήσεις λίγο τα σκυλιά κι

έπειτα μπορείς να τα φέρεις εκεί που θα βρίσκομαι εγώ και να προσπαθήσεις να τους δώσεις να καταλάβουν ότι είμαι κι εγώ φίλος τους.

Έτσι αποφασίστηκαν όλα. Η διάσωση θα γινόταν εκείνη τη νύχτα. Τι όμορφα! Τα παιδιά ήταν τόσο συγκινημένα που δεν μπορούσαν να μιλήσουν για τίποτε άλλο, όση ώρα έτρωγαν τα δαμάσκηνά τους στις έντεκα. Έπειτα έχπσαν έναν πελώριο πύργο πάνω στην αμμουδιά, για να καθίσουν επάνω μόλις φούσκωνε η θάλασσα. Τα νερά περικύκλωσαν το μεγάλο τους κάστρο, μόλις έφτασαν στην αμμουδιά.

Επέστρεψαν νωρίς στο Πιπ Χόουλ, γύρω στο μεσημέρι, από τη μια μεριά επειδή η θάλασσα ήταν αγριεμένη και ήταν πολύ λίγος ο χώρος πάνω στην αμμουδιά για να παίξουν, και από την άλλη επειδή ήθελαν να κάνουν σινιάλο στον πρίγκιπα Πολ. Πήραν τα μεγάλα τους γράμματα και πήγαν στο παράθυρο.

Ο πρίγκιπας Πολ ήταν στον πύργο του και κοιτάζε έξω. Μόλις τους είδε, τους έγνεψε χαρούμενος. Αμέσως ο Τζακ άρχισε να στέλνει μήνυμα, κρατώντας το ένα γράμμα μετά το άλλο έξω από το παράθυρο. Σχημάτισε ένα αρκετά μεγάλο μήνυμα. Ο πρίγκιπας Πολ κρεμάστηκε έξω από το παράθυρό του και έκανε νόημα κάθε φορά που ολοκληρωνόταν μια λέξη για να τους δείξει ότι την είχε διαβάσει.

«Σήμερα ψάξε για την ανεμόσκαλα», σχημάτιζε ο Τζακ.

Ο πρίγκιπας Πολ σχημάτισε τρία γράμματα με τα δάχτυλά του, το ένα μετά το άλλο. «ΝΑΙ» σχημάτισε. Υπήρχαν γράμματα που ήταν δύσκολο να τα σχηματίσει με τα δάχτυλά του και ο Τζακ, που κοίταζε τον Πολ μέσα από τα κυάλια του, δύσκολα θα ξεχώριζε ποια γράμματα ήταν, αν ο Πολ δεν έγνεφε συνεχώς καταφατικά με το κεφάλι του για να δείξει ότι συμφωνούσε.

«Ευθύμησε», σχημάτισε στη συνέχεια ο Τζακ. Ο Πολ έγνεψε καταφατικά και πάλι, έπειτα ξαφνικά εξαφανίστηκε μέσα στο δωμάτιο. Ο Τζακ μεμιάς απομακρύνθηκε από το παράθυρο κι έσπρωξε μακριά τους άλλους.

— Κάποιος μπήκε στο δωμάτιο του Πολ, είπε. Απομακρύνθηκε τόσο γρήγορα από το παράθυρο. Ναι, νά ο αγαπητός κύριος Ντιάζ, που κοιτάζει προς τον πύργο μας. Ω, όχι, κύριε Ντιάζ, δε θα μας δεις! Είμαστε πολύ έξυπνοι για σένα!

Οι άλλοι γέλασαν. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε το κουδούνι για το μεσημεριανό και όλοι έτρεξαν κάτω, για να τους ξαναστείλουν ξανά επάνω, αφού μέσα στον ενθουσιασμό τους είχαν λησμονήσει εντελώς να πλύνουν τα χέρια τους και να χτενίσουν τα μαλλιά τους.

— Συγγνώμη, Ντίμι, είπαν, μόλις έφτασαν επιτέλους καθαροί κάτω. Κάναμε κάπ συναρπαστικό και ξεχάσαμε να σουλουπωθούμε.

— Και η συναρπαστικό πράγμα κάνατε; ρώτησε η Ντίμι, σερβίροντας μεγάλες μερίδες φρέσκα μπιζέλια στα πιάτα τους.

— Είναι μουσικό, είπε ο Τζακ. Ένα μεγάλο συναρπαστικό μουσικό, Ντίμι! Δε θα ήθελες να το μάθεις;

— Ναι, είπε η Ντίμι. Μία από αυτές τις μέρες πρέπει να μου το πείτε.

Οι υπόλοιποι γέλασαν. Δεν ήξεραν ότι πολύ σύντομα θα έπρεπε να πουν στην Ντίμι το μεγάλο συναρπαστικό τους μουσικό!

Την υπόλοιπη μέρα πήγαν βαρκάδα με τον Τζορτζ. Έπιασαν λίγα ψάρια κι η Ντίμι είπε πως θα τους τα μαγειρέυε για βραδινό.

— Είσαι καλόκαρδη, Ντίμι, είπε ο Μάικ και την αγκάλιασε. Μήπως σου περισσεύουν τίποτε κόκαλα; Θέλουμε μερικά απόψε.

Η Ντίμι τον κοίταξε εμβρόντητη.

— Τι μυστήριο είναι αυτό με το κρέας νυχτιάτικα; ρώτησε. Μήπως συντηρείτε κανένα αδέσποτο σκυλί στις κρεβατοκάμαρές σας ή τίποτα τέτοιο;

Τα παιδιά τραντάχτηκαν από τα γέλια.

— Είναι όλα μέρος του μουσικού μας, αυτό είναι όλο, Ντίμι.

— Τότε δε θα σας κάνω άλλες ερωτήσεις, είπε η Ντίμι. Αν θέλετε να έχετε μουσικά, μπορείτε να τα έχετε. Υπάρχει ένα παλιό κόκαλο από μοσχάρι· μπορείτε να το πάρετε. Πάρτε το όποτε θέλετε. Είναι στην αποθήκη.

Έτσι ο Μάικ πήρε το μοσχαρίσιο κόκαλο πριν πάει για ύπνο και το έβαλε σε μια σακούλα. Ο Τζακ έπρεπε να κουβαλήσει την ανεμόσκαλα.

— Νομίζω ότι είναι καλύτερο να ξαπλώσουμε και να πάρουμε κανέναν υπνάκο πρώτα, πρότεινε. Ο Τζακ χασμουρήθηκε. Νυστάζω πολύ μετά τη χθεσινή μου έξοδο, Μάικ. Μπορούμε να βάλουμε το ξυπνητήρι ό,τι ώρα θέλουμε.

— Θα το βάλω στις δώδεκα και μισή τότε, είπε ο Μάικ. Το φεγγάρι θα έχει ανέβει ψηλά, και θα ξέρουμε πού πάμε και τι κάνουμε.

Έτσι έβαλαν το ξυπνητήρι για τις δώδεκα και μισή, ξάπλωσαν και κοιμήθηκαν. Το ξυπνητήρι χτύπησε δυνατά στις δώδεκα και μισή και τα δύο αγόρια ξύπνησαν. Τα κορίτσια το άκουσαν κάτω, στην κρεβατοκάμαρά τους και φόρεσαν τις ρόμπες τους για να ξεπροβοδίσουν τ' αγόρια.

Τα παιδιά κατέβηκαν τη σκάλα, ο Τζακ κουβαλώντας την ανεμόσκαλα κι ο Μάικ το μοσχαρίσιο κόκαλο. Τα κορίτσια τους αποχαιρέτησαν ψιθυριστά και ξαναγύρισαν πάνω.

— Ας καθίσουμε στο παράθυρο του δωματίου των αγοριών, είπε η Νόρα. Το φεγγάρι είναι πολύ λαμπερό τώρα και αν χρησιμοποιήσουμε τα κυάλια, μπορούμε εύκολα να δούμε τι θα γίνει. Θα είναι διασκεδαστικό να δούμε τον πρίγκιπα Πολ να κατεβαίνει από την ανεμόσκαλα που φτιάξαμε!

Έτσι η Νόρα κι η Πέγκι σκεπάστηκαν με μια κουβέρτα και κάθισαν στο παράθυρο της κρεβατο-

κάμαρας των αγοριών, παρακολουθώντας τον πύργο πάνω στο βράχο. Χρησιμοποιούσαν τότε η μία και τότε η άλλη τα κυάλια. Και αναρωπόνταν συνέχεια τι έκαναν τα αγόρια.

Ο Μάικ κι ο Τζακ ανέβηκαν αθόρυβα το βράχο που οδηγούσε στο παλιό σπίτι. Μόλις έφτασαν εκεί, ο Τζακ ψιθύρισε στο Μάικ να μείνει έξω από την πίσω πύλη, μέχρι να μπει μέσα να δει αν τα σκυλιά τον θυμόντουσαν.

Γλίστρησε αθόρυβα μέσα. Ο Τίνκερ κι ο Ντον έκαναν βόλτες λυτοί. Τον οσφρίστηκαν κι ο Ντον γρύλισε απαλά. Ο Τίνκερ ήρθε τρέχοντας και του έγλυψε το χέρι.

— Καλό σκυλί, καλό σκυλί, είπε ο Τζακ χαμηλόφωνα. Χάιδεψε τον Τίνκερ και μετά πήγε απαλά προς τον Ντον. Ο Ντον οσφρίστηκε γύρω του, και θυμήθηκε τα σάντουιτς με ζαμπόν και τα μπισκότα που του είχε φέρει την προηγούμενη φορά αυτό το αγόρι.

Ο Τζακ άρπαξε τα σκυλιά από το περιλαίμιο και τα οδήγησε στην πίσω πύλη, έξω από την οποία περίμενε ο Μάικ. Τα σκυλιά γρύλισαν μόλις είδαν το Μάικ, αλλά δε γάβγισαν. Ο Μάικ κρατούσε το κόκαλο.

Πεινούσαν πολύ και άρπαξαν μεμιάς το κόκαλο. Άφησαν το Μάικ να τα χαϊδέψει. Το παιδί φαινόταν να είναι φίλος του Τζακ κι έτσι δε θα του γάβγιζαν. Κάθισαν στο έδαφος, γρυλίζοντας στο μεγάλο κόκαλο.

— Έλα, ψιθύρισε ο Τζακ. Ο Μάικ πήγε μαζί του μέχρι τη βάση του πύργου. Ένα αμυδρό φως έκαιγε στην κορυφή. Ο Μάικ σήκωσε μια στρογγυλεμένη πέτρα και σκόπευσε στον πύργο, για να προειδοποιήσει τον πρίγκιπα Πολ ότι είχαν έρθει. Τα παράθυρα του πύργου ήταν ανοιχτά. Ο Μάικ είχε την ελπίδα πως δε θα 'σπαζε κανένα παράθυρο και πως δε θα ξυπνούσε κανέναν! Ωστόσο, ήταν καλός στο σημάδι, κι έτσι η πέτρα μπήκε από το ανοιχτό παράθυρο και προσγειώθηκε ήσυχα μέσα.

Αμέσως ο πρίγκιπας Πολ εμφανίστηκε στο παράθυρο.

— Γεια σας, είπε χαμηλόφωνα. Είμαι έτοιμος.

Ο Τζακ έπιασε την πέτρα με την οποία ήταν γερά δεμένη η πετονιά. Είχε μια τρύπα στη μέση και η πετονιά ήταν περασμένη από μέσα. Ο Τζακ στόχευσε στο παράθυρο.

Η πέτρα πετάχτηκε στον αέρα, κουβαλώντας μαζί της τη λεπτή πετονιά. Αστόχησε κι έπεσε ξανά κάτω. Ο Τζακ τη σήκωσε. Στόχευσε πάλι, κι αυτή τη φορά η πέτρα μπήκε κατευθείαν μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, χωρίς να χτυπήσει τον Πολ και προσγειώθηκε στο πάτωμα.

Ο Πολ σήκωσε την πέτρα. Τράβηξε την πετονιά που ανέβηκε μέχρι το παράθυρο, σέρνοντας το σκοινί από πίσω της. Έπειτα ο Πολ τράβηξε το σκοινί και η ανεμόσκαλα άρχισε να γλιστράει από τα χέρια του Τζακ και σύρθηκε αθόρυβα στον τοίχο του πύργου.

— Νά και η σκάλα! ψιθύρισε ο Τζακ ενθουσιασμένος. Ο Πολ την έπιασε! Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να τη στερεώσει γερά πάνω σε κάτι και να δραπετεύσει!

Ο Μάικ την τράβηξε ελαφρά. Του φάνηκε γερή.

— Ο Πολ τη στερέωσε! ψιθύρισε. Μοιάζει αρκετά σταθερή. Ελπίζω να κατέβει αμέσως!

Αλλά ο Πολ δεν ήρθε! Τα αγόρια περίμεναν και περίμεναν, αλλά κανείς δεν κατέβαινε από την ανεμόσκαλα.

Τι στην ευχή μπορεί να συνέβη;

Ο ΜΑΪΚ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΤΑΙ

— Γιατί δεν έρχεται ο Πολ; αναρωτήθηκε με ανυπομονησία ο Τζακ. Πόση ώρα κάνει! Σίγουρα η σκάλα είναι στερεωμένη τώρα!

Ο Μάικ κοίταξε επάνω. Το φεγγάρι έλαμπε πάνω από τον πύργο του παλιού σπιτιού. Η ανεμόσκαλα κρεμόταν παράλληλα στον πύργο, αρκετά ίσια και στέρεη.

— Περίεργο, είπε ο Μάικ. Υποθέτω ότι φοβάται να κατέβει από τη σκάλα.

— Δεν μπορώ να φανταστώ τι κάνει, είπε ο Τζακ. Δεν μπορούμε να στεκόμαστε εδώ όλη τη νύχτα. Θα 'θελα να κάνουμε γρήγορα.

Τα δύο σκυλιά ήρθαν τρέχοντας. Είχαν φάει όλο το κόκαλο. Οσφρίζονταν τα δύο αγόρια, γλύφοντας τα χέρια τους. Ο Τζακ τα χάιδεψε.

— Μην γαβγίσετε στον Πολ, όταν κατέβει τη σκάλα, τα προειδοποίησε. Είναι φίλος μας, γι' αυτό μην τολμήσετε να βγάλετε κιχ. Ακούς, Τίνκερ; Ακούς, Ντον;

Τα σκυλιά κουνούσαν τις ουρές τους. Δεν καταλάβαιναν τι έλεγε ο Τζακ, αλλά τους άρεζε να τους μιλάει. Ο Τζακ κοίταξε ανυπόμονα τη σκάλα

για μια ακόμα φορά. Την τράνταξε αλλά και πάλι δε συνέβη τίποτε.

— Θα σκαρφαλώσω σιγά σιγά και θα δω τι τρέχει, είπε ο Μάικ τελικά. Ίσως να περιμένει να του πούμε πώς θα κατέβει.

— Εντάξει, συμφώνησε ο Τζακ. Θα κρατάω τη σκάλα όσο πιο γερά μπορώ. Καλή τύχη!

Ο Μάικ άρχισε να σκαρφαλώνει στην ανεμόσκαλα. Ανέβηκε στον πύργο μέσα στο λαμπερό φεγγαρόφωτο, σαν μικρή μαύρη σκιά. Τα κορίτσια στο Πιπ Χόουλ τον έβλεπαν αρκετά καλά μέσα από τα κυάλια. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί ανέβαινε ο Μάικ αντί να κατέβει ο πρίγκιπας Πολ.

Ο Μάικ συνέχιζε να ανεβαίνει. Επιτέλους έφτασε στο παράθυρο, απ' όπου ο πρίγκιπας Πολ είχε πάρει την ανεμόσκαλα. Έβαλε με προσοχή το κεφάλι του μέσα από το πλαίσιο του παραθύρου. Το μάτι του έπιασε τον πρίγκιπα Πολ να κάθεται σ' έναν καναπέ στην άλλη άκρη του δωματίου, πολύ φοβισμένος κι έπειτα μια φωνή είπε:

— Τον έπιασα! κι ο κύριος Νπάζ έσκυψε έξω από το παράθυρο και άρπαξε τον καημένο το Μάικ!

Ο Μάικ δεν τόλμησε να αντιδράσει γιατί φοβόταν μήπως πέσει από τη σκάλα. Έπρεπε να αφεθεί να τον κουβαλήσουν μέσα στο δωμάτιο του πύργου. Ο κύριος Νπάζ τον απόθεσε στο πάτωμα κι έπειτα τράβηξε γρήγορα την ανεμόσκαλα από τα χέρια του Τζακ, που στεκόταν κάτω.

— Και τώρα έχουμε δύο αιχμαλώτους, είπε η

απαλή κοιμισμένη φωνή του Λούι κι ο Μάικ είδε πως ήταν κι αυτός εκεί, και στεκόταν πίσω από τον κύριο Νπάζ.

Ο Μάικ δεν είπε τίποτα. Στεκόταν μόνο, εκεί, θυμωμένος. Έριξε μια μαπά στον πρίγκιπα Πολ. Το μικρό αγόρι μίλησε στο Μάικ.

— Θα σε προειδοποιούσα, αλλά δεν τολμούσα. Μπήκαν μέσα στο δωμάτιο και με είδαν να στερεώνω τη σκάλα. Με υποχρέωσαν να καθίσω εδώ πέρα, όση ώρα περίμεναν, αν θα ανέβαινες επάνω.

— Και ανέβηκε, είπε ο κύριος Νπάζ. Κι εδώ μπορεί να μείνει. Και αύριο, Λούι, θα καλύψουμε αυτό το παράθυρο, έτσι ώστε ούτε ο Πολ ούτε αυτό το φιλοπερίεργο αγόρι να κάνουν σινιάλο στα άλλα ενοχλητικά παιδιά. Θα πρέπει να αντέξουν χωρίς αυτόν μέχρι την Παρασκευή, όταν θα πάμε τον Πολ κάπου, όπου δεν υπάρχουν περίεργα παιδιά, που χώνουν τη μύτη τους σε ξένες δουλειές.

— Θα χάσεις λίγο τις διακοπές σου, είπε ο κοιμισμένος Λούι στο Μάικ. Αλλά ο Πολ από δω θα ευχαριστηθεί με τη συντροφιά σου, είμαι σίγουρος! Ίσως αυτό να σε διδάξει να μην ανακατεύεσαι άλλη φορά σε ξένες δουλειές.

Μόλις οι δύο άντρες βγήκαν από το δωμάτιο του πύργου και κλείδωσαν την πόρτα και την αμπάρωσαν, ο Μάικ άνοιξε το παράθυρο κι έσκυψε απ' έξω.

— Τζακ! Τζακ! φώναξε χαμηλόφωνα. Εκεί είσαι;

— Ναι, απάντησε ο Τζακ πίσω από ένα θάμνο.
Τι έγινε;

— Τράβηξαν την ανεμόσκαλα και με αιχμαλώτισαν κι εμένα, είπε ο Μάικ. Αλλά δεν ξέρουν ότι είσαι απ' έξω, Τζακ. Πήγαινε πίσω στα κορίτσια, πες τους τι έγινε και κοίταξε αν έχεις καμιά ιδέα πώς να μας βγάλεις έξω. Δε θα μπορέσεις να κάνεις νοήματα αύριο, γιατί το παράθυρο θα είναι καλυμμένο. Θα πρέπει να είσαι τρομερά έξυπνος για να μας ελευθερώσεις. Θα πάρουν κάπου αλλού τον Πολ την Παρασκευή και φαντάζομαι ότι θα με ελευθερώσουν τότε· αλλά πρέπει να ελευθερωθούμε πρωτύτερα, διαφορετικά θα χάσουμε τα ίχνη του Πολ.

Ο Τζακ άκουγε το πολύωρο ψιθύρισμα σιώπηλός. Ήταν θυμωμένος με τον εαυτό του που είχε αφήσει το Μάικ ν' ανέβει στη σκάλα. Θα 'πρεπε να είχε σκεφτεί ότι ίσως κάποιος να περίμενε επάνω για να πιάσει έναν από τους δύο.

— Εντάξει, Μάικ παλιόφιλε, είπε. Θα σας βγάλω και τους δύο με κάποιον τρόπο. Μη στενοχωριέσαι. Θα γυρίσω πίσω τώρα.

Πήγε μέσα από τους θάμνους προς τον τοίχο. Σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο, καθώς τα σκυλιά κλαψούριζαν από τη στενοχώρια τους που έφευγε, και έπειτα πήδηξε επάνω στον ψηλό τοίχο κι από κει στο έδαφος. Έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του για να δει αν ήταν κανείς εκεί κοντά κι έπειτα κατευθύνθηκε γρήγορα μέσα στο φεγγαρόφωτο προς το Πιπ Χόουλ.

Τα κορίτσια τον περίμεναν, και τα δύο με δάκρυα στα μάτια, γιατί είχαν δει ό,τι είχε συμβεί μέσα από τα κυάλια τους.

— Ω, Τζακ, ω, Τζακ! έκλαιγε η Νόρα. Πώς θα πάρουμε πίσω τον καημένο το Μάικ; Ω, γιατί τον άφησες να ανέβει; Βλέπαμε ότι κάποιος περίμενε λίγο παραδίπλα από το παράθυρο, αλλά δεν μπορούσαμε να σας προειδοποιήσουμε.

— Ήταν κακοτυχία, είπε ο Τζακ θλιμμένα. Ήταν βλακεία μου να τον αφήσω ν' ανέβει επάνω. Τελοσπάντων, δε μου πέρασε καν η σκέψη ότι κάποιος μας είχε στήσει ενέδρα εκεί πάνω.

— Και τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε η Πέγκι, σκουπίζοντας τα μάτια της. Θα πρέπει να πάρουμε πίσω το Μάικ με κάποιον τρόπο. Τι θα πει η Ντίμι αύριο το πρωί, όταν δε θα κατέβει ο Μάικ για πρωινό;

— Μην ανησυχείς, είπε. Έτσι κι αλλιώς ξέρουμε που βρίσκεται ο Μάικ και θα πρέπει απλώς να πάμε στην αστυνομία κι αυτή θα μας τον φέρει πίσω.

— Υπάρχει μόνο ένας ηλικιωμένος, χοντρός αστυνομικός εδώ και δεν ανήκει στο Σπίγκι Χόουλς, είπε η Πέγκι και, ούτως ή άλλως, δεν μπορούμε να τον φωνάξουμε νυχτιάτικα.

— Θέλω να το πω στην Ντίμι, είπε η Νόρα ξαφνικά. Θα πρέπει να της το πούμε έτσι κι αλλιώς αύριο το πρωί και θέλω να της το πω απόψε. Δεν μπο-

ρώ να κοιμηθώ, αν δεν πω σε κάποιον μεγάλο για την αιχμαλωσία του Μάικ.

— Μα δεν μπορούμε να ξυπνήσουμε την Ντίμι νυχτιάκα! είπε ο Τζακ. Καλύτερα να περιμένουμε ως το πρωί. Ο Μάικ θα είναι εντάξει απόψε· υπάρχει ένα κρεβάτι σ' εκείνο το δωμάτιο του πύργου, το είδα από την κλειδαρότρυπα χτες τη νύχτα.

— Θέλω να το πω στην Ντίμι, έκλαιγε η καμμένη η Νόρα. Θέλω πραγματικά να το πω στην Ντίμι.

Το μικρό κορίτσι νόμιζε πως μόνον αν το έλεγε σε κάποιο μεγάλο, θα μπορούσε να γίνει κάτι. Οι μεγάλοι ήταν ισχυροί. Έκανε ακόμα τη σκέψη ότι η Ντίμι θα μπορούσε να πάει κατευθείαν στο παλιό σπίτι και να απαιτήσει ν' απελευθερωθεί ο Μάικ!

— Τότε, θα πάμε και θα το πούμε ευθύς αμέσως στην Ντίμι, αν νομίζεις ότι πρέπει να το μάθει απόψε, είπε ο Τζακ, που ενδόμυχα αισθανόταν την ανάγκη να της το πει το συντομότερο. Ίσως να 'χει καμιά καλή ιδέα.

Έτσι, τα τρία παιδιά κατέβηκαν τη στριφογυριστή σκάλα του μικρού πύργου, διέσχισαν την κουζίνα κι έπειτα ανέβηκαν τη στρωμένη με χαλιά σκάλα που κατέληγε στην κρεβατοκάμαρα της Ντίμι. Χτύπησαν την πόρτα.

— Ποιος είναι; ακούστηκε η φωνή της Ντίμι.

— Εμείς είμαστε, είπε η Νόρα. Μπορούμε να περάσουμε;

— Φυσικά, είπε η Ντίμι. Είναι κανείς άρρωστος;

Τα παιδιά άνοιξαν την πόρτα. Η Ντίμι άναψε το φως, ανακάθισε στο κρεβάτι και τους κοίταξε. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα σε δύο μακριές πλεξούδες που έπεφταν στους ώμους της και έδειχνε κάπως αλλιώτικη, αλλά πολύ καλή κι ανήσυχη.

— Πού είναι ο Μάικ; ρώτησε. Είναι άρρωστος;

Κάθισαν πάνω στο κρεβάτι της και πρώτα ο ένας, ύστερα ο άλλος της είπαν την παράξενη ιστορία του παλιού σπιτιού, της είπαν σχετικά με το μυστικό πέραςμα από την ακτή μέχρι τα κελάρια του παλιού σπιτιού, σχετικά με τον πρίγκιπα που ήταν αιχμάλωτος στον πύργο κι έπειτα πώς πιάστηκε ο Μάικ, μόλις ανέβηκε τη σκάλα.

Η Ντίμι άκουγε με μεγάλη κατάπληξη. Τους έκανε ερωτήσεις, αναφωνούσε κατάπληκτη, μούγκρισε από τον τρόμο, όταν έμαθε για το Μάικ.

— Μάλιστα! είπε μόλις τέλειωσε η μεγάλη ιστορία, ώστε αυτό ήταν το μεγάλο σας μυστικό! Και πολύ ασυνήθιστο μυστικό, βέβαια. Αναρωπόμενοι σκάρωναν αυτοί οι άνθρωποι στο παλιό σπίτι. Ήξερα πως ήταν κάτι παράξενο και παράνομο. Ο καημένος ο μικρός πρίγκιπας! Τι κρίμα να είναι έτσι φυλακισμένος! Διάβασα στην εφημερίδα πως είχε εξαφανιστεί και κανείς δεν ήξερε πού ήταν, αλλά ούτε που το φαντάστηκα ότι θα ήταν τόσο κοντά μας!

— Πώς θα πάρουμε πίσω το Μάικ; ρώτησε η

Νόρα, πολύ πιο χαρούμενη τώρα που η Ντίμι τα ηξερε όλα. Και τον Πολ επίσης. Πρέπει να ελευθερωθεί πριν από την Παρασκευή.

Η Ντίμι σκέφτηκε κάμποση ώρα. Έπειτα είπε κάτι που έκανε τα παιδιά να καρδιοχτυπήσουν από τον ενθουσιασμό.

— Ο παππούς μου μου είπε κάποτε ότι υπήρχε ένας μουσικός δρόμος ανάμεσα στον πύργο του Πιπ Χόουλ και στον πύργο του παλιού σπιτιού, είπε. Χρησιμοποιόταν συχνά από τους λαθρεμπόρους τα παλιά χρόνια, κάθε φορά που ήθελαν να πάνε απαρατήρητοι από το ένα σπίτι στο άλλο.

— Αν μπορούσαμε να βρούμε αυτόν το δρόμο, θα μπορούσαμε εύκολα να φτάσουμε στον πύργο του παλιού σπιτιού και να πάρουμε τα δύο αγόρια, χωρίς να το καταλάβει κανείς.

— Ω, Ντίμι, φώναξαν τα τρία παιδιά και τα μάτια τους έλαμψαν. Πρέπει να τον βρούμε! Πρέπει, πρέπει!

— Λοιπόν, θα τον ψάξουμε αύριο το μουσικό δρόμο, είπε η Ντίμι. Και νομίζω ότι χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Τζορτζ, επειδή θα χρειαστεί αρκετή δύναμη για να βρούμε ένα πέρασμα που είναι κρυμμένο κι έχει πέσει σε αχρησία εδώ και χρόνια. Κατά πως θυμάμαι, ο παππούς μου είπε ότι μια μεγάλη πέτρα έπρεπε να περιστραφεί στον τοίχο του πύργου μας και φυσικά κανείς μας δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Ο Τζορτζ είναι πολύ δυνατός και ξέρει να κρατάει μουσικά.

Αφού κουβένπασαν λίγο ακόμα, τα παιδιά πήγαν για ύπνο. Προτού ξαπλώσουν, χάρηκαν πάρα πολύ που είδαν το Μάικ στο φωτισμένο παράθυρο του πύργου του παλιού σπιτιού να τους γνέφει μέσα στο φεγγαρόφωτο. Έμοιαζε αρκετά χαρούμενος και η Νόρα και η Πέγκι χάρηκαν πολύ που τον είδαν.

— Καλέ μας, Μάικ, είπε ο Τζακ και ξάπλωσε. Ελπίζω να μη στενοχωριέται πολύ.

— Κι εγώ το ίδιο, είπε η Νόρα. Και, ελπίζω να βρούμε τον κρυμμένο δρόμο ανάμεσα στον πύργο μας και τον άλλο πύργο. Δε θα μείνει έκπληκτος ο Τζορτζ, μόλις ακούσει αυτά που έχουμε να του πούμε! Ω, αύριο, έλα γρήγορα!

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΟΡΤΑ;

Το επόμενο πρωί, μόλις ο Τζακ έτρεξε στο παράθυρο για να δει τον πύργο του παλιού σπιτιού, ανακάλυψε ότι ο κύριος Ντιάζ είχε κρατήσει το λόγο του. Το παράθυρο είχε καλυφθεί! Δεν μπορούσαν να στείλουν μηνύματα στους αιχμαλώτους και δεν μπορούσαν ούτε κι αυτοί να τους απαντήσουν.

Αυτό δεν άρεσε στον Τζακ. Είχε την ελπίδα, ότι ο κύριος Ντιάζ ίσως ξεχνούσε να καλύψει το παράθυρο. Τα έκανε όλα να φαίνονται πολύ σοβαρά μ' αυτόν τον τρόπο.

Τα παιδιά κατέβηκαν για το πρωινό σοβαρά. Η Νόρα έβγαλε ένα λυγμό μόλις αντίκρυσε την άδεια καρέκλα του Μάικ στο τραπέζι. Αλλά η Ντίμι φαινόταν αρκετά εύθυμη και τη χάρωσε στην πλάτη.

— Μην ανησυχείς, της είπε. Τώρα που μου το είπατε, θα βάλω τα δυνατά μου να σας βοηθήσω και θα σώσουμε και τα δύο παιδιά, μη φοβάσαι!

Κανείς δεν έδειχνε να θέλει να φάει πρωινό, μολονότι είχαν βραστά αυγά, που τα λάτρευαν όλοι. Η Νόρα ανυπομονούσε να κάνει κάτι για το Μάικ και τον Πολ το συντομότερο δυνατό και δεν άφησε την Ντίμι να πλύνει τα πιάτα μετά το πρωινό.

— Σε παρακαλώ, έλα να δούμε αν μπορούμε να ανακαλύψουμε τη μυστική πόρτα του πύργου μας, την παρακάλεσε. Άφησε τα φλιτζάνια και τα πιάτα, αγαπημένη μου Ντίμι. Μπορούμε να τα κάνουμε αργότερα αυτά.

Έτσι η Ντίμι τα άφησε και τα τρία παιδιά μαζεύτηκαν γύρω της κι ανέβηκαν τη στριφογυριστή σκάλα μαζί της. Πήγαν στο δωμάτιο του Τζακ και κοίταξαν ολόγυρα τους γκρίζους πέτρινους τοίχους.

Φαινόταν αδύνατο να βρουν μυστική πόρτα σ' εκείνους τους τεράστιους τοίχους. Τους χτυπούσαν, τους έσπρωχναν, σέκονταν σε καρέκλες και πίεζαν το ψηλότερο τμήμα των τοίχων, αλλά τίποτε δεν κουνιόταν, για να φανερώσει το μυστικό πέρασμα, ανάμεσα στους παχείς πέτρινους τοίχους.

Στις έντεκα έπαψαν την αναζήτησή τους, αρκετά κουρασμένοι. Η Ντίμι κοίταξε το χλωμό πρόσωπο της Νόρας και τη λυπήθηκε.

— Θα κάνω κακάο και θα φέρω λίγο κέικ για όλους μας, είπε. Πρέπει να κάνουμε ένα διάλειμμα.

Έτρεξε κάτω. Η Πέγκι πήγε μαζί της για να τη βοηθήσει. Η Νόρα κάθισε πάνω στο κρεβάτι του Τζακ· έδειχνε θλιμμένη.

— Μη στενοχωριέσαι, Νόρα, είπε ο Τζακ.

— Είμαι εντελώς, εντελώς σίγουρη ότι δεν υπάρχει κρυμμένη πόρτα σ' αυτό το δωμάτιο, είπε η Νόρα, μ' ένα βαθύ αναστεναγμό.

— Και εμένα μου φαίνεται πως δεν υπάρχει, είπε ο Τζακ ανήσυχα. Θα ήταν εφιαλτικό να είναι απλώς ένα παραμύθι, χωρίς ίχνος αλήθειας, αυτή η ιστορία!

— Μην το λες αυτό, Τζακ, είπε η Νόρα. Με κάνεις να αισθάνομαι χειρότερα.

Ο Τζακ κάθισε και σκέφτηκε μερικά λεπτά.

— Αναρωπιέμαι μήπως κατά τύχη η Ντίμι έχει τίποτε παλιούς χάρτες του Σπίγκι Χόουλς σ' εκείνη τη μεγάλη βιβλιοθήκη κάτω, είπε. Αν έχει, κάποιος από τους χάρτες μπορεί να δείχνει πού βρίσκεται η κρυμμένη πόρτα.

Η Ντίμι μπήκε εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιο, κρατώντας μια μεγάλη κανάτα με γάλα κακάο. Η Πέγκι την ακολουθούσε μ' ένα πιάτο κέικ. Όλοι ευθύμησαν στη θέα τους.

— Ντίμι, υποθέτω πως έχεις παλιά βιβλία ή τίποτε παλιούς χάρτες για το Σπίγκι Χόουλς, ε; ρώτησε ο Τζακ, μασώντας το κέικ του.

Η Ντίμι έδειχνε έκπληκτη.

— Πώς δεν το σκέφτηκα πρωτύτερα; είπε. Μα βέβαια! Υπάρχουν δύο η τρία παλιά βιβλία γι' αυτό το μέρος που ανήκαν στον προπάππο μου. Πιστεύω πως έχουν μεγάλη αξία. Είναι κλειδωμένα στη μεγάλη βιβλιοθήκη στο κάτω πάτωμα.

Ο Τζακ κόντεψε να πνιγεί από τον ενθουσιασμό του.

— Πάμε να τα πάρουμε! είπε και πετάχτηκε.

— Τελειώστε το κέικ και το κακάο σας, είπε η

Ντίμι. Έπειτα θα κατεβούμε κάτω και θα τα ψάξουμε.

Πώς κατάπιαν τα παιδιά το κακάο τους και το κέικ, μέσα στην ανυπομονησία τους να τρέξουν κάτω και να βρουν τα βιβλία! Δεν πέρασαν πάνω από ένα ή δύο λεπτά, και βρέθηκαν όλοι τους στο σκοτεινό γραφειάκι της Ντίμι, παρακολουθώντας την καθώς ξεκλείδωνε τη μεγάλη παλιομοδίτικη βιβλιοθήκη που ήταν εκεί.

Παραμέρισε μερικά βιβλία στο πάνω ράφι· πίσω τους υπήρχαν ορισμένα πολύ παλιά βιβλία, καλυμμένα με προσοχή με καφέ χαρτόνι.

— Ορίστε, είπε η Ντίμι. Αυτό ονομάζεται «Σπίγκι Χόουλς», μια καταγραφή της εποχής των λαθρεμπόρων. Και αυτό ονομάζεται «Ιστορίες Λαθρεμπόρων» και το Σπίγκι Χόουλς αναφέρεται αρκετές φορές. Αυτό είναι απλώς ένα παλιό βιβλίο μαγειρικής κι αυτό είναι το ημερολόγιο που κρατούσε ο παππούς μου.

Τα παιδιά όρμησαν με ανυπομονησία πάνω στα δύο πρώτα βιβλία. Τα κορίτσια γύριζαν τις σελίδες του «Σπίγκι Χόουλς» και ο Τζακ κοίταζε βιαστικά τις «Ιστορίες Λαθρεμπόρων».

— Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! Νά ένας χάρτης του μυστικού περάσματος που ξέρουμε! φώναξε η Πέγκι ξαφνικά. Οι υπόλοιποι μαζεύτηκαν γύρω της και κοίταζαν το βιβλίο που κρατούσε. Το είχε αφήσει ορθάνοιχτο πάνω στο τραπέζι. Έδειξε μια σελίδα όπου ήταν ζωγραφισμένος ένας μικρός χάρτης που

έδειχνε το Πιπ Χόουλ, το παλιό σπίτι και την ακρογιαλιά. Από την παραλιακή σπηλιά μέχρι το παλιό σπίτι το μυστικό πέρασμα παριστανόταν να περνάει στριφογυριστά μέσα από το βραχώδες υπέδαφος και να καταλήγει στα κελάρια του παλιού σπιτιού.

— Αλλά δε φαίνεται να υπάρχει δρόμος ανάμεσα στο Πιπ Χόουλ και το παλιό σπίτι, είπε ο Τζακ με απογοήτευση.

Είχε δίκιο. Δε φαινόταν κανένα κρυμμένο πέρασμα ανάμεσα στα δύο σπίτια πάνω στο χάρτη. Η Νόρα γύρισε ανυπόμονα τις σελίδες, για να δει αν υπήρχε άλλος χάρτης, αλλά δε βρήκε κανέναν.

Τα δύο βιβλία τους απογοήτευσαν πολύ. Η Πέγκι, που ήξερε να διαβάζει καλά, φυλλομετρούσε βιασικά και τα δύο βιβλία για να δει αν έγραφαν τίποτε σχετικά με το δρόμο ανάμεσα στους δύο πύργους, αλλά δεν υπήρχε ούτε λέξη.

— Θα πρέπει να ήταν παραμύθι, είπε η Νόρα απογοητευμένη, κλείνοντας τα βιβλία.

— Είμαι σίγουρη πως δεν ήταν, είπε η Ντίμι εμβρόντητη. Θυμάμαι τόσο καλά πως μου είπε ο παππούς μου για το μυστικό. Αναρωπείμαι αν αναφέρει τίποτα μέσα στο παλιό του ημερολόγιο. Το κρατούσε όταν ήταν μικρός και βρέθηκε μόλις δύο τρία χρόνια πριν. Το μελάνι έχει ξεθωριάσει και είναι τόσο δύσκολο να το διαβάσει κανείς, ώστε δεν αποπειράθηκα να διαβάσω περισσότερο από μερικές σελίδες. Ήταν όλες σχετικά με τα παιδικά του χρόνια.

— Ντίμι, δώσε μου το, είπε ο Τζακ. Θα δοκιμάσω να το αποκρυπτογραφήσω ολόκληρο. Θα μου πάρει λίγο χρόνο, αλλά θα χρησιμοποιήσω το μεγεθυντικό φακό μου για να διαβάσω τα μικροσκοπικά γράμματα του παππού σου.

Η Ντίμι έδωσε στον Τζακ το μικρό ημερολόγιο με το χαρτονένιο κάλυμμα. Το αγόρι ανέβηκε πάνω μ' αυτό. Τα δύο κορίτσια κοίταξαν την Ντίμι.

— Τι κάνουμε εμείς; ρώτησε η Νόρα. Δεν έχω όρεξη να κάνω μπάνιο ή να παίξω στην αμμουδιά χωρίς το Μάικ.

— Τότε μπορείτε να έρθετε και να με βοηθήσετε να πλύνω τα πιάτα του πρωινού, να στρώσω τα κρεβάτια, να ξεσκονίσω και να ετοιμάσω το φαγητό! είπε η Ντίμι ζωηρά. Θα σας κάνει καλό να σκεφτείτε κάτι άλλο για λίγη ώρα.

— Αποκλείεται, είπε η Πέγκι θλιμμένα. Αλλά η Ντίμι είχε δίκιο. Και τα δύο κορίτσια ένιωσαν πολύ καλύτερα, όταν άρχισαν να πλένουν και να καθαρίζουν.

Έφτασε η ώρα του φαγητού. Η Πέγκι ανέβηκε πάνω για να φέρει τον Τζακ. Αυτός είχε στριμωχτεί σε μία γωνία με το μεγεθυντικό του φακό, προσπαθώντας να διαβάσει κάθε λέξη του παμπάλαιου ημερολογίου.

— Ώρα για φαγητό, είπε η Πέγκι. Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον, Τζακ;

— Όχι, είπε ο Τζακ. Γράφει για το πως κυνηγάει πουλιά, πως ψαρεύει και πως πάει βαρκάδα.

Θα πρέπει να ήταν καλό παιδί. Του άρεσε να κάνει πλάκες σε άλλους. Γράφει πως έβαλε ένα βάτραχο στο κρεβάτι της γιαγιάς του κι αυτή σήκωσε στο πόδι όλο το σπίτι για να τον βγάλει έξω!

— Άτακτο αγόρι! είπε η Πέγκι. Και τον καημένο το βάτραχο! Δεν πρέπει να του άρεσε καθόλου, όταν τον έχωσαν κάτω από τα σκεπάσματα. Τι άλλο γράφει;

— Ω, ένα σωρό πράγματα, είπε ο Τζακ, ξεφυλλίζοντας το ημερολόγιο. Πες στην Ντίμι πως κατεβαίνω σε μισό λεπτό. Θέλω μόνο να τελειώσω τις επόμενες σελίδες.

Έτσι η Πέγκι κατέβηκε κάτω ξανά και η Ντίμι και τα δύο κορίτσια άρχισαν το φαγητό τους χωρίς τον Τζακ. Έτρωγαν, όταν άκουσαν μια τρομερή κραυγή και είδαν τον Τζακ να κατεβαίνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα την πέτρινη σκάλα. Η πόρτα της κουζίνας άνοιξε διάπλατα κι έπειτα έκλεισε με κρότο. Τα κορίτσια κατατρόμαξαν. Η Ντίμι πετάχτηκε όρθια.

— Τι στο καλό συμβαίνει; φώναξε.

— Το βρήκα, το βρήκα! τσίριξε ο Τζακ, χορεύοντας και χοροπηδώντας σαν παλιάτσος του τσίρκου. Εδώ είναι όλα. Υπάρχει χάρτης και όλα τα σχετικά!

Τα κορίτσια ούρλιαξαν. Η Ντίμι βυθίστηκε πάλι στην καρέκλα της. Δεν είχε συνηθίσει σε τέτοιες περιπέτειες!

— Δείξε μας, δείξε μας το χάρτη! τσίριξε η Νό-

ρα. Έσπρωξε παράμερα το πιάτο της και το ποτήρι της με θόρυβο κι ο Τζακ τοποθέτησε το παλιό ημερολόγιο πάνω στο τραπεζομάντιλο.

— Ακούστε, είπε. Αυτή είναι η σελίδα ημερολογίου του παππού της Ντίμι, με ημερομηνία τρεις Ιουνίου, ακριβώς εκατό χρόνια πριν! Γράφει: «Σήμερα ήταν η πιο συναρπαστική μέρα της ζωής μου. Βρήκα επιτέλους το παλιό κρυμμένο πέραςμα ανάμεσα στους πύργους του Πιπ Χόουλ και του παλιού σπιτιού. Ένας γλάρος έπεσε στην καμινάδα του δωματίου μου και σκαρφάλωσα πάνω για να ελευθερώσω το πουλί. Ενώ βρισκόμουν εκεί, πίεσα κατά λάθος τη μεγάλη πέτρα που περιστρέφεται και που φανερώνει το πέραςμα στον τοίχο του πύργου.

— Ωωω! τσίριξε η Νόρα. Θα το βρούμε κι εμείς!

— Μη διακόπτεις, είπε η Πέγκι, με το πρόσωπο χλωμό από τη συγκίνηση. Συνέχισε, Τζακ!

— Συνεχίζει λέγοντας πως μπήκε στο πέραςμα, το οποίο κατεβαίνει ανάμεσα από τους τοίχους του πύργου μέχρι το έδαφος, φτάνει στο βράχο του παλιού σπιτιού, διακλαδίζεται σε κάποιο σημείο με το δικό μας μυστικό πέραςμα και φτάνει μέχρι τον πύργο του παλιού σπιτιού, κι εκεί ανάμεσα από τους παχείς τοίχους συνεχίζει, και καταλήγει μέσα στο ψηλότερο δωμάτιο του πύργου. Ο Τζακ δεν μπορούσε καν να μιλήσει· ήταν τόσο συγκινημένος που είχε βρει αυτό που ζητούσε.

— Υπάρχει ένας πρόχειρος χάρτης εδώ, που

τον ζωγράφισε αφότου ανακάλυψε το μυστικό πέρασμα. Κράτησε το μυστικό για τον εαυτό του, επειδή φοβόταν πως αν το αποκάλυπτε ο πατέρας του θα έφραζε το πέρασμα.

Όλοι μελετούσαν το χάρτη. Ήταν μισοσβησμένος και διαβαζόταν δύσκολα, ακόμα και με το μεγεθυντικό φακό, αλλά τα παιδιά μπορούσαν απλώς να ακολουθήσουν το πέρασμα από τον πύργο τους, κατεβαίνοντας μέσα από τους τοίχους στο έδαφος κι ύστερα κάτω από αυτό, φτάνοντας μετά υπόγεια μέχρι το παλιό σπήνι και ανεβαίνοντας μέσα από τους παχείς τοίχους ως το ψηλότερο δωμάτιο του πύργου.

— Ήξερα πως είχα δίκιο! Ήξερα πως είχα δίκιο! είπε η Ντίμι, το ίδιο ενθουσιασμένη με τα παιδιά.

— Πάμε κατευθείαν επάνω για να το βρούμε! είπε η Νόρα. Ελάτε! Ω, ελάτε λοιπόν!

Έτρεξαν όλοι επάνω, σκοντάφτοντας στα σκαλοπάτια μέσα στη βιασύνη τους. Πρέπει να βρεθεί αυτή η μυστική πόρτα στην καμινάδα. Γρήγορα! Γρήγορα!

ΚΙ ΑΛΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ!

Όρμησαν όλοι στην κρεβατοκάμαρα του Τζακ στην κορυφή του πύργου, αλλά με την πρώτη ματιά ολόγυρα η Πέγκι έβγαλε μια κραυγή.

— Τι βλάκες που είμαστε! Δεν υπάρχει τζάκι εδώ!

— Μα και βέβαια όχι, είπε ο Τζακ βλοσυρά. Το είχα ξεχάσει τελείως. Αλλά ο χάρτης δείχνει με σαφήνεια ότι το πέραςμα αρχίζει κάπου από την καμινάδα.

— Το δωμάπό μας κάτω έχει ένα μεγάλο πέτρινο τζάκι! φώναξε η Νόρα. Από κει πρέπει να αρχίζει το πέραςμα. Γρήγορα!

Τράβηξαν για το δωμάπο της Νόρας, όπου πράγματι υπήρχε ένα μεγάλο, παλιομοδίτικο πέτρινο τζάκι. Ο Τζακ κοίταξε μέσα.

— Φέρτε μου ένα σκαμνάκι ή κάτι ανάλογο, είπε. Μπορώ πατώντας πάνω σε αυτό να ψηλαφίσω την καμινάδα.

Έτσι, με τα κορίτσια να χοροπηδούν από την ανυπομονησία τους, ο Τζακ ανέβηκε σ' ένα σκαμνάκι και ψηλάφισε ολόγυρα μέσα στη βρόμικη, παλιά καμινάδα. Στη μια μεριά έπιασε κάτι που έμοιαζε με στενά σκαλοπάτια λαξεμένα στην καμι-

νάδα. Το είπε στην Ντίμι, κοιτάζοντάς την κατάμουρος σαν καπνοδοχοκαθαριστής.

— Ναι, σωστά, έπρεπε να υπάρχουν σκαλοπάτια εδώ, είπε η Ντίμι. Τα παλιά χρόνια έστελναν τα μικρά αγοράκια να καθαρίζουν τις μεγάλες καμινάδες και συχνά υπήρχαν σκαλοπάτια για να τα διευκολύνουν. Μπορείς ν' ανέβεις εκεί πάνω Τζακ;

Ο Τζακ είπε πως μπορούσε. Κι έτσι ανέβηκε, πνιγμένος μέσα στην πολύχρονη καπνιά. Τα σκαλοπάτια ήταν πολύ μικρά και κατέληγαν αναπάντεχα σε ένα μικρό άνοιγμα. Ο Τζακ ήταν σίγουρος ότι η πόρτα για το κρυμμένο πέρασμα ήταν κάπου μέσα σ' εκείνο το άνοιγμα!

Οι πέτρες και τα τούβλα εναλλάσσονταν εκεί και τον δυσκόλευαν. Τα τραβούσε και τα πίεζε το καθένα χωριστά, ελπίζοντας να μετακινηθούν και να του φανερώσουν ένα άνοιγμα από πίσω. Αλλά δε συνέβη απολύτως τίποτε, μέχρι που γλίστρησε και σκόνταψε πάνω σε μια συγκεκριμένη πέτρα!

Έπεσε με τον ώμο του πάνω σε μια πέτρα που βρισκόταν απομονωμένη από τις άλλες. Αυτή υποχώρησε κάτω από το βάρος του και φάνηκε να περιστρέφεται, βγάζοντας ένα χαρακτηριστικό ήχο. Ο Τζακ φώτισε γρήγορα με το φακό του και είδε μια μικρή τρύπα να εμφανίζεται στο τοίχωμα της καμινάδας. Έβαλε το χέρι του στην τρύπα κι έπιασε ένα σιδερένιο κρίκο.

— Βρήκα την είσοδο! Τη βρήκα! φώναξε μέσα από την καμινάδα. Τράβηξε με δύναμη το σιδε-

ρένιο κρίκο και ένιωσε πως η πέτρα, πάνω στην οποία ήταν στερεωμένος, κινήθηκε λιγάκι. Αλλά όσο δυνατά και αν τραβούσε ο Τζακ, δεν μπορούσε να κάνει την πέτρα να μετακινηθεί περισσότερο.

Κατέβηκε από την καμινάδα και τα κορίτσια τσίριξαν από την τρομάρα τους, μόλις είδαν το μαυρισμένο πρόσωπο και τα κατάμαυρα χέρια του. Έκανε μια γκριμάτσα και τα δόντια του έλαμψαν κάτω από τα σπαρα στο στόμα του.

— Ντίμι, χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Τζορτζ, είπε. Νομίζω ότι η πέτρα της εισόδου έγινε δύσκαμπτη με τα χρόνια· πέρασε τόσος καιρός από τότε που χρησιμοποιήθηκε για τελευταία φορά. Αν πούμε στον Τζορτζ να μας φέρει ένα γερό σκοινί και να το στερεώσει στον κρίκο που βρήκα εκεί πάνω, θα μπορούσαμε μια χαρά να μετακινήσουμε την πέτρα και να ελευθερώσουμε την είσοδο του περάσματος. Η πέτρα μετακινήθηκε ελάχιστα. Βλέπω με το φακό μου τη χαραμάδα απ' όπου πρέπει να μετακινηθεί.

— Ο Τζορτζ δουλεύει στον κήπο σήμερα το απόγευμα, είπε η Ντίμι χαρούμενη. Θα τον βρούμε εύκολα. Όχι, Τζακ, όχι, μην πας εσύ να τον φέρεις· δείχνεις τόσο απαίσιος!

Αλλά ο Τζακ είχε φύγει. Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και βγήκε στον κήπο. Ο Τζορτζ ήταν απασχολημένος με το να ξεριζώνει πατάτες. Ο Τζακ όρμησε επάνω του, φωνάζοντας:

— Τζορτζ, Τζορτζ, έλα γρήγορα!

Ο Τζορτζ ανασηκώθηκε έκπληκτος και είδε ένα μαύρο, χαμογελαστό πλάσμα να τρέχει προς το μέρος του. Τρόμαξε πολύ και πέταξε το φτυάρι του. Χρειάστηκε ένα ολόκληρο λεπτό μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι το μαύρο πλάσμα ήταν ο φίλος του ο Τζακ!

Μιλώντας γρήγορα και λέγοντας στον Τζορτζ πράγματα που κατέπληξαν το νεαρό γεωργό, ο Τζακ τον οδήγησε από την πέτρινη σκάλα στην κρεβατοκάμαρα των κοριτσιών.

— Έφερε σκοινί; φώναξε η Νόρα.

Ο Τζορτζ είχε σχεδόν πάντα ένα σκοινί μαζί του, δεμένο δύο και τρεις φορές γύρω από τη μέση του. Κοίταξε τα δύο κορίτσια και την Ντίμι κι έπειτα είπε:

— Πού είναι ο Μάικ;

— Δε με άκουγες! είπε ο Τζακ ανυπόμονα. Σου τα έλεγα καθώς ερχόμαστε.

— Άφησε εμένα να του τα πω, είπε η Ντίμι, βλέποντας πως ο Τζορτζ πίστευε ότι όλοι είχαν τρελαθεί. Του είπε λοιπόν ολόκληρη την ιστορία όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Ο Τζωρτζ κουνούσε σοβαρά το κεφάλι του κάθε λίγο και λιγάκι. Δε φαινόταν τόσο κατάπληκτος τώρα που τα ήξερε όλα, αλλά τα μάτια του έλαμψαν, όταν άκουσε ότι η Ντίμι ήθελε να ανέβει πάνω στην καμινάδα ο ίδιος και να δέσει το σκοινί του στο σιδερένιο κρίκο.

— Φυσικά και θα ήθελα να φέρω πίσω το Μάικ, είπε ο Τζορτζ, λύνοντας το σκοινί γύρω από

τη μέση του. Ήταν τελικά πολύ μακρύ και πολύ γερό. Εξαφανίστηκε μέσα στην καμινάδα με το φακό του Τζακ. Ο Τζακ προσπάθησε να σκαρφαλώσει από πίσω του, ήταν τόσο ανυπόμονος, αλλά κατέβηκε αμέσως, με τα μάπα του και το στόμα του γεμάτα καπνιά, που είχε σπρώξει ο Τζορτζ με τις τεράστιες μπότες του.

Ο Τζορτζ βρήκε το σιδερένιο κρίκο στο μικρό άνοιγμα και έδεσε το σκοινί του επάνω. Η άκρη έπεσε από την καμινάδα στο τζάκι, κρεμασμένη σαν καφέ φίδι. Ο Τζορτζ πήδηξε κάτω.

— Τώρα θα τραβήξουμε όλοι μαζί, είπε με το αργό, πλατύ του χαμόγελο. Έτσι τράβηξαν όλοι μαζί και το σκοινί κατέβηκε λίγο, καθώς η μεγάλη πέτρα είχε αρχίσει να περιστρέφεται, αφήνοντας αρκετό χώρο για να χωθεί κανείς ανάμεσα.

Ο Τζακ ξανασκαρφάλωσε στην καμινάδα κι έβγαλε μια φωνή μόλις είδε το σκοτεινό άνοιγμα.

— Ω, εδώ είναι στ' αλήθεια το μυστικό πέρασμα! Ελάτε όλοι σας!

Η καημένη η Ντίμι! Τρομοκρατήθηκε στ' αλήθεια μόλις τους είδε όλους να ανεβαίνουν σ' εκείνη τη βρόμικη παλιά καμινάδα και να μαυρίζουν από την καπνιά, αλλά ακόμα κι αυτή ανέβηκε, για να δει μόνο π είδους μυστικό πέρασμα μπορούσε να είναι αυτό!

Ο Τζορτζ χώθηκε μέσα από το άνοιγμα που δημιουργήθηκε τη στιγμή που μια μεγάλη πέτρα μετακινήθηκε από τη θέση της. Είχε τοποθετηθεί έ-

ξυπνα πάνω σ' έναν περιστρεφόμενο δίσκο και μόλις ο σιδερένιος κρίκος τραβιόταν με δύναμη, η πέτρα περιστρεφόταν.

Μία πολύ στενή δίοδος οδηγούσε πίσω από την καμινάδα. Τόσο στενή που ο Τζακ έπρεπε να προχωράει πλάγια για να χωρέσει. Έπειτα έφτασε σε μια σιδερένια σκάλα, που χανόταν στο σκοτάδι. Φώναξε στα παιδιά.

— Υπάρχει μια σκάλα εδώ που κατεβαίνει προς τα κάτω. Νομίζω πως υπάρχει ένας εξωτερικός κι ένας εσωτερικός τοίχος στο τμήμα αυτό του πύργου· ανάμεσά τους πρέπει να βρίσκεται το πέρασμα! Ο υπόλοιπος τοίχος του πύργου είναι συμπαγής.

Κατέβηκαν όλοι τη σιδερένια σκάλα. Έπρεπε να κρατάνε τους φακούς τους με τα δόντια τους, γιατί χρειάζονταν και τα δυο τους χέρια. Η Ντίμι δεν είχε φακό, κι έτσι στάθηκε στην κορυφή της σκάλας και τους περίμενε να γυρίσουν.

Η σιδερένια σκάλα κατέβαινε κατακόρυφα μέσα στον τοίχο και κατέληγε κάτω από τον πύργο. Ένα μικρό δωμάτιο βρισκόταν στη βάση της σκάλας· εκεί μέσα υπήρχαν δύο παλιές θβούρες, ένα ξύλινο караβάκι, σκαλισμένο με το χέρι και μερικά παλιά, μουχλιασμένα βιβλία.

— Αυτή θα πρέπει να ήταν η κρυψώνα του παππού της Ντίμι, όταν ήταν μικρός, είπε ο Τζακ. Κοιτάξτε τα παιχνίδια του!

Από αυτό το μικρό υπόγειο δωμάτιο, που μύρι-

ζε μούχλα, ένα στενό πέρασμα οδηγούσε πάνω στο βράχο.

— Αυτό το πέρασμα δεν πρέπει να βρίσκεται πολύ βαθιά κάτω από τη γη, είπε ο Τζορτζ, δείχνοντας το δρόμο.

— Ε! Κοιτάξτε εκεί! Αυτό δεν είναι το φως του ήλιου;

Ήταν! Μια ηλιαχτίδα έλαμπε λίγο πάνω από τα κεφάλια τους.

— Φαντάζομαι πως κανένα κουνέλι θα έχπσε τη φωλιά του από πάνω μας, είπε ο Τζακ μ' ένα γέλιο. Θα πρέπει να έσκαψε από την επιφάνεια μέχρι το πέρασμα. Τι τρομάρα θα πήρε όταν έπεσε στο κενό!

— Τελοσπάντων, το λαγουδάκι άφήσε να μπει λίγος καθαρός αέρας εδώ μέσα, όποιο κι αν ήταν το τίμημα, είπε ο Τζορτζ. Ίσως γι' αυτό να μπορεί κανείς να αναπνέει εδώ μέσα.

Προχωρούσαν μέσα στο πέρασμα κι έφτασαν σ' ένα αδιέξοδο.

— Τι τρέχει, Τζορτζ; Γιατί σταμάτησες; ρώτησε ο Τζακ.

— Γιατί έχει γίνει κατολίσθηση εδώ, είπε ο Τζορτζ. Θα πρέπει να φέρουμε φτυάρια και να ανοίξουμε ξανά το δρόμο. Έπεσε η οροφή και δεν μπορούμε να προχωρήσουμε παραπέρα. Θα επιστρέψουμε για να το σκάψουμε. Υπολογίζω όπι το πέρασμα συνεχίζει μέχρι τον πύργο του παλιού σπιτιού κι εκεί θα βρούμε μια σιδερένια σκάλα που θα

ανεβαίνει μέσα από τους τοίχους, όπως ακριβώς στο Πιπ Χόουλ.

Τα παιδιά στριμώχτηκαν καθώς γύρισαν πίσω στο πέραςμα κι ανέβηκαν τη σιδερένια σκάλα που κατέληγε στην καμινάδα. Η Ντίμι είχε ξανακατέβει και τους περίμενε στο δωμάτιο των κοριτσιών, αφού πλύθηκε.

Της είπαν ενθουσιασμένοι τι είχαν βρει. Ο Τζακ έτρεξε κάτω στο παρτέρι για να φέρει τα φτυάρια· πήγε ακόμα να πάρει λίγα μπισκότα για τον εαυτό του, καθώς δεν είχε φάει για μεσημέρι.

— Θα μπορούσαμε να ελευθερώσουμε πολύ γρήγορα το Μάικ και τον Πολ, είπε η Πέγκι γεμάτη ελπίδες.

— Καλύτερα να καθαρίσετε τώρα το πέραςμα και να προσπαθήσετε να ελευθερώσετε τα αγόρια απόψε, είπε ο Τζορτζ σκεφτικά. Βλέπετε, αν μπορούσαμε να τους σώσουμε τη νύχτα δεν υπάρχει τόσος μεγάλος φόβος να μας ακούσουν και επιπλέον θα έχουμε το πλεονέκτημα μερικών ωρών διαφοράς με τους αντιπάλους μας στο παλιό σπίτι.

— Σωστά, Τζορτζ, είπε η Ντίμι που ήταν κατενθουσιασμένη, όπως και τα παιδιά.

Ο Τζορτζ κι ο Τζακ πήγαν να καθαρίσουν το πέραςμα ώστε να είναι έτοιμο για τη νυχτερινή τους περιπέτεια. Τα κορίτσια πήγαν να πλυθούν και να μελετήσουν ακόμα μια φορά το συναρπαστικό ημερολόγιο, που τους είχε πει ακριβώς αυτό που ήθελαν να μάθουν.

Σε καμιά ώρα ο Τζακ κι ο Τζορτζ γύρισαν πίσω, ιδρωμένοι, βρόμικοι, καπνισμένοι και διψασμένοι. Η Ντίμι τους υποχρέωσε να κάνουν μπάνιο και να φορέσουν καθαρά ρούχα, μολονότι ο Τζορτζ έδειχνε πολύ αστείος μέσα στο παντελονάκι και το πουκάμισο του Μάικ! Έπειτα κάθισαν όλοι για να πάρουν το ωραίο τους τσάι, που ένιωσαν ότι το είχαν κερδίσει με τον ιδρώτα τους.

— Αυτό γίνεται όλο και πιο συναρπαστικό, είπε η Πέγκι, αλείφοντας τη βουτυρωμένη της φέτα με την κρέμα από τις γαρίδες, που είχε φτιάξει η Ντίμι. Νομίζω ότι θα τρελαθώ από τη χαρά μου! Αχ, και να 'ξερε ο καημένος ο Μάικ τι κάνουμε!

— Θα μάθει πολύ σύντομα, είπε ο Τζακ με γεμάτο στόμα.

— Φαντάζομαι ότι οι περίεργοι κάτοικοι του παλιού σπιτιού θα γίνουν έξω φρενών, μόλις ανακαλύψουν ότι ο Μάικ κι ο πρίγκιπας δραπετεύσαν, είπε ο Τζορτζ μάλλον σοβαρά. Νομίζω πως θα 'ταν καλύτερο να φύγετε όλοι σας από εδώ μαζί με τον Πολ, μέχρι η κυρία Ντίμι κι εγώ να το πούμε στην αστυνομία και να μάθουμε λίγα περισσότερα πράγματα για τον πρίγκιπά σας.

— Να φύγουμε από εδώ; είπε ο Τζακ. Μα πού θα μπορούσαμε να πάμε και να είμαστε ασφαλείς;

Δεν πρόλαβε καλά καλά να τελειώσει αυτό που έλεγε, όταν αυτός και τα κορίτσια είχαν την πιο υπέροχη ιδέα στο κόσμο.

— Το μυστικό νησί μας! Θα είμαστε ασφαλείς

εκεί! Δεν είναι μακριά από εδώ! τσίριξε ο Τζακ.

— Το μυστικό νησί! φώναξαν η Πέγκι κι η Νόρα.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Τζορτζ κατάπληκτος.

— Είναι στη λίμνη Γουάιλντγουότερ, γύρω στα σαράντα μίλια μακριά από εδώ, είπε ο Τζακ. Μείναμε στο μυστικό νησί μας στη λίμνη, όταν το σκάσαμε κάποτε. Θα είναι ένα υπέροχο μέρος για τον πρίγκιπα μέχρι να γλιτώσει από τους εχθρούς του.

— Ωραία ιδέα! είπε ο Τζορτζ. Θα σας πάρω με τη βάρκα μου μέχρι το Λόγκκριγκ, όπου έχω έναν αδελφό, που έχει αυτοκίνητο. Μπορεί να σας πάει στο Γουάιλντγουότερ κι εσείς θα κάνετε τα υπόλοιπα!

— Πόσο θα χαρεί ο Μάικ, πόσο θα χαρεί ο Μάικ! φώναξε η Νόρα. Ω, αισθάνομαι πραγματικά τόσο ευτυχισμένη! Και άρχισε να χορεύει με την καημένη την Ντίμι ολόγυρα στο δωμάτιο, ώσπου η Ντίμι υποχρεώθηκε να ζητήσει έλεος!

Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Κανονίστηκε ο Μάικ κι ο Πολ να απελευθερωθούν μέσα από το μυστικό πέρασμα την ίδια νύχτα, αν βέβαια η είσοδος στην άλλη άκρη μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και δεν ήταν πολύ παλιά ή σφηνωμένη!

— Ο Τζακ κι εγώ προχωρήσαμε στο πέρασμα και φτάσαμε κατευθείαν στον πύργο του παλιού σπιτιού, είπε ο Τζορτζ. Υπάρχει μια σιδερένια σκάλα εκεί, σαν τη δική μας. Υποθέτω ότι θα οδηγεί στο δωμάτιο της κορυφής του πύργου μέσα από το τζάκι.

— Καλύτερα να τα σχεδιάσουμε όλα με προσοχή, είπε η Ντίμι. Ο Τζορτζ κι ο Τζακ θα 'πρεπε καλύτερα να απελευθερώσουν τα αγόρια και να τα φέρουν σώα και αβλαβή πίσω. Τότε εγώ και τα κορίτσια θα ετοιμάσουμε μπόλικο φαγητό και θα το βάλουμε στη βάρκα του Τζορτζ. Θα σας περιμένουμε εκεί.

— Ναι, θα χρειαστούμε μπόλικο φαγητό στο μυστικό νησί, είπε η Νόρα. Υπάρχουν άγρια βατόμουρα κι άγριες φράουλες εκεί, αλλά αυτό είναι όλο, εκτός αν πιάσουμε λαγούς και ψάρια όπως κάναμε πέρσι, όταν μέναμε εκεί!

— Θα μείνετε εκεί καμιά δυο μέρες μόνο, ώσπου να ανακαλύψουμε τα σχετικά με τον πρίγκιπα Πολ και να βρούμε κάποιον να τον αναλάβει, ώσπου να γυρίσει στη χώρα του, είπε η Ντίμι. Εγώ θα μείνω εδώ κι ο Τζορτζ θα γυρίσει επίσης, έτσι ώστε να μπορώ να αντιμετωπίσω τους ανθρώπους στο παλιό σπίτι. Θα πω απλώς ότι φύγατε όλοι.

— Ντίμι, ας ετοιμάσουμε φαγητό γι' απόψε, είπε η Πέγκι ανυπόμονα. Χρειαζόμαστε μόνο φαγητό δε χρειαζόμαστε σουπιέρες ή τσαγέρες ή κρεβάτια ή τίποτε ανάλογο. Όλα είναι καλά διατηρημένα στις σπηλιές του μυστικού νησιού, έτοιμα για την περίπτωση που θα ξαναπηγαίναμε εκεί. Αλλά θα χρειαστούμε μπόλικο φαγητό για πέντε ανθρώπους.

Έτσι τα δύο κορίτσια κι η Ντίμι άρχισαν να πακετάρουν κάθε είδους φαγητά. Υπήρχε ένα κομμάτι κρέας, δύο ντουζίνες τάρτες, ένα κουτί με διάφορα είδη κέικ, ένα κουτί μπισκότα, μερικές κονσέρβες σούπας και φρούτων, πατάτες και μπιζέλια από τον κήπο κι ένα καλάθι ώριμα δαμάσκηνα. Ακόμα μέσα στο κουτί με τα τρόφιμα υπήρχε κακάο κι ένα κουτί γάλα. Η Νόρα θυμήθηκε τη ζάχαρη κι η Πέγκι σκέφτηκε το αλάτι. Ήταν πραγματικά συναρπαστικό να τα ετοιμάζουν όλα αυτά.

Ο Τζορτζ κουβάλησε το μεγάλο κουτί στη βάρκα του και το τοποθέτησε εκεί. Ο Τζακ ακολουθούσε με δύο καλάθια. Η Ντίμι έχωσε βιαστικά ένα κουτί με καραμέλες από μαύρη σταφίδα σ' ένα κα-

λάθι, σε περίπτωση που κάποιο από τα παιδιά κρυολογούσε εκείνη τη νύχτα.

— Νομίζω ότι είναι όλα εντάξει, είπε η Ντίμι. Θα πρέπει να φορέσετε τα παλτά σας απόψε, γιατί ο καιρός ψύχρανε λίγο. Στο λόγο μου, τι περιπέτεια είναι κι αυτή! Ποτέ μου δε φαντάστηκα ότι θα περάσω τόσα σ' αυτήν την ηλικία!

— Αγαπητή Ντίμι, εύχομαι να μπορούσες να έρθεις κι εσύ μαζί μας στο υπέροχο μουσικό νησί μας, είπε η Πέγκι. Θα σ' άρεσε πολύ. Θα αισθανέσαι μοναξιά χωρίς εμάς, έτσι δεν είναι;

— Ναι, είπε η Ντίμι. Αλλά ίσως να ξαναγουρίσετε σύντομα. Τελοσπάντων, θα είναι ωραίο να είναι σώος ο Μάικ. Δε μ' αρέσει η σκέψη ότι βρίσκεται συνέχεια μέσα σ' εκείνον τον πύργο.

Η νύχτα ήρθε γρήγορα, αφού ήταν όλοι τους απασχολημένοι. Κανονίστηκε ο Τζορτζ κι ο Τζακ να πάνε να ελευθερώσουν τα δύο αγόρια γύρω στις έντεκα και μισή. Ο Τζορτζ είχε πάει κιόλας στο διπλανό χωριό και είχε τηλεφωνήσει στον αδελφό του στο Λόγκκριγκ για να του πει να έχει έτοιμο το αυτοκίνητό του για τα παιδιά. Τελικά, ο Τζορτζ ήταν καταπληκτικός.

— Τώρα είναι ώρα να φύγουμε, είπε ο Τζορτζ, κοιτάζοντας το τεράστιο ρολόι που κρατούσε στην τσέπη του γιλέκου του. Κυρία Ντίμι θα κατεβείτε κάτω στη βάρκα με τα δύο κορίτσια σε λίγα λεπτά, έτσι δεν είναι; Ο Τζακ κι εγώ θα φέρουμε τα αγόρια από το μουσικό πέραςμα και θα συναντηθούμε στη

βάρκα. Τότε μπορούμε να φύγουμε.

— Καλή τύχη, Τζορτζ! είπε η Νόρα. Καλή τύχη, Τζακ!

Η Ντίμι και τα κορίτσια πήγαν στο δωμάτιο του πύργου μαζί τους και τους παρακολούθησαν, καθώς σκαρφάλωναν στην καμινάδα. Τους άκουσαν να προχωρούν ψηλαφιστά μέσα στο στενό διάδρομο πίσω από την καμινάδα και να κατεβαίνουν τη σιδερένια σκάλα. Έπειτα έγινε σιωπή.

— Καλύτερα να πάρουμε το παλτό του Μάικ κι ένα επιπλέον παλτό για τον πρίγκιπα Πολ, είπε η Ντίμι. Έπειτα θα πάμε στην παραλία και θα καθίσουμε μέσα στη βάρκα, ώσπου να έρθουν οι άλλοι. Θα σας δώσω, όμως πρώτα από ένα ποτήρι ζεστό γάλα, γιατί βλέπω ότι τρέμετε!

— Είναι από τη συγκίνηση, όχι από το κρύο, είπε η Νόρα. Αλλά της άρεσε το ζεστό γάλα έτσι κι αλλιώς.

— Αναρωπémαι πραγματικά πώς τα πάνε ο Τζορτζ κι ο Τζακ, είπε η Πέγκι. Αναρωπémαι αν έχουν φτάσει ήδη στον πύργο του παλιού σπιτιού.

Ο Τζορτζ κι ο Τζακ τα πήγαιναν πολύ καλά. Είχαν κατέβει τη σιδερένια σκάλα, κρατώντας τους φακούς τους ανάμεσα στα δόντια τους. Πέρασαν από το μικρό δωμάτιο, όπου κείτονταν ακόμα τα παλιά παιχνίδια, και διέσχισαν το στενό υπόγειο πέρασμα που οδηγούσε στο παλιό σπίτι.

Όταν έφτασαν στο σημείο, το οποίο είχαν καθαρίσει από τα χώματα της οροφής, που είχε καταρ-

ρεύσει, εκείνο το απόγευμα, ο Τζορτζ φώπσε ολόγυρα με το φακό του.

— Μου φαίνεται πως κι άλλο τμήμα της οροφής πρόκειται να πέσει όπου να 'ναι, είπε ο Τζορτζ ανήσυχα. Ελπίζω να κρατήσει μέχρι να γυρίσουμε πίσω.

— Κι εγώ το ίδιο, είπε ο Τζακ. Θα ήταν φοβερό να μας πιάσουν, επειδή η οροφή κατέρρευσε. Θεέ μου, Τζορτζ, ένα τμήμα της καταρρέει κιόλας. Μερικές πετρούλες έπεσαν στο παλτό μου.

— Ας ευχηθούμε για το καλύτερο, είπε ο Τζορτζ. Έλα.

Προχώρησαν και σε κάποια στιγμή έφτασαν σ' ένα σημείο όπου ένα άλλο στενό πέρασμα διακλαδιζόταν με αυτό που ακολουθούσαν.

— Αυτό είναι το πέρασμα για το μυστικό δρόμο ανάμεσα στην παραλιακή σπηλιά και τα κελάρια του παλιού σπιτιού, είπε ο Τζακ. Τι κρίμα που είναι κι αυτό μπλοκαρισμένο, Τζορτζ, διαφορετικά μπορεί να το είχαμε δοκιμάσει.

Οι δυο τους είχαν δει κιόλας εκείνο το απόγευμα ότι το πέρασμα που συναντιόταν με το δικό τους και που οδηγούσε στο πέρασμα της παραλιακής σπηλιάς, ήταν μπλοκαρισμένο από πέτρες που έπεσαν. Δεν είχαν προσπαθήσει να το ανοίξουν, επειδή, όπως είπε ο Τζορτζ, θα μπορούσε να είναι μπλοκαρισμένο ολόκληρο. Ήταν ταχύτερο να χρησιμοποιήσουν το πέρασμα από τον έναν πύργο στον άλλο, να επιστρέψουν στο Πιπ Χόουλ, και να

κατέβουν κάτω στην παραλία από το βραχώδες μονοπάτι.

Σε λίγο έφτασαν στη σιδερένια σκάλα που οδηγούσε στο εσωτερικό των τοίχων του πύργου του παλιού σπιτιού. Την ανέβηκαν όσο πιο αθόρυβα μπορούσαν. Έφτασαν σ' ένα στενό διάδρομο που οδηγούσε στο πίσω μέρος της καμινάδας. Στριμώχτηκαν για να προχωρήσουν και βρέθηκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο με πέτρινους τοίχους ολόγυρα.

— Ψάξε για κανένα σιδερένιο κρίκο, ψιθύρισε ο Τζορτζ. Υπάρχει οπωσδήποτε ένας κρίκος εδώ. Αν τον βρούμε, θα δέσουμε το σκοινί μου πάνω σ' αυτόν και θα τραβήξουμε και οι δύο με δύναμη. Νομίζω πως η πέτρα θα περιστραφεί, όπως ακριβώς εκείνη στο Πιπ Χόουλ.

Κι έτσι έψαξαν ψηλαφιστά για ένα σιδερένιο κρίκο και φώπιζαν με τους φακούς τους εδώ κι εκεί. Και τελικά ο Τζορτζ βρήκε τον κρίκο! Πέρασε το σκοινί του από μέσα και το έδεσε κόμπο. Έπειτα αυτός κι ο Τζακ τραβούσαν μια από δω και μια από κει. Ξαφνικά η πέτρα, πάνω στην οποία ήταν στερεωμένος ο κρίκος, μούγκρισε ελαφρά, περιστράφηκε αργά κι εκεί, μπροστά στον Τζορτζ και στον Τζακ, βρισκόταν η είσοδος για το τζάκι, που ήταν χτισμένο στο ψηλότερο δωμάτιο του πύργου του παλιού σπιτιού!

Φωνές ακούγονταν από το κάτω δωμάτιο. Ο Τζορτζ κι ο Τζακ στέκονταν εντελώς ακίνητοι και άκουγαν. Ο κύριος Νπάζ μιλούσε.

— Αύριο την αυγή θα έρθεις μαζί μου, Πολ και θα αφήσουμε εδώ το Μάικ για μερικές μέρες, απλά για να του δώσουμε ένα μάθημα, να μη χώνει τη μύτη του σε πράγματα που δεν τον αφορούν! Η Άννα θα τον φροντίζει και θα τον ελευθερώσει την επρχόμενη εβδομάδα.

— Πού θα πάτε τον Πολ; ρώτησε η φωνή του Μάικ.

— Δε θα 'θελες να μάθεις; είπε ο κύριος Ντιάζ κοροϊδευτικά.

— Ναι, θα το ήθελα, είπε ο Μάικ. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να φυλακίζετε μικρά παιδιά, κύριε Ντιάζ, και θα πμωρηθείτε σύντομα.

— Πρόσεξε να μη σε πμωρήσω πρώτα εγώ, αναιδέστατο αγόρι! είπε ο κύριος Ντιάζ θυμωμένα. Τώρα πηγαίνετε για ύπνο και οι δυο σας, αλλά, εσύ, Πολ, να μην ξεντυθείς, γιατί θα πρέπει να είσαι έτοιμος να έρθεις μαζί μου, όταν θα ανέβω να σε πάρω την αυγή.

Ακούστηκε ο ήχος μιας πόρτας που έκλεινε. Ο Τζορτζ κι ο Τζακ άκουσαν ένα κλειδί να γυρίζει και μία αμπάρα να κλείνει. Στη συνέχεια άκουσαν βήματα να κατεβαίνουν τη στριφογυριστή πέτρινη σκάλα.

— Περίμενε λίγα λεπτά μήπως ξαναγυρίσει, ψιθύρισε ο Τζορτζ, μόλις ένιωσε ότι ο Τζακ ετοιμαζόταν να προχωρήσει. Περίμεναν. Άκουσαν το Μάικ να παρηγορεί τον καημένο τον Πολ. Ο Τζακ αισθάνθηκε τρομερή οργή απέναντι στον κύριο

Ντιάζ. Μόνο να μπορούσε να τον πμωρήσει όπως του άξιζε!

— Τώρα, ψιθύρισε ο Τζοριτζ. Οι δυο τους σπριμώχτηκαν για να περάσουν από το στενό άνοιγμα στην καμινάδα. Από κάτω τους υπήρχαν απότομα σκαλοπάτια. Τα αναζήτησαν με τις πατούσες των ποδιών τους.

Ο Μάικ κι ο Πολ άκουσαν θόρυβο και κοιτάχτηκαν έκπληκτοι.

— Τι θόρυβος είναι αυτός, Μάικ; ρώτησε ο Πολ.

— Ίσως κανένα πουλί μέσα στην καμινάδα, είπε ο Μάικ.

— Ναι! ακούστηκε η φωνή του Τζακ. Το πουλί που ονομάζεται Τζακ, Μάικ!

Ο Πολ τρόμαξε τόσο που πήγε να καθίσει πάνω σε μια καρέκλα που την είχαν μετακινήσει από εκεί. Ο Μάικ τρόμαξε επίσης· το σοκ που έπαθε ήταν πολύ δυσάρεστο ωστόσο. Έτρεξε στην καμινάδα και κοίταξε μέσα, αλλά μια χούφτα καπνιά έπεσε πάνω στο πρόσωπό του!

— Τζακ! Τζακ! Πώς στην ευχή μπήκες εκεί μέσα! ρώτησε ο Μάικ με τη μεγαλύτερη έκπληξη. Είναι και τα κορίτσια μαζί σου;

— Όχι. Ο Τζοριτζ μόνο, είπε ο Τζακ πηδώντας ανάλαφρα κάτω και σκύβοντας στη συνέχεια για να βγει από το τζάκι. Έλα, Τζοριτζ.

Ο πρίγκιπας Πολ σηκώθηκε και γούρλωσε έκπληκτος τα μάτια του, βλέποντας τους δύο μου-

τζούρηδες να βγαίνουν από την καμινάδα. Έπειτα έκανε μια σοβαρή υπόκλιση και τους έσφιξε τα χέρια.

— Θα τα πούμε όλα αργότερα, είπε ο Τζορτζ. Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο τώρα. Η αυγή φτάνει σε λίγες ώρες κι ο κύριος Ντιάζ θα επιστρέψει για να πάρει μαζί του τον Πολ, κι έτσι έχουμε λίγο χρόνο για να σας φυγαδεύσουμε με ασφάλεια. Ελάτε μαζί μας τώρα. Αυτό το κρυφό πέρασμα που βρήκαμε οδηγεί κατευθείαν στο Πιπ Χόουλ.

— Τα κορίτσια κι η Ντίμι περιμένουν με ένα σωρό φαγητά στη βάρκα του Τζορτζ, είπε ο Τζακ με ενθουσιασμό στο Μάικ. Θα πάμε στο μυστικό νησί, Μάικ. Σκέψου!

Ο Πολ ήξερε όλα τα σχετικά με το μυστικό νησί, γιατί ο Μάικ του είχε μιλήσει γι' αυτό, όσο ήταν κι οι δυο αιχμαλωτισμένοι. Το μικρό χλωμό του πρόσωπο φωτίστηκε από λαχτάρα. Έπιασε το μπράτσο του Μάικ και το έσφιξε.

— Πάμε γρήγορα, παρακάλεσε. Έτσι, ο Τζορτζ πήρε τον Πολ κι ο Μάικ ακολούθησε τον Τζακ και εξαφανίστηκαν όλοι μέσα στην καμινάδα, αφήνοντας πίσω τους, πάνω στο πάτωμα ένα μεγάλο σωρό από στάχτη.

Κατέβηκαν τη σιδερένια σκάλα, ο Πολ λίγο φοβισμένος, γιατί δεν ήταν συνηθισμένος σε τέτοιου είδους περιπέτειες. Έπειτα συνέχισαν το δρόμο τους μέσα στο μυστικό πέρασμα ο ένας πίσω από τον άλλον.

Αλλά ξαφνικά ο Τζορτζ, που πήγαινε πρώτος, σταμάτησε με απογοήτευση. Οι άλλοι έπεσαν πάνω του.

— Τι τρέχει, Τζορτζ; ρώτησε ο Τζακ.

— Ακριβώς αυτό που φοβόμουν! μούγκρισε ο Τζορτζ. Η οροφή ξανάπεσε κι είναι άσχημη η κατολίσθηση αυτή τη φορά. Δε θα μπορέσουμε να το καθαρίσουμε το πέραςμα! Είμαστε παγιδευμένοι.

Ο Τζακ στριμώχτηκε πλάι στον Τζορτζ και κοίταζε σιωπηλός την κατολίσθηση του εδάφους και των βράχων. Ήταν αλήθεια. Ήταν πολύ άσχημη κατολίσθηση. Τώρα τι θα έκαναν;

ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

— Θεέ μου, Τζορτζ! Τι στην ευχή θα κάνουμε τώρα; είπε ο Τζακ ανήσυχα. Δε θα μπορέσουμε ποτέ να ανοίξουμε το δρόμο· φαίνεται ότι η οροφή έχει πέσει σε μεγάλη απόσταση! Δεν μπορούμε να γυρίσουμε στο παλιό σπίτι. Θα ήταν σαν να πηγαίναμε στο στόμα του λύκου!

Ο Τζορτζ έτριψε το σαγόνι του και σκέφτηκε κάμποσο. Δεν μπορούσαν να προχωρήσουν μπροστά, δεν μπορούσαν να γυρίσουν πίσω και οπωσδήποτε δεν μπορούσαν να μείνουν στη μέση!

— Μου φαίνεται ότι θα ήταν καλύτερο να ρίξουμε μια ματιά στο άλλο μπλοκαρισμένο πέρασμα, είπε ο Τζορτζ τελικά. Ξέρετε, εκείνο που διακλαδίζεται μ' αυτό εδώ και καταλήγει στο μυστικό δρόμο, που βρίσκεται ανάμεσα στην παραλιακή σπηλιά και τα κελάρια του παλιού σπιτιού.

— Εντάξει, είπε ο Τζακ. Το εμπόδιο εκεί μπορεί να μην είναι τόσο άσχημο όσο δείχνει. Είναι η μόνη μας ευκαιρία έτσι κι αλλιώς.

Πήγαν όλοι στο σημείο όπου διακλαδιζόταν το πέρασμα. Στριμώχτηκαν εκεί, μέχρι που έφτασαν στο σημείο της κατολίσθησης. Ο Τζορτζ παραμέρισε μερικές πέτρες και προσπάθησε να δει τι

τμήμα του περάσματος ήταν μπλοκαρισμένο.

— Πιστεύω πως αν δουλέψουμε κι οι τέσσερις, θα μπορέσουμε να το καθαρίσουμε έγκαιρα, είπε ο Τζορτζ τελικά. Κι έχω μια καλή ιδέα. Το εμπόδιο αποτελείται κυρίως από πέτρες και μικρούς βράχους. Αν τα σηκώσω, τα δώσω στον Τζακ, αυτός τα δώσει στον Πολ κι ο Πολ στο Μάικ, ο Μάικ θα μπορούσε να τα στοιβάξει πίσω του και να τα κάνει να δείχνουν σαν κανονική κατολίσθηση! Έτσι αν ο κύριος Νπάζ έρθει από εδώ, θα το θεωρήσει σχεδόν αδύνατο να περάσαμε από αυτό το σημείο. Κι εμείς θα είμαστε σώοι κι αβλαβείς στη άλλη μεριά!

— Καλέ μας, γερο-Τζορτζ! είπαν ο Μάικ κι ο Τζακ, που πάντα τους άρεσαν οι ωραιές ιδέες. Ελάτε, αρχίζουμε.

— Εγώ τι κάνω; ρώτησε ο Πολ, που ήταν μισοφοβισμένος, μισοσυγκινημένος που βρισκόταν με τους άλλους. Του είπαν τι να κάνει.

— Εσύ μόνο θα πιάνεις τις πέτρες που θα σου δίνω, είπε ο Τζακ και θα τις δίνεις στο Μάικ.

Σιρώθηκαν στη δουλειά. Ο Τζορτζ καθάριζε το δρόμο, δίνοντας τις πέτρες στους άλλους. Ο Μάικ τις πετούσε πίσω του και σε λίγο σχηματίστηκε μια μεγάλη στοίβα, που έμοιαζε σαν να είχε προέλθει από κατολίσθηση της οροφής.

Σύντομα ο Τζορτζ είχε καθαρίσει αρκετά τη δίοδο. Φώπσε πάνω κάτω με το φακό του κι έβγαλε μια χαρούμενη κραυγή.

— Νομίζω πως είναι εντάξει, παιδιά! Βλέπω

κίολας το πέραςμα που βρίσκεται από πίσω. Λίγο ακόμα να δουλέψουμε, και θα 'χει δημιουργηθεί μια τρύπα, αρκετά μεγάλη για να χωρέσουμε με λίγο στρίμωγμα.

Δούλευαν ασταμάτητα. Ο Πολ κουράστηκε και υποχρεώθηκαν να τον αφήσουν να ξεκουραστεί για λίγο. Πέρασαν δύο ώρες. Ο Τζορτζ ανησυχούσε. Δεν ήθελε να ανακαλύψει ο κύριος Νπάζ ότι ο Μάικ κι ο Πολ είχαν δραπετεύσει, πριν να φτάσουν στη βάρκα.

Τελικά δημιουργήθηκε μια αρκετά μεγάλη τρύπα για να χωρέσουν. Πέρασαν ένας ένας από μέσα κι έπειτα ο Τζορτζ έκανε κάτι παράξενο.

Κοίταξε ψηλά στην οροφή κι έπειτα παίρνοντας μια μεγάλη πέτρα, την πέταξε ψηλά με δύναμη. Αμέσως έπεσε ένα μεγάλο τμήμα της οροφής.

— Τζορτζ! Τι κάνεις; φώναξε ο Τζακ.

— Δημιουργώ μια μικρή κατολίσθηση, είπε ο Τζορτζ με μια γκριμάτσα και τα δόντια του έλαμψαν στο φως του φακού του Τζακ. Αν μπορέσω να γεμίσω την τρύπα που σκάψαμε θα είμαστε μια χαρά! Δε θέλουμε βέβαια ο αγαπητός μας φίλος, ο κύριος Νπάζ, να περάσει κι αυτός μέσα από την τρύπα!

— Ωραία ιδέα! είπε ο Τζακ. Τώρα θα ήταν καλύτερο να προχωρήσουμε, ε, Τζορτζ; Περνάει η ώρα.

— Σσσι! έκανε ο Τζορτζ ξαφνικά. Όλοι στάθηκαν ακίνητοι στο πέραςμα.

— Σβήστε τους φακούς σας, ψιθύρισε ο Τζορτζ. Ακούω κάτι.

Έσβησαν όλοι τους φακούς τους. Οι ήχοι πλησίαζαν. Ήταν φωνές, θυμωμένες φωνές!

— Ω, ας φύγουμε, ψιθύρισε ο Μάικ.

Αλλά ο Τζορτζ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του μέσα στο σκοτάδι και ψιθύρισε:

— Όχι. Δε θέλουμε να μας ακούσουν, είπε χαμηλόφωνα. Μπορεί να μαντέψουν που οδηγεί αυτό το πέρασμα, αν μας ακούσουν, και να πάνε τρέχοντας στην παραλία για να βρουν τη βάρκα μας. Βάλε το χέρι σου γύρω από τον Πολ, Τζακ, φοβάται το καημένο το παιδί!

Στάθηκαν εκεί απόλυτα ήσυχοι. Άκουσαν τον κύριο Νπάζ, το Λούι και κάποιον άλλο να συζητάνε. Έφτασαν στην πεσμένη οροφή στο άλλο πέρασμα κι αναφώνησαν:

— Κοιτάξτε! Δεν μπορεί να έφυγαν από εδώ!

— Μπορεί να έπεσε, αφότου έφυγαν, είπε η κοιμισμένη φωνή του Λούι. Έπειτα ακούστηκε δυνατά μια πιο απότομη φωνή.

— Αυτό είναι απαράδεκτο, να αφήσετε το αγόρι να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια σας μ' αυτόν τον τρόπο! Είσαστε σίγουροι πως δεν υπάρχει άλλη έξοδος από αυτό το πέρασμα;

— Υπάρχει μια διακλάδωση κάπου εδώ, ακούστηκε η φωνή του Λούι. Βήματα έφτασαν μέχρι το σημείο, απ' όπου ο Τζορτζ κι οι άλλοι είχαν καταφέρει να περάσουν στριμωγμένοι.

— Νά, μια μεγάλη στοίβα από πέτρες εδώ, είπε ο κύριος Νιάζ, κοιτάζοντας πάνω από τις πέτρες που είχαν στοιβάξει τα παιδιά. Κι άλλη κατολίσθηση ή κάτι ανάλογο παραπέρα. Είναι αδύνατο να πέρασαν από εδώ. Όχι, φαίνεται ότι δραπέτευσαν από εκείνο το πέρασμα που οδηγεί στο Πιπ Χόουλ κι η οροφή έπεσε αφότου πέρασαν. Λοιπόν, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να γυρίσουμε πίσω στο παλιό σπίτι και να αιφνιδιάσουμε το Πιπ Χόουλ. Τα αγόρια είναι σίγουρα εκεί.

Οι φωνές και τα βήματα αδυνάψαν. Στο τέλος δεν μπορούσαν να ακουστούν πλέον. Τα παιδιά αναστέναξαν με ανακούφιση.

— Τώρα μπορούμε να προχωρήσουμε, είπε ο Τζορτζ εύθυμα. Σκέφτηκα πως ήταν σχεδόν αδύνατο να μαντέψουν ότι περάσαμε από εδώ και βέβαια δεν ξέρουν ότι θα φτάσουμε κατευθείαν στην παραλιακή σπηλιά. Ελάτε!

Χώθηκαν μέσα στο μυστικό πέρασμα και τελικά έφτασαν σε ένα άνοιγμα του εδάφους κάτω από τα πόδια τους. Ο Τζακ το φώτισε με το φακό του.

— Σ' αυτό το σημείο το πέρασμα μας συναντιέται με το παραλιακό πέρασμα, φώναξε μ' ενθουσιασμό. Θα πρέπει να πηδήξουμε κάτω. Δε μου κάνει εντύπωση που δεν εντοπίσαμε αυτό το σημείο, όταν περάσαμε από το παραλιακό πέρασμα. Δεν ψάχναμε βέβαια για τρύπες στην οροφή, έτσι δεν είναι;

Πήδηξαν όλοι στο πέρασμα που ήταν από κά-

τω. Έφτασαν γρήγορα στη σπηλιά, γλιστρώντας μέσα με τη βοήθεια του σκοιγιού, που κρεμόταν εκεί.

— Αναρωπείμαι αν τα κορίτσια είναι στη βάρκα, είπε ο Μάικ.

Τα κορίτσια ήταν εκεί! Είχαν πάει εδώ και ώρες, περιμένοντας ανήσυχα μαζί με την Ντίμι. Δεν μπορούσαν να διανοηθούν π είχε συμβεί στ' αγόρια!

Στην αρχή κουβέντιαζαν κι έπειτα παρακολουθούσαν και περίμεναν τα αγόρια. Αλλά αυτά δεν έρχονταν. Έπειτα η Νόρα άρχισε να ανησυχεί.

— Ωχ, Θεέ μου! Έπρεπε να είχαν έρθει τώρα. Τι μπορεί να συνέβη;

— Ίσως ο κύριος Ντιάζ ή κάποιος άλλος να καθόταν πολύ ώρα στο δωμάπο με το Μάικ και τον Πολ, είπε η Πέγκι σκεφτικά. Ο Τζακ κι ο Τζορτζ δεν μπορούσαν φυσικά να τους βοηθήσουν να δραπετεύσουν, αν βρισκόταν κανένας άλλος εκεί.

— Αυτό είναι αλήθεια, είπε η Ντίμι. Πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε υπομονετικά. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο! Είστε καλά ντυμένες;

— Ευτυχώς που φοράω το παλτό μου, είπε η Πέγκι. Είναι αστείο, αλλά η συγκίνηση μου προκαλεί ρίγος!

Περίμεναν άλλη μια ώρα. Τώρα όλες τους ανυπομονούσαν και ανησυχούσαν, μολονότι η Ντί-

μι προσπάθησε να μην το δαΐξει. Έπειτα η Νόρα έβγαλε μια σιγανή κραυγή.

— Κοιτάξτε! Βλέπω φως από φακό εκεί στην παραλιακή σπηλιά. Αυτοί πρέπει να 'ναι!

Αυτοί ήταν! Ο Τζακ, ο Μάικ, ο Πολ κι ο Τζορτζ έτρεχαν πάνω στην άμμο αθόρυβα. Ήταν κουρασμένοι κι αποκαμωμένοι τώρα, αλλά ήξεραν ότι τους περίμενε μια μεγάλη διαδρομή! Ήταν ικανοποιημένοι που όλα είχαν πάει καλά τελικά.

— Ω, Μάικ, αγαπημένε μου Μάικ! είπε η Νόρα με λαχτάρα, καταχαρούμενη να έχει και πάλι κοντά της τον αδελφό της· τα δάκρυά της έτρεχαν πάνω στα παγωμένα της μάγουλα. Ο Μάικ την αγκάλιασε κι η Πέγκι φίλησε την καλή της Ντίμι και μπήκε στη βάρκα με τους υπόλοιπους. Ευτυχώς που ήταν μεγάλη η βάρκα!

— Πρέπει να σας αποχαιρετήσω, είπε η Ντίμι βιαστικά. Μην ξεκινάς ακόμα, Τζορτζ, ξέχασες ότι δε θα έρθω μαζί σας!

— Ω, Ντίμι, μακάρι να ερχόσουν κι εσύ! είπε η Πέγκι, λυπημένη που έπρεπε να την αποχαιρετήσει. Ελπίζω να είσαι εντάξει. Ο Τζορτζ πάντως θα βρίσκεται μαζί σου μόλις επιστρέψει με τη βάρκα του από το Λόγκκριγκ.

— Γεια σας, χρυσά μου, ψιθύρισε η Ντίμι. Βγήκε από τη βάρκα. Να προσέχετε. Θα σας ειδοποιήσω αμέσως μόλις ανακαλύψουμε τα σχετικά με τον πρίγκιπα Πολ και το τι πρέπει να κάνουμε μ' αυτόν. Καλή τύχη!

— Καλή τύχη! ψιθύρισαν τα παιδιά. Ο Τζορτζ απομακρύνθηκε από τη μικρή ξύλινη αποβάθρα. Η βάρκα έπλεε στο νερό. Ο Τζορτζ έσκυψε να πιάσει τα κουπιά κι άρχισε να κωπηλατεί. Σε λίγο δεν μπορούσαν καν να διακρίνουν την Ντίμι. Είχε εξαφανιστεί στο σκοτάδι.

Η βάρκα έπλεε ασταμάτητα πάνω στη σκοτεινή, απέραντη θάλασσα. Ο Τζακ βρήκε το δεύτερο ζευγάρι κουπιά και κωπηλατούσε κι αυτός, για να βοηθήσει τον Τζορτζ. Τα παιδιά μιλούσαν ψιθυριστά, γιατί ο Τζορτζ έλεγε ότι το νερό μεταδίδει τις φωνές.

— Λοιπόν, σ' ελευθερώσαμε, Πολ! είπε ο Τζακ. Τώρα είσαι ασφαλής μαζί μας! Και δε μου φαίνεται ότι ο κύριος Νιάζ θα μπορέσει να σε βρει στο μυστικό μας νησί! Θα περάσουμε ωραία εκεί για λίγες μέρες και ω, είναι υπέροχα να ξαναγυρίζουμε πάλι εκεί ολομόναχοι.

— Υπέροχα, υπέροχα! είπαν οι υπόλοιποι κι άρχισαν να ονειρεύονται το νησί τους. Σύντομα θα βρίσκονταν εκεί.

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΝΗΣΙ

Ο Τζορτζ κωπηλατούσε ήσυχα πάνω στην ήρεμη θάλασσα με κατεύθυνση το μικρό ψαράδικο χωριό του Λόγκκριγκ. Ο Τζακ τον βοηθούσε και τα παιδιά κάθονταν ήσυχα στη βάρκα, ώσπου ο Τζορτζ είπε ότι μπορούσαν πια να μιλήσουν άφοβα.

— Κανείς δε σας ακούει τώρα, είπε. Εμπρός, μιλήστε!

Κι έπειτα έγινε τρομερή φασαρία, καθώς ο Μάικ έλεγε στους υπόλοιπους τι είχε συμβεί όταν ήταν αιχμάλωτος μαζί με τον Πολ. Και ο Πολ συμμετείχε στη συζήτηση με ενθουσιασμό, λέγοντας πώς είχε αιχμαλωπιστεί μέσα στο παλάτι του ίδιου του πατέρα του και οδηγήθηκε στην Κορνουάλη από στεριά και θάλασσα, με πλοία, αεροπλάνα κι αυτοκίνητα. Ο καημένος ο Πολ. Ήταν πραγματικά πολύ χαρούμενος που βρισκόταν με φίλους και πάλι, επειδή, μολονότι ο κύριος Ντιάζ κι ο Λούι δεν τον κακομεταχειρίζονταν ιδιαίτερα, ήταν για πολύ καιρό αιχμαλωτισμένος.

Σε λίγο βγήκε το φεγγάρι και πλημμύρισε τη θάλασσα με το ασημένιο του φως. Τα παιδιά έβλεπαν το ένα το πρόσωπο του άλλου καθώς κουβέν-

παζαν και κάθε φορά που τα κουπιά έβγαιναν από τη θάλασσα, ασημένιες σταγόνες έπεφταν από την επιφάνειά τους.

— Νά το Λόγκκριγκ! είπε ο Τζορτζ, καθώς έκαναν τον κύκλο ενός βράχου που προεξείχε από την επιφάνεια της θάλασσας. Όλοι κοίταξαν. Τα παιδιά είχαν ξαναπάει στο Λόγκκριγκ παλιότερα με τη βάρκα του Τζορτζ, αλλά τώρα έμοιαζε διαφορετικό μέσα στο φεγγαρόφωτο. Μια χούφτα ασημένια σπίπα χπισμένα σ' έναν κόλπο, ανάμεσα στα βράχια.

— Είναι σαν μαγεμένο το χωριό, είπε η Νόρα ονειροπόλα. Και φαντάζομαι πως το μυστικό νησί μας θα μοιάζει επίσης μαγεμένο απόψε, μόλις φτάσουμε εκεί. Ω, αισθάνομαι πραγματικά κατενθουσιασμένη, όσο σκέφτομαι ότι θα ξαναπάμε σ' αλήθεια εκεί!

Τα παιδιά άρχισαν να μιλάνε για την περιπέτειά τους στο μυστικό νησί την περασμένη χρονιά. Πώς συντηρούσαν μία αγελάδα και κότες εκεί. Πώς έχτισαν σπίτι από κλαδιά ιτιάς και πώς βρήκαν σπηλιές στη βουνοπλαγιά για να κατοικούν κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Ο Πολ άκουγε και ανυπομονούσε να δει το πανέμορφο νησί!

Έφτασαν στο Λόγκκριγκ. Ο Τζορτζ τους πήγε μέσα από τον έρημο δρόμο του χωριού στο γκαράζ του αδελφού του, ένα μικρό κτίριο στο τέλος του δρόμου. Ένας άντρας βρισκόταν εκεί και τους περίμενε.

— Γεια σου, Τζιμ, είπε ο Τζορτζ. Ορίστε οι επιβάτες για το ταξίδι σου. Και πρόσεχε, Τζιμ, ούτε λέξη σε κανέναν για όλα αυτά. Θα σου τα εξηγήσω όλα, όταν έρθεις να με δεις αύριο. Μέχρι τότε μην πεις τίποτα σε κανέναν.

— Εντάξει, Τζορτζ, είπε ο Τζιμ, που έμοιαζε πάρα πολύ με τον αδελφό του καθώς στεκόταν εκεί, δυνατός και σπητός μέσα στο μαύρο του πανωφόρι.

— Γεια σου, Τζορτζ, κι ευχαριστώ για τη βοήθεια, είπε ο Τζακ και μπήκε στο αυτοκίνητο μαζί με τους άλλους. Πήραμε το φαγητό; Ω, ναι, είναι πίσω. Ωραία!

— Γεια σας, είπε ο Τζορτζ. Θα επιστρέψω στο Πιπ Χόουλ τώρα, σε περίπτωση που η κυρία Ντίμιπ χρειάζεται λίγη βοήθεια. Μείνετε στο μυστικό νησί σας μέχρι να μάθετε νέα μας. Θα είστε όλοι πολύ ασφαλείς εκεί.

Ο Τζιμ έβαλε μπρος το αυτοκίνητο και ξεκίνησε πάνω στο βραχώδη δρόμο. Τα παιδιά έγνεφαν στον Τζορτζ κι έπειτα το αυτοκίνητο έστριψε και τον έχασαν από τα μάτια τους. Κατευθύνονταν προς τη λίμνη Γουάιλντγουότερ, προς το νησί τους!

Ήταν γύρω στα σαράντα μίλια απόσταση και το αυτοκίνητο μούγκριζε σιγά μέσα στη φεγγαρόφωτη νύχτα. Ο Πολ νύσταζε πολύ, κι αποκοιμήθηκε δίπλα στην Πέγκι, αλλά οι υπόλοιποι παραήταν ενθουσιασμένοι για να μπορέσουν να κοιμηθούν.

Ο Τζακ έβλεπε την εξοχή. Είχαν περάσει πέν-

τε, δέκα, είκοσι, τριάντα, σαράντα μίλια! Είχαν φτάσει σχεδόν.

Ο Τζιμ έπρεπε να πάει μέχρι το μέρος, όπου ζούσαν κάποτε ο θεός και η θεία των παιδιών και μετά να τα αφήσει. Έπειτα αυτά θα πήγαιναν στη λίμνη και θα έπαιρναν τη βάρκα τους, που ήταν πάντα έτοιμη.

— Νά 'μαστε, είπε ο Τζιμ. Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Τζιμ βγήκε έξω. Θα σας βοηθήσω να κουβαλήσετε τα τρόφιμα μέχρι τη βάρκα, είπε. Οι έξι τους, λοιπόν, κουβάλησαν τα τρόφιμα μέχρι τη μικρή αποθήκη, όπου ήταν κλειδωμένη η βάρκα τους. Ο καπετάνιος Άρνολντ, ο πατέρας των παιδιών, είχε χίσει μια μικρή παράγκα για τη βάρκα τους, σε περίπτωση που ήθελαν να επισκεφτούν οποιαδήποτε σπηλιά το μυστικό νησί τους. Ο Μάικ είχε το κλειδί στην κλειδοθήκη του. Το έβγαλε και ξεκλείδωσε την αποθηκούλα. Η βάρκα ήταν εκεί, λαχταρώντας τη θάλασσα. Το φεγγάρι φώπζε την αποθήκη κι ο Τζακ έβλεπε αρκετά καλά, καθώς έλυνε το σκοινί και έσπρωχνε τη βάρκα να βγει από εκεί μέσα.

Έβαλαν στη βάρκα το φαγητό. Ύστερα μπήκαν όλοι μέσα εκτός από τον Τζιμ. Ο Τζιμ τους αποχαιρέτησε, τους ευχήθηκε καλή τύχη και διέσχισε τα χωράφια για να φτάσει στο αυτοκίνητό του. Τα πέντε παιδιά ήταν ολομόναχα!

Ο Τζακ κι ο Μάικ έπιασαν τα κουπιά. Ο Πολ ήταν εντελώς ξύπνιος πλέον και γεμάτος ενθουσια-

σμό, λαχταρώντας να δει αυτό το πανέμορφο μυστικό νησί για το οποίο είχε ακούσει τόσα πολλά.

— Δε θα κάνουμε πολλή ώρα τώρα, είπε η Νόρα και τα μάτια της έλαμψαν ευτυχισμένα στο φεγγαρόφωτο. Τα κουπιά έκαναν έναν όμορφο ήχο πάνω στα ασημένια κύματα κι η βάρκα γλίστρουμε απαλά.

Προχωρούσαν συνέχεια και ξαφνικά, μόλις έστριψαν από μια προεξοχή της όχθης της λίμνης, αντίκρυσαν το νησί τους!

— Κοίταξε! Αυτό είναι Πολ! φώναξε η Πέγκι.

Ο Πολ κοίταξε. Είδε ένα μικρό νησί μέσα στη φεγγαρόφωτη λίμνη, με δέντρα που έφταναν μέχρι την επιφάνεια του νερού. Είχε ένα βουναλάκι στο κέντρο του και φαινόταν πανέμορφο και μαγευτικό μέρος.

— Το μυστικό νησί μας, είπε η Νόρα σιγά, με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα ευτυχίας, γιατί αγαπούσε το νησί τους με όλη της την καρδιά κι είχε περάσει πολλές, πάμπολλες ευτυχισμένες μέρες εκεί τον περασμένο χρόνο μαζί με τους άλλους!

Τα αγόρια ακούμπησαν για λίγο πάνω στα κουπιά τους. Θυμόνταν τις περιπέτειες που έζησαν εκεί. Έπειτα άρχισαν ξανά να τραβάνε γρήγορα κουπί, επιθυμώντας να φτάσουν στη μικρή ακτή που ήξεραν τόσο καλά.

— Νά η παραλία μας, με την ασημένια της άμμο να λάμπει στο φεγγαρόφωτο! φώναξε η Νόρα. Η βάρκα γλίστρησε αργά προς τα εκεί και άραξε α-

παλά πάνω στη άμμο. Ο Τζακ πήδηξε έξω και τράβηξε τη βάρκα. Ένα ένα τα παιδιά βγήκαν έξω και κάθισαν πάνω στη μικρή παραλία.

— Καλωσήρθες στο νησί μας, Πολ, είπε η Πέγκι, βάζοντας το χέρι της γύρω από το ενθουσιασμένο αγόρι. Αυτό είναι εντελώς δικό μας. Ο πατέρας μας το αγόρασε, μετά τις περιπέτειες μας εδώ πέρσι. Αλλά δε φανταστήκαμε ότι θα το επισκεπτόμαστε φέτος το καλοκαίρι! Το εγκαταλείψαμε πέρσι τα Χριστούγεννα, όταν μέναμε στις σπηλιές του βουνού. Ήταν τόσο βολικές!

— Ελάτε να ανεβούμε στο βουνό και να βρούμε τις σπηλιές, είπε ο Τζακ. Είμαστε όλοι τρομερά κουρασμένοι και έχουμε ανάγκη από ύπνο. Θα βγάλουμε τα χαλάκια και τα άλλα πράγματα από τη σπηλιά, θα ζεσάνουμε λίγο κακάο και θα φάμε πάνω στο λιβάδι, όπως παλιά. Έχει πολλή ζέστη απόψε και δε θα κρυώσουμε.

— Ζήτω! φώναξε ο Μάικ ενθουσιασμένος. Βοηθήστε με να κουβαλήσω το κουτί με τα τρόφιμα. Τα κορίτσια μπορούν να φέρουν τα υπόλοιπα με τη βοήθεια του Πολ.

— Φυσικά και θα βοηθήσω, είπε ο Πολ, που ένιωθε ότι ζούσε ένα παράξενο όνειρο! Προχώρησαν όλοι μέχρι την παραλία, μέσα από θάμνους και δέντρα κι έπειτα ανέβηκαν τη βουνοπλαγιά, όπου οι φτέρες έφταναν σχεδόν μέχρι το ύψος τους. Το φεγγάρι έφεγγε ακόμα στον απόλυτα καθαρό ουρανό και εκτός από τα χρώματα που δε φαίνονταν,

όλα διακρίνονταν ολοκάθαρα, σαν να ήταν μέρα.

— Νά, η σπηλιά μας! είπε ο Τζακ με χαρά. Τα λουλούδια κι οι φτέρες έχουν μεγαλώσει τόσο πολύ, που δεν μπορώ να τη διακρίνω καν. Μάικ, μήπως έχεις πρόχειρο το φακό σου; Θα πρέπει να μπορούμε στην εσωτερική σπηλιά και να φέρουμε μερικά πράγματα γι' απόψε.

Ο Μάικ ψηλάφισε στην τσέπη του, αναζητώντας το φακό του. Τον έδωσε στον Τζακ.

— Ευχαριστώ, είπε ο Τζακ. Πέγκι, έλα μαζί μου στη σπηλιά, σε παρακαλώ και θα βγάλουμε τα χαλάκια έξω. Μάικ, εσύ κι η Νόρα μπορείτε να βρείτε κατάλληλο μέρος για να ανάψετε μια φωτιά; Θα πρέπει να πιούμε λίγο κακάο ή τίποτε τέτοιο. Πεινάω και διψάω τόσο, που θα μπορούσα να φάω το χορτάρι!

— Μάλιστα, καπετάνιε, είπε η Νόρα πραγματικά ευτυχισμένη. Ήταν υπέροχο να βρίσκονται σε ένα τέτοιο νησί, να κοιμούνται στα λιβάδια και να ανάβουν φωτιά. Αυτή, ο Μάικ κι ο Πολ έψαχναν για κλαδιά και ξύλα και βρήκαν μια ωραία ανοιχτωσιά κοντά στη σπηλιά για τη φωτιά.

Η Πέγκι κι ο Τζακ πήγαν στο πίσω μέρος της σπηλιάς, βρήκαν το πέρασμα που οδηγούσε στην εσωτερική σπηλιά και σύρθηκαν μέχρι τη μικρή αποθήκη που βρισκόταν στο κέντρο της βουνοπλαγιάς.

— Όλα εδώ είναι όπως ακριβώς τα αφήσαμε! είπε η Πέγκι ικανοποιημένη καθώς ο Τζακ φώτιζε

ολόγυρα με το φακό του. Ω, νά η τσαγέρα, Τζακ, και χρειάζομαι και μια κατσαρόλα, για τη σούπα απόψε και τα αυγά αύριο το πρωί. Η Ντίμι μας έβαλε μερικά στο κουτί. Κοίταξε, εδώ είναι το σκέπασμα από δέρμα λαγού που φτιάξαμε πέρσι και οι παλιές κουβέρτες και τα χαλάκια. Φέρ' τα Τζακ, θα τα χρειαστούμε απόψε.

Ο Τζακ στοίβαζε τα σκεπάσματα πάνω στα χέρια του. Η Πέγκι πήρε την τσαγέρα και την κατσαρόλα. Πήγαν πίσω στην εξωτερική σπηλιά κι έφαξαν τους άλλους έξω. Ο Μάικ είχε ανάψει μια καλή φωτιά. Ο Πολ καθόταν δίπλα ενθουσιασμένος. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ του φωτιά κατασκήνωσης.

— Νόρα, φέρε το κουτί με το κακάο, μια σακουλίτσα ζάχαρη και το γάλα εβαπορέ, είπε η Πέγκι. Μάικ, πήγαινε στην πηγή και γέμισε αυτήν την τσαγέρα, εντάξει; Θα βράσω νερό για το κακάο και θα βάλουμε γάλα και ζάχαρη μετά.

Ο Μάικ πήρε την τσαγέρα και κατευθύνθηκε προς την παγωμένη πηγή, που πήγαινε από τη βουνοπλαγιά και έρεε σ' ένα μικρό ρυάκι. Τη γέμισε και γύρισε πίσω.

— Τι έχουμε για φαγητό; ρώτησε πεινασμένα.

— Σούπα από κονσέρβα, ψωμί, μπισκότα και κακάο, είπε η Πέγκι.

— Ωωω! φώναξαν όλοι ενθουσιασμένοι.

Ο Μάικ άνοιξε την κονσέρβα, χαρούμενος που η Ντίμι είχε θυμηθεί να βάλει μέσα και ανοιχτήρι. Έχυσε την πηχτή ντοματόσουπα μέσα στην

κατσαρόλα την οποία τοποθέτησε στέρα πάνω στη φωτιά.

— Να ανάψω κι άλλη φωτιά για να βάλω την τσαγέρα; ρώτησε.

— Ω, όχι, είπε η Πέγκι. Η σούπα θα είναι έτοιμη σε λίγο και πρέπει να κόψουμε το ψωμί και να βγάλουμε τα μπισκότα. Κάντο εσύ αυτό, Νόρα. Πού είναι το κουτί με τα μπισκότα, Μάικ;

Η σούπα έβραζε στην κατσαρόλα. Η Πέγκι έστειλε τον Τζακ να φέρει φλιτζάνια και πιάτα και κούπες και κουτάλια από την εσωτερική σπηλιά. Έβαλαν την τσαγέρα να ζεσταθεί. Η Πέγκι έχυσε επιδέξια τη σούπα από την κατσαρόλα στα πιάτα κι έδωσε μια μερίδα στον καθένα. Μοίρασε ακόμα και φέτες ψωμί στον καθένα τους.

Η τσαγέρα σφύριζε πάνω στη φωτιά· ο ακνός ανέβαινε μέσα στο φεγγαρόφωτο και εξαφανιζόταν στον καθαρό αέρα.

— Αυτό είναι πραγματικά τέλειο, είπε ο Μάικ, δοκιμάζοντας την ντοματόσουπά του και ρίχνοντας μεγάλες μπουκιές ψωμί μέσα. Μακάρι να κρατούσε για πάντα αυτό το γεύμα.

— Θα σιχαινόσουν την ντοματόσουπα, αν κρατούσε για πάντα! είπε ο Τζακ. Όλοι γέλασαν. Η Πέγκι ετοίμασε το κακάο, έδωσε στον καθένα από ένα γεμάτο φλιτζάνι με γάλα και ζάχαρη, και από μια χούφτα μπισκότα.

Πόσο απολάμβαναν αυτό το δείπνο πλάι στην υπαίθρια φωτιά! Ο Μάικ είπε πως θα 'θελε να μην

χρειαζόταν να πάνε για ύπνο, αλλά ήταν όλοι τους τόσο φοβερά νυσταγμένοι, που ήταν ανώφελο να το εύχεται αυτό.

— Θα αποκοιμηθώ όρθια σε λίγο, άμα συνεχίσω να κάθομαι εδώ, είπε η Νόρα, τρίβοντας τα μάτια της. Τι ωραίο δείπνο που ήταν αυτό! Ελάτε όλοι να στρώσουμε τα κρεβάτια μας στο λιβάδι· τα πιάτα του φαγητού θα τα πλύνουμε αύριο.

Έτσι άπλωσαν τα χαλάκια πάνω στο απαλό χορτάρι και ξάπλωσαν με τα ρούχα και σε δύο δευτερόλεπτα είχαν όλοι σχεδόν αποκοιμηθεί στο μυστικό νησί, χαμένοι σε ευτυχισμένα όνειρα σχετικά με το τι θα έκαναν την επόμενη μέρα!

ΓΑΛΗΝΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Όλη τη νύχτα τα παιδιά κοιμήθηκαν βαθιά πάνω στα σκεπάσματά τους στο λιβάδι. Τα αγόρια ήταν προφυλαγμένα ανάμεσα σε θάμνους με αμάραντα και τα κορίτσια είχαν κουρνιαστεί δίπλα δίπλα κοντά σ' ένα μεγάλο θάμνο με βατόμουρα. Το χορτάρι ήταν παχύ, απαλό και μαλακό, όσο κανένα κρεβάτι.

Ο ήλιος ανέτειλε και ο ουρανός έγινε χρυσαφής. Τα πουλιά κελαϊδούσαν και δύο τρυποκάρυδοι ανήγγειλαν σε όλους ότι ήθελαν «λίγο ψωμάκι και καθόλου τυράκι». Τα κουνελάκια που έπαιζαν κάπου κοντά στα κοιμισμένα παιδιά τρύπωσαν στις φωλιές τους. Ένας περιπλανώμενος σκατζόχοιρος οσφρίστηκε το Μάικ κι έπειτα απομακρύνθηκε κι αυτός.

Ο Τζακ ξύπνησε πρώτος. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και έμεινε έκπληκτος μόλις άνοιξε τα μάτια του και αντίκρυσε κατευθείαν το γαλάζιο ουρανό. Περίμενε να δει το ταβάνι της κρεβατοκάμαράς του στο Πιπ Χόουλ και είδε τον ουρανό και μερικά μικροσκοπικά, άσπρα, πουπουλένια σύννεφα εκεί ψηλά.

Έπειτα θυμήθηκε. Μα βέβαια, ήταν στο αγα-

πημένο τους μυστικό νησί. Έμεινε ανάσκελα κοιτώντας ευτυχισμένα τον ουρανό και περιμένοντας να ξυπνήσουν οι άλλοι. Ύστερα ανακάθισε. Πέρα μακριά φαίνονταν τα ήρεμα, γαλάζια νερά της λίμνης. Ήταν μια καταπληκτική μέρα, ηλιόλουστη, ζεστή και ήσυχη. Ο Τζακ κοίταξε το ρολόι του και γούρλωσε τα μάτια του έκπληκτος. Ήταν εννέα και μισή!

— Εννέα και μισή! είπε ο Τζακ με έκπληξη. Πόσο πολύ κοιμηθήκαμε! Μακάρι να ξυπνήσουν κι οι άλλοι, πεινάω σαν λύκος.

Σηκώθηκε προσεκτικά κι έβγαλε τα λίγα ρούχα που φορούσε. Έτρεξε να κάνει μπάνιο στη λίμνη. Το νερό ήταν θαυμάσιο. Στέγνωσε στο ζεστό ήλιο και ξαναντύθηκε. Πήγε στην πηγή και γέμισε την τσαγέρα για το πρωινό. Έπειτα άρχισε να ανάβει μια φωτιά.

Ο Μάικ ήταν ο επόμενος που ξύπνησε, και μετά ξύπνησαν η Νόρα κι η Πέγκι μαζί. Ο Πολ κοιμόταν ακόμα. Τα κορίτσια ήταν πολύ ευτυχισμένα που βρίσκονταν στο μυστικό νησί κι έτρεξαν να κάνουν μπάνιο στη λίμνη μαζί με το Μάικ. Όταν ξύπνησε ο Πολ τον ρώτησαν, αν θα ήθελε κι αυτός να κολυμπήσει, αλλά κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

— Δεν ξέρω κολύμπι, είπε. Και δε θέλω να κάνω μπάνιο στη λίμνη. Θέλω να καθίσω εδώ με τον Τζακ.

Ετοίμασαν πρωινό. Η Νόρα έτρεξε στη λίμνη για να πλύνει τα πιάτα από το φαγητό. Ο Τζακ έφε-

ρε κι άλλα ξύλα για τη φωτιά που έκαψε καλά. Η Πέγκι έκοψε μεγάλες φέτες ψωμί και βούτυρο κι έριξε μερικά αυγά στην κατσαρόλα για να βράσουν.

— Δύο αυγά για τον καθένα, είπε. Ξέρω πολύ καλά, ότι όλοι σας μπορείτε να φάτε πάρα πολύ! Νόρα βρες το αλάτι, σε παρακαλώ. Θα κάνω τα αυγά σφικτά, για να τα δαγκώνουμε και να τα βουτάμε στο αλάτι.

— Ας πάρουμε και μερικά ώριμα δαμάσκηνα, είπε ο Μάικ, ξεσκεπάζοντας το καλάθι. Δε θα κρατήσουν πολύ μ' αυτή τη ζέστη. Πού είναι τα μπισκότα, Πέγκι; Δεν τα φάγαμε βέβαια όλα χθες το βράδυ.

— Όχι, βέβαια, είπε η Πέγκι, βγάζοντάς τα κάτω από ένα θάμνο και ανοίγοντας το κουτί. Τα έκρυψα εκεί, επειδή ξέρω τι είστε εσείς τα αγόρια!

Κάθισαν ένα γύρω πάνω στο χορτάρι, τρώγοντας τα σφικτοβρασμένα αυγά τους, παχιές βουτυρωμένες φέτες ψωμί, ώριμα δαμάσκηνα και μπισκότα και πίνοντας το κακάο που τους είχε ετοιμάσει η Πέγκι.

— Δεν ξέρω γιατί, αλλά μου φαίνεται πως πάντα τρώμε υπέροχα στο μουσικό νησί μας, είπε ο Μάικ. Πάντα είναι πιο νόστιμο το φαγητό εδώ από οπουδήποτε αλλού.

— Πολ, δε θέλεις το δεύτερο αυγό σου; ρώτησε η Πέγκι, βλέποντας ότι ο Πολ δεν το είχε φάει. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

— Δεν είμαι συνηθισμένος στο αγγλικό πρωι-

νό σας, είπε. Στο σπίτι μου, στην πατρίδα μου, τρώμε μόνο ένα ψωμάκι και λίγο καφέ. Αλλά θα ήθελα να φάω το αυγό μου αργότερα Πέγκι. Είναι τόσο νόστιμο. Δεν έχω ξαναφάει σφικτοβρασμένο αυγό.

Ο Πολ άρχισε να μιλάει για τη χώρα του. Ήταν καλό παιδί, με όμορφους τρόπους που τον έκαναν καμιά φορά να φαίνεται κωμικός στους άλλους. Δε σταματούσε να υποκλίνεται στη Νόρα και στην Πέγκι κάθε φορά που τις μιλούσε. Είχε μάθει αγγλικά από την γκουβερνάντα του και τα μιλούσε το ίδιο καλά με τους άλλους.

Τους μίλησε για τον πατέρα και τη μητέρα του. Έκλαιγε όσο μιλούσε για τη μητέρα του, που δεν ήξερε που βρισκόταν αυτός. Η Πέγκι κι η Νόρα λυπήθηκαν το μικρό πρίγκιπα. Τον παρηγόρησαν και του είπαν πως σε λίγο θα τελείωναν τα βάσανά του.

— Είστε τόσο τυχεροί που δεν είστε υποχρεωμένοι να είστε πρίγκιπες ή πριγκίπισσες, είπε στα παιδιά. Μπορείτε να περνάτε υπέροχα και να κάνετε ότι σας αρέσει, αλλά εγώ δεν μπορώ. Δε θα σας απαγάγουν και δε θα σας αιχμαλωτίσουν ποτέ, αλλά εμένα μπορεί να μου ξανασυμβεί κάποτε. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που δε θέλουν να γίνω βασιλιάς, όταν πεθάνει ο πατέρας μου.

— Εσύ θέλεις να γίνεις; ρώτησε ο Τζακ.

— Κάθε άλλο, είπε ο Πολ. Το καλύτερο από όλα θα ήταν να ζω με τους τέσσερίς σας και να είμαι ένα συνηθισμένο αγόρι. Αλλά έχω την ατυχία να

έχω γεννηθεί πρίγκιπας και πρέπει να κάνω το καθήκον μου.

— Σταμάτα λοιπόν να ανησυχείς για λίγο, είπε η Πέγκι. Απόλαυσε τις λίγες σου μέρες μαζί μας στο μυστικό νησί. Θα είναι αληθινές διακοπές για σένα. Ο Τζακ θα σου μάθει πως να ανάβεις φωτιά σε κατασκήνωση. Δεν ξέρεις ποτέ, ίσως μπορεί να σου χρησιμεύσουν αυτά τα πράγματα.

Τα παιδιά αισθάνονταν κάπως κουρασμένα μετά το ξενύχτι τους. Τα κορίτσια έπλυναν τα πιάτα του πρωινού κι η Πέγκι έκανε σχέδια για το μεσημεριανό. Τα παιδιά είχαν φάει όλα τα ώριμα δαμάσκηνα κι η Πέγκι αναρωπιόταν αν θα έπρεπε να ανοίξει μια μεγάλη κονσέρβα με φρούτα. Θα μαγειρέυε λίγες πατάτες και μπιζέλια και λίγο από το κρέας που είχαν φέρει μαζί τους.

— Τι θα λέγατε να μαζεύαμε βατόμουρα, όπως κάναμε πέρσι; ρώτησε η Νόρα πρόθυμα. Δε θυμάσαι τα κλαδιά με τα άγρια βατόμουρα στη μια μεριά του νησιού, Πέγκι; Ήταν κατακόκκινα από τα νοστιμότερα βατόμουρα!

— Θα πάμε να δούμε αν υπάρχουν ακόμα μερικά ώριμα, είπε η Πέγκι. Αλλά πρώτα πάμε να δούμε αν το σπίπι από κλαδιά ιπιάς βρίσκεται ακόμα στο μικρό δασάκι πέρα από την παραλία.

Τα παιδιά είχαν χτίσει ένα όμορφο σπιτάκι από κλαδιά ιπιάς το περασμένο καλοκαίρι, που τους είχε προφυλάξει καλά τις υγρές ή κρύες μέρες και νύχτες. Κατέβηκαν όλοι τρέχοντας το λόφο για να

δουν αν το Σπίτι της Ιτιάς υπήρχε ακόμα.

Στριμώχτηκαν ανάμεσα στα πυκνά δέντρα μέχρις ότου έφτασαν στο σημείο όπου ήταν το Σπίτι της Ιτιάς. Και πράγματι υπήρχε ακόμα εκεί, πράσινο και δροσερό, προσκαλώντας τους να μπουνε μέσα.

— Μα ολόκληρο το σπίτι της Ιτιάς μεγαλώνει! κραύγασε η Πέγκι. Κάθε κλαδί έβγαλε φύλλα και κοιτάξτε αυτά τα κλαδάκια που φυτρώνουν από την στέγη! Είναι ένα ζωντανό σπίτι!

Είχε δίκιο. Κάθε κλαδί ιτιάς που είχαν χρησιμοποιήσει για να φτιάξουν το σπίτι είχε πετάξει μπουμπούκια και φύλλα και βλαστάρια και το σπίτι ήταν, όπως είχε πει η Πέγκι, ολοζώντανο. Μέσα στο σπίτι κρέμονταν μακριά κλαδιά σαν πράσινες κουρτίνες.

— Αγαπημένο, μικρό μας Σπίτι της Ιτιάς, είπε η Πέγκι απαλά. Πόσο διασκεδάσαμε εδώ! Και πως μας άρεσε να το φτιάχνουμε, πλέκοντας τα κλαδιά της ιτιάς για να γίνουν οι τοίχοι κι εσύ έκανες την πόρτα, Τζακ. Και θυμάστε πως βουλώναμε τις χαράμαδες με λουλούδια και φτέρες;

Οι άλλοι θυμόνταν πολύ καλά. Είπαν στον Πολ όλα τα σχετικά κι εκείνος θέλησε αμέσως ν' αρχίσει να χτίζει άλλο σπίτι.

— Όχι, δε χρειαζόμαστε άλλο, είπε ο Τζακ. Μπορούμε να κοιμόμαστε στην ύπαιθρο τώρα κι αν πιάσει καμιά βροχή μπορούμε να κοιμηθούμε στη σπηλιά.

Ο Πολ μπαινόβγαине στο Σπίτι της Ιτιάς. Πί-

στευε πως ήταν το ωραιότερο σπίτι του κόσμου.

— Πόσο θα 'θελα να είχα ένα τέτοιο σπίτι, είπε. Μάικ, Τζακ, θα έρθετε μαζί μου στην πατρίδα μου για να μου διδάξετε πώς να χτίσω ένα σπίτι από ιτιά;

Τα αγόρια γέλασαν.

— Έλα να ψάξουμε για άγρια βατόμουρα, είπε ο Μάικ. Θα σ' αρέσουν, Πολ.

Πήγαν όλοι μαζί στο τμήμα του νησιού όπου φύτρωναν οι βατομουριές. Υπήρχαν ακόμα αρκετά βατόμουρα πάνω στα κλαδιά, μολονότι είχε περάσει η εποχή τους.

Η Πέγκι κι η Νόρα είχαν φέρει καλάθια μαζί τους. Σε λίγο είχαν μισογεμίσει τα καλάθια και τα χείλη τους είχαν βαφτεί με το ροζ χρώμα των καρπών. Όσα έβάζαν στο καλάθι, άλλα τόσα έβάζαν και στο στόμα τους!

— Είναι μία η ώρα, είπε ο Μάικ, κοιτώντας το ρολόι του. Παναγία μου! Πόσο γρήγορα πέρασε το πρωινό!

— Να γυρίσουμε για φαγητό, είπε η Πέγκι. Έτσι γύρισαν πίσω όλοι μαζί κάτω από τον καυτό ήλιο, πεινώντας σαν λύκοι, μολονότι είχαν φάει τόσα πολλά βατόμουρα!

Έφαγαν υπέροχα, κρύο μοσχαρίσιο κρέας, μπιζέλια, πατάτες, βατόμουρα και γάλα από κονσέρβα. Ο Μάικ τους έφερε παγωμένο νερό από την πηγή και το ήπιαν διψασμένα· όταν τελείωσε, έστειλαν τον Πολ να τους φέρει κι άλλο. Ο Πολ ήθελε κι

αυτός να βοηθάει, και η Πέγκι σκεφτόταν πως θα ήταν καλό να του το επιτρέπουν. Το χλομό του προσωπάκι είχε μαυρίσει εκείνο το πρωί από τον ήλιο.

— Τι θα κάνουμε το απόγευμα; ρώτησε ο Πολ.

— Νυστάζω, είπε η Πέγκι και χασμουρήθηκε. Ας πάρουμε έναν υπνάκο ξαπλωμένοι στο λιβάδι, έπειτα μπορούμε να κάνουμε κανένα μπάνιο πριν από το τσάι, και στη συνέχεια να φάμε ένα υπέροχο γεύμα.

Η μέρα τους πέρασε υπέροχα· την απολάμβαναν τεμπελιάζοντας μετά από όλους τους κινδύνους και τις περιπέτειες των δύο τελευταίων εβδομάδων. Ο Τζακ άρχισε να μαθαίνει στον Πολ να κολυμπάει, αλλά αυτός δε μάθαινε πολύ εύκολα, μολονότι ο Τζακ προσπαθούσε αρκετά σκληρά.

Ήπιαν το τσάι τους κι έπειτα πήγαν βαρκάδα στη λίμνη μέσα στην απογευματινή δροσιά.

— Ίσως να πάμε για ψάρεμα αύριο, είπε ο Τζακ. Ωραία θα είναι να ξαναφάμε τηγανητά ψάρια, όπως πέρσι, Πέγκι.

— Νομίζετε ότι είμαστε εντελώς εντελώς ασφαλείς εδώ; ρώτησε ο Πολ ανήσυχος κοιτάζοντας τα νερά της λίμνης καθώς κωπηλατούσαν.

— Φυσικά! είπε ο Τζακ. Δε χρειάζεται να ανησυχείς, Πολ. Κανείς δε θα έρθει να σε ψάξει εδώ.

— Αν ο κύριος Ντιάζ ήξερε σχεπικά με το μυστικό νησί σας, μπορεί να ερχόταν για να με αναζη-

τήσει, είπε ο Πολ. Δε θα 'ταν καλύτερο να φυλάμε σκοπιά, μήπως και έρθει;

— Ω, όχι, είπε ο Τζακ. Δε χρειάζεται να το κάνουμε αυτό Πολ. Κανείς δεν μπόρεσε, ποτέ να μας βρει εδώ πέρα, σου λέω.

— Σε ποιο σημείο κρατούσατε συνήθως σκοπιά, όταν ήσαστε εδώ πέρσι και φοβόσαστε μήπως έρθει κανείς να σας αναζητήσει; ρώτησε ο Πολ.

— Υπάρχει μία πέτρα πάνω στο βουνό, ανάμεσα στα λουλούδια, όπου συνηθίζαμε να καθόμαστε, είπε ο Τζακ. Έχεις μια καλή προοπτική ολόκληρης της λίμνης από εκεί.

— Αύριο, λοιπόν, θα καθίσω εκεί και θα παρακολουθήσω, είπε ο Πολ μεμιάς. Δεν ξέρεις τον κύριο Νιάζ όπως τον ξέρω εγώ και νομίζω ότι είναι αρκετά έξυπνος για να μας ακολουθήσει και να με αιχμαλωτίσει ξανά. Αν τον δω να έρχεται με βάρκα, θα έχω καιρό να κρυφτώ σε καμιά σπηλιά, έτσι δεν είναι;

— Ω, ναι, είπε ο Τζακ. Όμως δε θα έρθει. Κανείς δε θα μαντέψει ότι βρίσκεσαι εδώ μαζί μας.

Αλλά ο Πολ ήταν ανήσυχος και όταν ξημέρωσε η επόμενη μέρα, έγινε καπνός.

— Πού πήγε; ρώτησε ο Τζακ.

— Ω, πάνω στο βουνό για να παραφυλάξει τους εχθρούς του! είπε η Νόρα γελώντας. Δε θα δει τίποτε. Είμαι σίγουρη γι' αυτό!

Αλλά ο πρίγκιπας Πολ είδε πράγματι κάτι, το ίδιο απόγευμα!

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΝΗΣΙ

Ο πρίγκιπας Πολ καθόταν στην κορυφή του μικρού λόφου που υψωνόταν στο κέντρο του νησιού. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι οι εχθροί του θα προσπαθούσαν να τον βρουν και πως θα σκέφτονταν να έρθουν στο μυστικό νησί των παιδιών.

Κάθισε εκεί για δυο τρεις ώρες, παρακολουθώντας τη λίμνη γύρω από το νησί. Ήταν πολύ ήρεμη και γαλάζια. Ο Πολ χασμουρήθηκε. Ήταν αρκετά βαρετό να κάθεται εκεί πάνω ολομόναχος, όμως τα άλλα παιδιά δεν έρχονταν, επειδή έλεγαν πως δεν υπήρχε κίνδυνος να έρθουν εχθροί σύντομα.

Ο Πολ είδε το Μάικ και τον Τζακ κάτω, δίπλα στη λίμνη. Έβγαζαν έξω τη βάρκα για να πάνε για ψάρεμα. Τα κορίτσια κατέβηκαν τρέχοντας για να τους κάνουν παρέα, είχαν ζητήσει κιόλας από τον Πολ να έρθει, αλλά αυτός δεν ήθελε. Φοβόταν στ' αλήθεια το νερό και οι άλλοι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο για να τον πείσουν να κάνει μπάνιο.

Ο Πολ σηκώθηκε κι έγνεψε στα παιδιά. Αυτοί τον αποχαιρέτησαν. Δεν τους άρεσε να τον αφήνουν μόνο του, αλλά πραγματικά δεν μπορούσαν

να πάνε και να κάθονται εκεί πάνω ώρες ολόκληρες. Άλλωστε, η Πέγκι είχε πει πως αν έπιαναν ψάρια, θα τα τηγάνιζε για μεσημεριανό, κι αυτό στ' αλήθεια τους άνοιξε την όρεξη!

— Δε θα αργήσουμε, Πολ! φώναξε ο Μάικ. Θα κάνουμε μόνο το γύρο του νότιου τμήματος του νησιού, που είναι ένα καλό μέρος για ψάρεμα. Φώναξε μας αν μας χρειαστείς.

— Εντάξει! φώναξε ο Πολ και τους έγνεψε ξανά. Σκεφτόταν στ' αλήθεια ότι ήταν παράξενη η αγάπη των τεσσάρων παιδιών για το νερό. Συνεχώς κολυμπούσαν και πλατσούριζαν και κωπηλατούσαν! Αλλά ο Πολ τους συμπαθούσε αφάνταστα, ιδιαίτερα το Μάικ, που τον βοήθησε πολύ, όταν ήταν αιχμάλωτος στον πύργο.

Παρακολουθούσε τη βάρκα καθώς άφηνε τη μικρή παραλία και έπλεε προς την άλλη μεριά του νησιού. Η βάρκα έδειχνε πολύ μικρή, από εκεί που στεκόταν αυτός, και τα παιδιά έμοιαζαν με κούκλες! Αλλά άκουγε ολοκάθαρα τις φωνές τους. Ετοίμαζαν πς πετονιές τους.

Ο Πολ σχεδόν ευχόταν να βρίσκεται μαζί τους. Ακούγονταν όλοι τους τόσο εύθυμοι. Τους παρακολουθούσε για λίγη ώρα, έπειτα έκανε μεταβολή και κοίταζε τα γαλάζια νερά της λίμνης στην άλλη άκρη του νησιού.

Και είδε μια βάρκα εκεί! Ναι, μια βάρκα που την οδηγούσαν δύο άντρες! Ο Πολ στεκόταν και παρακολουθούσε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε

γρήγορα. Ποιοι ήταν οι δύο άντρες; Μήπως ήταν ο κύριος Ντιάζ κι ο Λούι; Τους μισούσε και τους φοβόταν και τους δύο. Μήπως είχαν έρθει να τον ξαναβρούν;

Στράφηκε προς την αντίθετη μεριά του νησιού και φώναξε στα τέσσερα παιδιά, που ήταν μέσα στη βάρκα τους εκεί.

— Τζακ! Μάικ! Μια βάρκα διασχίζει τη λίμνη!

— Τι; φώναξε ο Τζακ.

Ο Πολ τσίριξε ξανά, πιο δυνατά.

— Είπα, ότι μια βάρκα διασχίζει τη λίμνη.

Τα τέσσερα παιδιά κοιτάχτηκαν θλιμμένα και κατάπληκτα.

— Οπωσδήποτε ο κύριος Ντιάζ δεν μπορεί να ανακάλυψε πού βρισκόμαστε, είπε ο Μάικ. Μολονότι είναι αρκετά έξυπνος για να το μαντέψει, εφόσον ξέρει ότι εμείς είμαστε τα παιδιά που κατέφυγαν σε ένα μυστικό νησί πέρσι!

— Τι θα κάνουμε Τζακ; ρώτησε η Νόρα.

— Δεν έχουμε χρόνο να κάνουμε και πολλά πράγματα, είπε ο Τζακ ανήσυχος. Νομίζω πως δε θα ήταν ασφαλές να πάμε να κρυφτούμε στο νησί. Αυτοί οι άντρες θα το ερευνήσουν εξονυχιστικά. Τις σπηλιές και τα υπόλοιπα. Καλύτερα να κατεβάσουμε εδώ κάτω τον Πολ και να πάμε με τη βάρκα στη στεριά. Θα μπορούσαμε να κρυφτούμε για λίγο ανάμεσα στα δέντρα εκεί.

— Ωραία ιδέα, Τζακ, είπε ο Μάικ. Στάθηκε όρθιος πάνω στη βάρκα και φώναξε στον Πολ, που

περίμενε ανήσυχος τις διαταγές τους.

— Κατέβα εδώ κάτω, Πολ, είπε. Θα φύγουμε με τη βάρκα. Βιάσου!

Ο Πολ κούνησε το χέρι του και εξαφανίστηκε. Μόλις εμφανίστηκε στην παραλία, οι υπόλοιποι είδαν ότι κουβαλούσε κάτι. Είχε πάρει ένα καρβέλι ψωμί, ένα πακέτο μπισκότα και δύο κονσέρβες φρούτων!

— Πο, πο! Έχεις το μυαλό σου για να σκέφτεσαι και αυτά! είπε ο Τζακ ευχαριστημένος. Μπράβο σου, Πολ!

Ο Πολ κοκκίνησε από την ικανοποίηση. Σκεφτόταν ότι τα τέσσερα παιδιά ήταν υπέροχα και ήταν πολύ περήφανος που τον επαίνεσε ο «καπετάνιος» Τζακ!

— Είχα καιρό να τα χώσω όλα μας τα πράγματα κάτω από ένα θάμνο, είπε ο Πολ. Και τα άρπαξα αυτά για να τα φέρω, επειδή σκέφτηκα πως ίσως θα χρειαζόταν να απομακρυνθούμε για μερικές ώρες.

— Καλό παιδί, είπε ο Τζακ. Έλα μέσα. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Πες μας σχετικά με τη βάρκα. Πόσο μακριά βρισκόταν!

Καθώς τα παιδιά απομακρύνονταν από το νησί και κατευθύνονταν προς τη στεριά, ο Πολ τους αφηγήθηκε ό,τι είχε δει, δηλαδή όχι και πολλά πράγματα.

— Δεν μπορούσα να δω ποιοι ήταν οι άντρες, αλλά θα μπορούσαν να είναι ο κύριος Νπάζ κι ο Λούι, είπε. Ω, Τζακ δε θέλω να με πιάσουν και να

Ο Πολ είδε τους διώκτες τους.

με αιχμαλωτίσουν πάλι. Είναι τόσο όμορφο να βρίσκομαι μαζί σας.

— Μην ανησυχείς, είπε ο Τζακ τραβώντας κουπί με δύναμη. Θα σε φροντίσουμε όπως πρέπει, ακόμα κι αν χρειαστεί να σε στριμώξουμε μέσα σε καμιά λαγουδοφωλιά και να σποιβάξουμε ένα σωρό αγριόχορτα από πάνω!

Αυτό τους έκανε όλους να γελάσουν κι ο Πολ αισθάνθηκε καλύτερα. Τα παιδιά προσέγγισαν γρήγορα τη στεριά, ελπίζοντας να φτάσουν εκεί πρώτου καν μπορέσει η άλλη βάρκα να αντιληφθεί την παρουσία τους. Το νησί βρισκόταν ανάμεσα σ' αυτούς και στην ξένη βάρκα, αλλά οι δύο άντρες μπορεί να έκαναν το γύρο του νησιού και τότε θα έβλεπαν τη βάρκα των παιδιών.

Έφτασαν ασφαλείς στη στεριά. Ο Τζακ διάλεξε ένα μέρος με πολλά δέντρα και οδήγησε τη βάρκα κάτω από μερικά κλαδιά που προεξείχαν, και όπου δε θα μπορούσε να τη δει κανείς. Έπειτα κατέβηκαν όλοι.

— Καλύτερα να σκαρφαλώσω σ' ένα δέντρο και να κοιτάξω μήπως μπορέσω να δω τι συμβαίνει στο νησί, είπε ο Τζακ.

— Κι εγώ θα σκαρφαλώσω σ' ένα, είπε ο Μάικ. Θέλω κι εγώ να παρακολουθήσω. Έλα, Πολ. Μήπως θα ήθελες να σκαρφαλώσεις κι εσύ;

— Όχι, ευχαριστώ, είπε ο Πολ, που το σκαρφάλωμα στα δέντρα του ήταν το ίδιο δυσάρεστο με το κολύμπι.

— Τότε, λοιπόν, μείνε κάτω και πρόσεχε τα κορίτσια, είπε ο Τζακ. Ο Πολ ήταν ευχαριστημένος με αυτό το πράγμα. Τον έκανε να αισθάνεται σπουδαίος.

Αλλά τα κορίτσια δεν ήθελαν να τα προσέχουν! Ήθελαν κι αυτά να σκαρφαλώσουν στα δέντρα! Ωστόσο, ήταν απασχολημένα με το να ψάχνουν ένα καθαρό μέρος για να κάνουν πικ νικ.

Το δέντρο που διάλεξε ο Τζακ ήταν πανύψηλο. Έβλεπε πολύ καλά το νησί από εκεί. Ξαφνικά είδε τη βάρκα να εμφανίζεται από τη μία πλευρά του νησιού και κατάλαβε ποιοι ήταν οι δύο άντρες!

— Ναι, είναι ο αγαπητός μας φίλος, ο κύριος Ντιάζ κι ο κοιμισμένος βοηθός του, ο Λούι, είπε ο Τζακ μονολογώντας. Δε θα πρέπει να πρόσεξαν τη μικρή παραλία, όπου αποβιβάζομαστε συνήθως και ήρθαν από την άλλη πλευρά του νησιού. Αυτό σημαίνει λοιπόν ότι μπορούμε να τους παρακολουθούμε στενά!

Ο Μάικ κι ο Τζακ παρακολουθούσαν τη βάρκα από τα κλαδιά των δέντρων. Οι δύο άντρες άραξαν και τράβηξαν τη βάρκα στην παραλία. Στάθηκαν και μίλησαν για λίγο, έπειτα χωρίστηκαν και έκαναν το γύρο του νησιού.

— Ελπίζω πως δε θα μας βρουν! φώναξε απαλά ο Τζακ στο Μάικ, ο οποίος βρισκόταν στην κορυφή ενός δέντρου παραδίπλα. Και αν δε βρούνε τα πράγματα που φέραμε μαζί μας, τα οποία ο Πολ τόσο έξυπνα έχωσε πίσω από ένα θάμνο, δεν πρό-

κειται καν να σκεφτούν ότι ήμασταν στο νησί!

— Ήταν καλή η ιδέα σου να έρθουμε στη στεριά, Τζακ, απάντησε ο Μάικ. Είμαστε αρκετά ασφαλείς εδώ. Θα μπορούσαμε ακόμα να διασχίσουμε το δάσος και να περπατήσουμε μέχρι την κοντινότερη πόλη, αν είναι ανάγκη!

— Κοίταξε! Ο ένας από τους άντρες βρίσκεται στην κορυφή του βουνού, είπε ο Τζακ. Ο Μάικ κοίταξε. Το βουνό δεν ήταν αρκετά κοντά για να διακρίνουν αν ήταν ο κύριος Ντιάζ ή ο Λούι, αλλά σίγουρα ήταν κάποιος από αυτούς. Σκίασε τα μάτια του και κοίταξε κάτω, στα νερά της λίμνης.

— Ευτυχώς που η βάρκα μας είναι κρυμμένη! είπε ο Μάικ. Αναρωπιέμαι για πόσο θα ψάχνουν ολόγυρα στο νησί! Δε θέλω να περάσω τη νύχτα σ' αυτό το δάσος. Δεν υπάρχει λιβάδι εδώ και το έδαφος είναι πολύ υγρό.

Τα παιδιά παρακολούθησαν για δύο ώρες κι έπειτα άρχισαν να πεινάνε πολύ. Ο Μάικ άφησε το Τζακ να φυλάει σκοπιά και κατέβηκε για να πάει στα κορίτσια, που μάζευαν αγριοφράουλες, μικρές και πολύ γλυκές. Ο Πολ ήταν μαζί τους· έτρεξε προς το μέρος του Μάικ και του έκανε μια βροχή ερωτήσεων σχετικά με τους άντρες στη βάρκα.

Ο Μάικ του είπε όλα όσα είχε δει.

— Αλλά στην πραγματικότητα κατέβηκα για να σας πω, ότι πρέπει οπωσδήποτε να φάμε κάτι, είπε. Θα καθαρίσω τα ψάρια που πιάσαμε, Πέγκι, και θα σου ανάψω μια μικρή φωτιά. Έπειτα μπορείς

να τα μαγειρέψεις πάνω στις καυτές πέτρες για να τα φάμε.

Καθάρισε τα ψάρια που είχαν πιάσει κι άναψε μια φωτιά.

— Ελπίζω οι άντρες πάνω στο νησί να μη συνδέσουν τον καπνό με μας! είπε.

Έφαγαν μαγειρεμένο ψάρι, ψωμί, μπισκότα και αγριοφράουλες. Έπειτα ο Μάικ ξανανέβηκε πάνω στο δέντρο για να παρακολουθήσει, ενώ ο Τζακ κατέβηκε κι έφαγε τη δική του μερίδα φαγητού. Ήταν στ' αλήθεια διασκεδαστικό. Τα παιδιά απόλαυσαν το δείπνο τους και ευχήθηκαν να είχαν κι άλλο!

— Πρέπει, όμως, να κρατήσουμε τις δύο κονσέρβες φρούτων, το υπόλοιπο ψωμί και τα μπισκότα, γι' αργότερα, είπε η Πέγκι, τοποθετώντας τα με ασφάλεια κάτω από ένα θάμνο. Ευτυχώς που ο Πολ σκέφτηκε να φέρει ό,τι μπορούσε! Θα είχαμε να φάμε μόνο το ψάρι.

Ο Τζακ κι ο Μάικ φύλαγαν σκοπιά με βάρδιες την υπόλοιπη μέρα. Δεν είδαν άλλα σημάδια των αντρών πάνω στο νησί, αλλά ήξεραν πως δεν είχαν φύγει, επειδή η βάρκα τους βρισκόταν ακόμα εκεί.

Μόλις άρχισε να σκοτεινιάζει και τα παιδιά δεν μπορούσαν πλέον να βλέπουν καθαρά από τα κλαδιά των δέντρων, ο Τζακ αναρωτήθηκε τι θα ήταν καλύτερο να κάνουν.

Κατέβηκε κάτω και μίλησε στους άλλους.

— Καλύτερα να ξαναφάμε, είπε, και να τε-

λειώσουμε τα υπόλοιπα τρόφιμα. Φοβάμαι πως πρέπει να περάσουμε τη νύχτα εδώ.

— Θα μπορούσαμε να κοιμηθούμε στη βάρκα, είπε η Νόρα. Είναι πιο άνετη από το υγρό έδαφος. Υπάρχουν και δύο παλιά σκεπάσματα μέσα στη βάρκα. Η Πέγκι κι εγώ, άλλωστε, κάναμε μια μικρή εξερεύνηση και βρήκαμε ότι φυτρώνουν πολλές φτέρες εδώ. Θα μπορούσαμε να μαζέψουμε λίγες πριν νυχτώσει για τα καλά και να τις χρησιμοποιήσουμε για στρωσίδια στη βάρκα! Είναι αρκετά μαλακές.

— Ωραία, είπε ο Τζακ. Δείξε μας που βρίσκονται οι φτέρες, Νόρα· ο Πολ, ο Μάικ κι εγώ θα κουβαλήσουμε ολόκληρες αγκαλιές στη βάρκα. Πέγκι, θα ετοιμάσεις ένα γεύμα;

— Εντάξει, είπε η Πέγκι. Ήταν αρκετά σκοτεινά για να ετοιμάσει ένα γεύμα κάτω από τα δέντρα, αλλά το μικρό κορίτσι έβαλε τα δυνατά του. Άνοιξε τις κονσέρβες φρούτων. Ο Πολ είχε σκεφτεί ακόμα και να φέρει το ανοιχτήρι μαζί του! Έκοψε το υπόλοιπο ψωμί σε φέτες και ξεχώρισε δύο μπισκότα για τον καθένα. Αυτά ήταν όλα όσα υπήρχαν.

Τα αγόρια κι η Νόρα γύρισαν με τις αγκαλιές τους γεμάτες φτέρες. Τις τοποθέτησαν στη βάρκα. Έπειτα πήγαν πίσω στο σημείο όπου περίμενε η Πέγκι. Ο Τζακ έβγαλε το φακό του από την τσέπη του για να μπορούν να βλέπουν τι τρώνε. Μοιράστηκαν τα φρούτα και τα μπισκότα τους, κι ήπιαν το φρουτοχυμό, γιατί διψούσαν πολύ.

— Και τώρα ύπνος, είπε ο Τζακ. Υπνος στη βάρκα! Τι παράξενες περιπέτειες που έχουμε! Αλλά, ωστόσο, διασκεδάζουμε πολύ!

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΜΑΙΚ

Τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς το σημείο, όπου ήταν δεμένη η βάρκα, που ήταν στρωμένη με απαλές φτέρες. Ο Τζακ είχε βγάλει τους πάγκους, έτσι ώστε ολόκληρη η βάρκα να είναι ένα μεγάλο κρεβάτι. Τα δύο κορίτσια μπήκαν μέσα και κουλουριάστηκαν· στη συνέχεια βολεύτηκαν τα τρία αγόρια. Ήταν λίγο στριμωγμένοι, αλλά κανείς δε νοιαζόταν. Τυλίχτηκαν με τα δύο παλιά σκεπάσματα και άρχισαν να κουβεντιάζουν ήσυχα.

Το νερό της λίμνης έγλειφε απαλά τη βάρκα, κάνοντας «λιπ, λιπ, λιπ» όλη την ώρα. Ήταν ένας όμορφος ήχος. Μια κουκουβάγια φώναζε με τρεμάμενη φωνή, όχι πολύ μακριά τους. «Οουουουου! Ο,ου,ου,ου!»

Ο Πολ ανακάθισε φοβισμένος.

— Ποιος είναι; ρώτησε.

Ο Μάικ τον τράβηξε.

— Είναι μόνο ένα πουλί που ονομάζεται κουκουβάγια, χαζούλη! είπε. Μην ανακάθεσαι έτσι ξαφνικά Πολ, γιατί τραβάς τα σκεπάσματα από πάνω μας.

Ο Πολ ξάπλωσε ξανά και κουλουριάστηκε δίπλα στα δύο αγόρια. Ήταν ευχαριστημένος που ο

ήχος προερχόταν μόνο από ένα πουλί.

Το φεγγάρι βγήκε σε λίγο και έλαμπε μέσα από τα μαύρα κλαδιά των ψηλών δέντρων. Τα νερά της λίμνης πήραν ασημί χρώμα. «Λιπ, λιπ, λιπ» έλεγαν συνέχεια στη βάρκα. Η Νόρα τα άκουγε και αποκοιμήθηκε. Η Πέγκι ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα και κοίταζε ένα αστέρι που έλαμπε ανάμεσα από τα δέντρα ώσπου αποκοιμήθηκε κι αυτή. Ο Πολ αποκοιμήθηκε γρήγορα, αλλά ο Μάικ κι ο Τζακ κουβέντιαζαν σιγανά για κάμποση ώρα.

Δεν μπορούσαν να φανταστούν ποια θα ήταν η επόμενη κίνηση του κυρίου Ντιάζ και του Λούι. Αν έμεναν αρκετά στο νησί, τα παιδιά δε θα μπορούσαν να επιστρέψουν. Και καθώς δεν είχαν τροφήμα, αυτό ήταν κάτι σοβαρό. Από την άλλη μεριά, αν δοκίμαζαν να περάσουν μέσα από το δάσος, θα μπορούσαν να καθούν.

— Μόνο να μπορούσαμε να αιχμαλωτίσουμε τον κύριο Ντιάζ και το Λούι, όπως ακριβώς αιχμαλώτισαν κι αυτοί εσένα και τον Πολ, θα ήταν φανταστικά, είπε ο Τζακ. Έπειτα θα μπορούσαμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε.

Ο Μάικ έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή. Έπειτα έβγαλε ένα τόσο παράξενο ήχο, που πραγματικά κατατρόμαξε τον Τζακ.

— Μάικ! Τι τρέχει; ρώτησε ο Τζακ πανικόβλητος. Είσαι άρρωστος;

— Όχι, είπε ο Μάικ με μια φωνή γεμάτη ενθουσιασμό. Απλώς μου ήρθε ξαφνικά μια τόσο κα-

ταπληκτική ιδέα που θέλησα να βάλω πς φωνές και μόλις που πρόλαβα να μην το κάνω. Αυτός ήταν ο παράξενος ήχος που άκουσες. Εγώ, που σταματούσα πς φωνές μου. Μα, ω, Τζακ, έχω πραγματικά την πιο υπέροχη ιδέα!

— Τι είναι; ρώτησε ο Τζακ έκπληκτος.

— Δηλαδή, εσύ μου έδωσες στην πραγματικότητα την ιδέα, λέγοντας πως θα ευχόσουν να μπορούσαμε να αιχμαλωτίσουμε τον κύριο Ντιάζ και το Λούι, είπε ο Μάικ. Ξέρω πώς θα το κάνουμε! Αν μπορούσαμε μόνο να απομακρύνουμε τη βάρκα τους από το νησί απόψε, δε θα μπορούσαν να φύγουν και θα ήταν αιχμάλωτοι εκεί!

— Μάικ! Αυτή είναι η πιο καταπληκτική ιδέα! είπε ο Τζακ. Λύνει όλα μας τα προβλήματα. Είσαι στ' αλήθεια πανέξυπνος! Μόλις αιχμαλωτιστούν στο νησί, μπορούμε να πάμε με τη βάρκα μας στο χωριό που βρίσκεται στην άλλη άκρη της λίμνης, να πάρουμε ένα αυτοκίνητο και να επιστρέψουμε σώοι κι αβλαβείς στο Πιπ Χόουλ!

— Ναι, συμφώνησε ο Μάικ, τρέμοντας από τη συγκίνηση. Πώς θα το κάνουμε, Τζακ;

— Ένα λεπτό, είπε ο Τζακ και συνοφρυώθηκε μέσα στο φεγγαρόφωτο. Μόλις σκέφτηκα κάτι. Νομίζεις ότι ο κύριος Ντιάζ κι ο Λούι ξέρουν κολύμπι; Αν ναι, τότε μπορούν εύκολα να κολυμπήσουν μέχρι τη στεριά και να δραπετεύσουν από κει.

— Μα δεν ξέρουν κολύμπι, είπε ο Μάικ. Άκουσα το Λούι να λέει στον κύριο Ντιάζ ότι δεν ξέρει

κι ο κύριος Ντιάζ είπε ότι δεν ήξερε ούτε κι εκείνος. Ήταν τότε που ήμουν αιχμάλωτος στον πύργο. Συνήθιζαν να έρχονται συχνά και να κάθονται μαζί μας εκεί και συζητούσαν μεταξύ τους. Άρα αν κανείς από τους δύο δεν ξέρει κολύμπι, τότε θα είναι αληθινοί αιχμάλωτοι!

Ο Τζακ ήταν τόσο χαρούμενος που ήθελε να αρχίσει να τραγουδάει και να χορεύει. Τράβηξε προσεκτικά το σκέπασμα από πάνω του και το έβαλε πάνω στον κοιμισμένο Πολ.

— Δε χρειάζεται να ξυπνήσουμε τον Πολ ή τα κορίτσια, είπε. Θα ξεντυθούμε, Μάικ, θα πέσουμε στο νερό από τη βάρκα και θα κολυμπήσουμε μέχρι το νησί. Μπορείς να κολυμπήσεις μέχρι εκεί, έτσι δεν είναι;

— Με ευκολία, είπε ο Μάικ. Έπειτα θα λύσουμε τη βάρκα τους, θα μπούμε μέσα και θα φύγουμε! Ω, Τζακ, αυτό είναι το πιο συναρπαστικό πράγμα που έχουμε κάνει ποτέ! Αναρωτιέμαι αν θα μας δουν!

— Δε φαντάζομαι, είπε ο Τζακ. Θα έχουν αποκοιμηθεί στη σπηλιά μας, μου φαίνεται!

Τα αγόρια ξεντύθηκαν χωρίς να ξυπνήσουν τα κορίτσια ή τον Πολ.

Έπесαν στο νερό από τη βάρκα και άρχισαν να κολυμπάνε στη φεγγαρόφωτη λίμνη· μόνο τα δυο τους σκουρόχρωμα κεφάλια φαίνονταν πάνω στην ήρεμη, ασημένια επιφάνειά της.

Ήταν λίγο μακρύτερα το νησί από όσο περίμε-

ναν. Ο Μάικ ήταν κουρασμένος όταν έφτασαν στη βάρκα των αντρών, αλλά ο Τζακ, που ήταν καταπληκτικός κολυμβητής, ήταν αρκετά ξεκούραστος. Μπήκε μέσα και τράβηξε και το Μάικ για να μπει. Έλυσε το σκοινί, με το οποίο ήταν δεμένη η βάρκα σε ένα δέντρο.

Έπειτα ξεκίνησε, με τα κουπιά να κάνουν θόρυβο στο νερό μέσα στη νυχτερινή σουχιά. Δεν είχαν προλάβει να ξανοικτούν στη λίμνη, όταν ακούστηκε μια φωνή από το νησί κι ο Λούι σηκώθηκε. Είχε αποκοιμηθεί πάνω σε κάπι αγριόχορτα κι είχε ξυπνήσει από το θόρυβο που έκαναν τα κουπιά.

— Ε! Πήρατε τη βάρκα μας! Φέρτε την αμέσως πίσω!

— Θα τη φέρουμε κάποια μέρα! φώναξε ο Τζακ με χαρά.

— Να τη φέρετε πίσω τώρα αμέσως! τσίριξε ο Λούι, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι αυτός κι ο κύριος Ντιάζ δε θα μπορούσαν να φύγουν από το νησί, χωρίς βάρκα. Καταραμένα αγόρια!

— Γεια σας, αγαπητοί μας φίλοι, φώναξε ο Τζακ, βλέποντας τον κύριο Ντιάζ να εμφανίζεται ξαφνικά κατεβαίνοντας το λόφο. Κοιμόταν στη σπηλιά, όταν άκουσε τις φωνές. Θα σας ξαναδούμε κάποια μέρα σύντομα!

Οι δύο άντρες ήταν εντελώς αβοήθητοι. Κανείς τους δεν ήξερε κολύμπι, δεν είχαν βάρκα, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο από το να φωνάζουν θυμωμένοι κι αυτό ήταν εντελώς ανώφελο!

Τα αγόρια γελούσαν απλώς και τους αποχαιρετούσαν.

Μόλις έφτασαν στη δική τους βάρκα, κρυώνοντας και έχοντας ρίγη, αφού δε φορούσαν ρούχα, βρήκαν τα κορίτσια και τον Πολ εντελώς ξυπνιους και φοβισμένους. Η Πέγκι έριξε στα αγόρια τα ρούχα τους και φώναξε για να μάθει που είχαν πάει και γιατί είχαν κάνει τόση φασαρία και που είχαν βρει την άλλη βάρκα.

— Δεν μπορείς να μαντέψεις; φώναξε η Νόρα. Πήραν τη βάρκα των εχθρών, και τώρα αυτοί οι δύο είναι αιχμάλωτοι πάνω στο μυστικό μας νησί. Ζήτω! Ω, Τζακ τι καταπληκτική ιδέα! Τρομάξαμε τόσο μόλις ξυπνήσαμε και ανακαλύψαμε ότι λείπατε, αλλά έπρεπε να το φανταστούμε ότι κάτι έξυπνο σκαρώνατε!

— Ήταν του Μάικ η ιδέα, είπε ο Τζακ και ντύθηκε βιαστικά. Είναι μία από τις καλύτερες ιδέες που είχε ποτέ του! Εφαρμόστηκε θαυμάσια βέβαια. Ο κύριος Ντιάζ κι ο Λούι θύμωσαν όσο δε λέγεται, αλλά δεν μπορούν να κάνουν τίποτε γι' αυτό! Μόλις φέξει, θα πάμε με τη βάρκα ως το χωριό που βρίσκεται από την άλλη μεριά του νησιού, θα πάρουμε ένα αυτοκίνητο και θα γυρίσουμε στο Πιπ Χόουλ για να δούμε τι έκαναν η Ντίμι και ο Τζορτζ, ενώ ο κύριος Ντιάζ και ο Λούι θα περάσουν λίγες όμορφες διακοπές στο νησί!

Όλοι γέλασαν. Ήταν σίγουροι πως ποτέ δε θα τους έπιανε ο ύπνος εκείνο το βράδυ, αλλά ύ-

στερα από λίγο άρχισαν να χασμουριούνται, και πρώτου καλά καλά αρχίσει να δύει το φεγγάρι, είχαν αποκοιμηθεί για μια ακόμα φορά, με τη βάρκα του κυρίου Ντιάζ δεμένη δίπλα στη δική τους.

Ξύπνησαν αφού είχαν καθεί πια τα αστέρια και το φεγγάρι. Ο ήλιος υψωνόταν από τα ανατολικά και η λίμνη φαινόταν ειρηνική και γαλάζια. Ο ουρανός δεν είχε ούτε ένα σύννεφο.

— Πο, πο, πόσο πεινάω! είπε η Πέγκι. Και δεν έχουμε να φάμε τίποτε!

Ο Μάικ έκανε ένα μορφασμό! Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του κι έβγαλε ένα μεγάλο κουτί σοκολάτα!

— Το κράτησα μέχρι σήμερα το πρωί, γιατί σκέφτηκα πως θα μας ήταν χρήσιμο! είπε. Θα το μοιραστούμε κι έπειτα θα χρειαστεί να περιμένουμε ώπου να φτάσουμε στην άλλη άκρη της λίμνης για να φάμε πρωινό!

— Καλέ μας Μάικ! είπαν όλοι, κατενθουσιασμένοι μόλις είδαν τη σοκολάτα. Είχε φουντούκια και ήταν νοστιμότατη. Κάθονταν μέσα στο πρωινό φως του ήλιου, τραγανίζοντας την και χασκογελώντας κάθε φορά που σκέφτονταν τον κύριο Ντιάζ και το Λούι!

— Ναι, εκεί είναι, στην άκρη της λίμνης, περιμένοντας να μας δουν! είπε Πέγκι. Θα μας δούνε βέβαια σύντομα, μόλις ξεκινήσουμε! Τι θα κάνουμε με τη βάρκα τους, Τζακ;

— Θα την αφήσουμε δεμένη εδώ, είπε ο Τζακ. Θα είναι αρκετά ασφαλής.

Έτσι άφησαν τη δεύτερη βάρκα εκεί, έλυσαν τη δική τους και ξανοίχτηκαν στη λίμνη. Ο κύριος Νιάζ και ο Λούι τους είδαν αμέσως και φώναξαν, αλλά τα παιδιά δεν έδειξαν να τους προσέχουν. Κωπηλατούσαν σταθερά από το νησί μέχρι το χωριό στην άλλη άκρη της λίμνης.

Μόλις έφτασαν εκεί, έδεσαν τη βάρκα και πήδηξαν πάνω στην αμμουδερή παραλία. Προχώρησαν προς το χωριό και σε λίγο, έφτασαν στο φουρνάδικο. Αγόρασαν ζεστό φρέσκο ψωμί και μερικές τάρτες με μαρμελάδα. Πήγαν στον μπακάλη και αγόρασαν μισό κιλό βούτυρο, λίγο σαλάμι για να το φάνε με το ψωμί τους, μερικά μπισκότα και σοκολάτα. Αγόρασαν ακόμα και τζιτζιμπίρα κι έπειτα κάθισαν δίπλα από το δρόμο για να φάνε ένα παράξενο, αλλά νοστιμότατο πρωινό!

Ο Τζακ κι ο Μάικ δάνεισαν τους σουγιάδες τους στους υπόλοιπους για να αλείφουν το βούτυρο στις χοντρές φέτες που έκοψαν από το φρέσκο καρβέλι. Πόσο νόστιμο ήταν!

Έπειτα έφαγαν τις τάρτες με τη μαρμελάδα και τα μπισκότα, τραγάνισαν τη σοκολάτα και ήπιαν την τζιτζιμπίρα. Ένωσαν πολύ καλύτερα μετά το φαγητό κι ο Τζακ άρχισε να ψάχνει για κανένα γκαράζ.

Δεν υπήρχε κανένα, αλλά κάποια στιγμή ένα λεωφορείο ακούστηκε και σταμάτησε παραδίπλα. Τα παιδιά πήγαν να ρωτήσουν αν υπήρχε κάποιο

λεωφορείο, που θα μπορούσε να τους πάει κοντά στο Σπίγκι Χόουλς.

— Το λεωφορείο μου ξεκινάει σε δέκα λεπτά, είπε ο οδηγός. Πηγαίνω μέχρι το Κλίφτονσαϊντ κι από κει μπορείτε να πάρετε το λεωφορείο για το Σπίγκι Χόουλς.

Τα παιδιά ικανοποιήθηκαν. Μπήκαν στο λεωφορείο και περίμεναν να ξεκινήσει. Ξεκίνησε επιτέλους και διέσχισε τους χωραφόδρομους για καμιά ώρα, οπότε έφτασε στο Κλίφτονσαϊντ. Τα παιδιά πετάχτηκαν έξω και πήγαν να πάρουν το λεωφορείο για το Σπίγκι Χόουλς. Δεν θα ξεκινούσε πριν από μισή ώρα, κι έτσι πήγαν να αγοράσουν λίγη τσιτζίμπιρα ακόμα, αφού η μέρα ήταν ζεστή και διψούσαν πολύ.

Έφτασαν στο Σπίγκι Χόουλς στις δώδεκα και μισή. Το λεωφορείο σταμάτησε ένα μίλι μακριά από το Πιπ Χόουλ και τα παιδιά έκοψαν δρόμο μέσα από τα χωράφια.

— Καλύτερα να προσέχουμε, μήπως ψάχνει και κανένας άλλος τον Πολ, είπε ο Τζακ. Ποτέ δεν ξέρει κανείς!

Έτσι με προσοχή προχωρούσαν δίπλα στους ψηλούς φράχτες για να κρύβονται, ώσπου έφτασαν στο Πιπ Χόουλ.

Και η έκπληξη ένωσαν, όταν έφτασαν στο χωράφι απέναντι από το Πιπ Χόουλ, γιατί εκεί, πάνω στο γρασίδι, βρισκόταν ένα αεροπλάνο! Ήταν

βαμμένο σε έντονο μπλε κι είχε ασημένια άκρα που έλαμπαν στον ήλιο!

Τα παιδιά σταμάτησαν κατάπληκτα. Κανείς δε βρισκόταν στο αεροπλάνο. Κανείς δε βρισκόταν ολόγυρα. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να πάνε στο Πιπ Χόουλ ή όχι. Μήπως το αεροπλάνο ανήκε στον εχθρό; Ή μήπως ήταν φιλικό; Ήταν όλα πραγματικά πολύ μυστηριώδη.

ΜΟΝΟΙ ΣΤΟ ΠΙΠ ΧΟΟΥΛ

Τα πέντε παιδιά κοίταζαν ασταμάτητα το αεροπλάνο. Ο Πολ χλόμιασε κάπως.

— Μοιάζει με αεροπλάνο της πατρίδας μου, είπε. Πιστεύετε ότι οι εχθροί μου ταξίδεψαν μέχρι εδώ για να με βρουν; Μόνο να ήξερα τι απέγινε ο πατέρας μου — αν καλυτέρευε η κατάστασή του ή όχι! Είμαι πολύ δυστυχισμένος.

— Μη στενοχωριέσαι, παλιόφιλε, είπε ο Τζακ. Γρήγορα θα τα ανακαλύψουμε όλα. Φαντάζομαι ότι η Ντίμι θα ρώτησε στην αστυνομία για να εξακριβώσει τι συμβαίνει στην πατρίδα σου και θα μας πει μόλις τη βρούμε.

— Θέλω να δω την Ντίμι, είπε η Νόρα. Αισθάνομαι ασφαλής όταν είμαι μαζί της.

— Ας πάμε, λοιπόν, ήσυχα ήσυχα στο Πιπ Χόουλ για να τη βρούμε, είπε ο Μάικ. Κι έτσι περπατώντας δίπλα από τον ψηλό φράχτη, έστριψαν στο μικρό χωραφόδρομο, όπου ήταν το Πιπ Χόουλ κι έτρεξαν στον μπροστινό μικρό κήπο.

Η εξώπορτα ήταν κλειστή. Συνήθως την άφηναν ορθάνοιχτη. Πήγαν στην πίσω πόρτα. Κι αυτή ήταν επίσης κλειστή και κλειδωμένη! Τα παιδιά κοιτάχτηκαν με έκπληξη.

— Μήπως η Ντίμι κλειδαμπαρώθηκε μέσα; αναρωτήθηκαν. Τι συνέβη;

— Όλα τα παράθυρα του υπογείου είναι επίσης σφραλισμένα, είπε ο Τζακ, που έριξε μια ματιά γύρω από το σπίτι. Αλλά υπάρχει ένα ανοιχτό εκεί πάνω, το βλέπετε; Νομίζω πως αν σκαρφαλώσω πάνω σ' αυτή τη γέρικη αχλαδιά, θα μπορούσα να κρατηθώ γύρω από εκείνο το κλαδί και να φτάσω στο περβάσι του παραθύρου.

— Να προσέχεις βέβαια, είπε η Πέγκι. Δε μου φαίνεται και πολύ σίγουρο!

Ο Τζακ σκαρφάλωσε στο δέντρο, υποβοηθούμενος από το Μάικ. Τυλίχτηκε γύρω από το μεγάλο κλαδί που έφτανε ως το παράθυρο. Τα άλλα παιδιά στέκονταν κάτω και τον παρακολουθούσαν, αλλά ξαφνικά μια βροχή από αχλάδια έπεσε πάνω στα κεφάλια τους και πισωπάτησαν λίγα βήματα γελώντας.

Ο Τζακ έφτασε με ασφάλεια στο περβάσι του παραθύρου. Άνοιξε το παράθυρο και πήδηξε μέσα. Άκουσαν τα βήματά του καθώς κατέβαινε τη σκάλα.

Έπειτα ο Τζακ τράβηξε τις αμπάρες, γύρισε το κλειδί και άνοιξε την πόρτα.

— Ελάτε μέσα, είπε. Θα δούμε απλώς αν η Ντίμι είναι πουθενά εδώ γύρω, αλλά δεν ακούγεται το παραμικρό στο σπίτι.

Τα παιδιά έψαξαν παντού την Ντίμι. Είχε φύγει. Το σπίτι ήταν ήσυχο και έρημο και τα παιδιά δεν

ήξεραν τι να κάνουν. Πότε θα γύριζε η Ντίμι; Πού είχε πάει; Πού ήταν ο Τζορτζ; Ίσως να μπορούσαν να βρουν αυτόν.

— Λοιπόν, προτείνω να φάμε κάτι, είπε ο Τζακ στο τέλος. Υπάρχει λίγο χοιρινό στην αποθήκη. Μόλις κοίταξα. Λίγες ντομάτες, επίσης και λίγο μπαγιάπκο ψωμί. Μπορούμε ακόμα να μαζέψουμε δαμάσκηνα από τον κήπο. Ελάτε!

Την ώρα του φαγητού τα παιδιά μιλούσαν σχετικώς με το τι έπρεπε να κάνουν. Έπρεπε να μείνουν στο Πιπ Χόουλ μέχρι να γυρίσει η Ντίμι; Αλλά ας πούμε πως δε θα γύριζε! Δεν αισθάνονταν πολύ ασφαλείς στο Πιπ Χόουλ, τόσο κοντά στο παλιό σπίτι, χωρίς την Ντίμι ή τον Τζορτζ, γιατί ίσως κάποιος να τους ανακάλυπτε ξανά και να ερχόταν να πιάσει τον καημένο τον Πολ πάλι.

— Δε νομίζω, βέβαια, να μας είδε κανείς να ερχόμαστε, είπε ο Τζακ. Και δε θα ανάψουμε φωτιά, ώστε κανείς να μη δει καπνό στην καμινάδα μας. Θα κοιμηθούμε όλοι μαζί στο ψηλότερο δωμάτιο του πύργου, θα κλειδώσουμε την πόρτα και θα στοιβάξουμε έπιπλα από πίσω. Τότε θα είμαστε ασφαλείς!

— Τα πράγματα ξαναγίνονται συναρπαστικά, είπε η Νόρα, που είχε πραγματικά αρχίσει να λαχταράει λίγη γαλήνη. Μακάρι ο κύριος Ντιάζ να μην ανακάλυπτε ποτέ το μυστικό νησί μας. Θα είμασταν τόσο χαρούμενοι και ήσυχoi εκεί. Δε μου αρέσει το Πιπ Χόουλ χωρίς την Ντίμι.

— Θα ξεγλιστρήσω κάτω στην παραλία για να δω αν ο Τζορτζ βρίσκεται πουθενά εδώ γύρω, είπε ο Τζακ, βυθισμένος σε σκέψεις. Αν είναι εκεί, θα έρθει μαζί μου εδώ πάνω, είμαι σίγουρος και θα μπορούσε να μου πει τι συνέβη στην Ντίμι και εγώ θα μπορούσα να πω σε αυτόν τι συνέβη στον κύριο Ντιάζ και στο Λούι.

Οι άλλοι γέλασαν. Τους άρεσε να σκέφτονται τον κύριο Ντιάζ και το Λούι να είναι αιχμάλωτοι πάνω στο μυστικό νησί, χωρίς να ξέρουν πότε θα τους ελευθερώσουν!

Ο Τζακ βγήκε από την πίσω πόρτα και οι άλλοι την αμπάρωσαν αμέσως. Αποφάσισαν να φυλάνε σκοπιά στα παράθυρα για να δουν αν πλησίαζε κανένας. Έτσι η Πέγκι κι ο Πολ φύλαγαν σκοπιά στα μπροστινά παράθυρα και η Νόρα με το Μάικ στα πίσω. Αλλά κανείς δεν πλησίαζε. Ούτε σκυλί δε γάβγιζε πουθενά. Ήταν όλα ήσυχια και γαλήνια.

Τα παιδιά μιλούσαν μεταξύ τους. Η Πέγκι βρήκε το πλεκτό της κι άρχισε να πλέκει καθώς κουβέντιαζε με τον Πολ. Ο Μάικ έκανε ένα παζλ με τη Νόρα, κοιτάζοντας έξω ανά λεπτό για να σιγουρευτεί ότι κανείς δεν έμπαινε από τον πίσω κήπο.

Ένας δυνατός, υπόκωφος ήχος στην πίσω πόρτα τους έκανε όλους να πηδήξουν από το φόβο τους. Ο Μάικ πετάχτηκε και πέταξε το παζλ στο πάτωμα. Δεν είχε δει κανέναν να μπαίνει στον πίσω κήπο. Ο Πολ κι η Πέγκι μπήκαν τρέχοντας από το μπροστινό δωμάτιο· έδειχναν αρκετά τρομαγμένοι!

— Ποιος νομίζεις ότι είναι; ψιθύρισε η Νόρα.

— Δεν έχω ιδέα, της απάντησε ψιθυριστά ο Μάικ. Πάντως, καλύτερα να καθίσουμε όσο πιο ήσυχα γίνεται· τότε ίσως να φύγουν.

Έτσι όλοι έμειναν εντελώς σιωπηλοί. Ο θόρυβος ξανακούστηκε. Κάποιος βαρούσε την πίσω πόρτα με τις γροθιές του.

— Χτύπα όσο θέλεις, είπε ο Μάικ χαμηλόφωνα. Δε θα μπεις μέσα!

— Αφήστε με να μπω! κραύγασε μια φωνή και πώς πετάχτηκαν όλοι χαρούμενοι! Αφού η φωνή ήταν του Τζακ! Αυτός βροντούσε την πόρτα.

— Τι ανόητοι που είμαστε! φώναξε ο Μάικ και πετάχτηκε όρθιος. Θα μπορούσαμε να φανταστούμε ότι ήταν ο Τζακ, αλλά ούτε που μου πέρασε από το μυαλό ότι θα γύριζε τόσο γρήγορα!

Έτρεξαν όλοι κάτω για να ανοίξουν την πόρτα στον Τζακ. Μπήκε μέσα, αρκετά θυμωμένος μαζί τους.

— Γιατί στην ευχή με αφήσατε να περιμένω τόσο πολύ; ρώτησε αγανακτισμένος. Σκέφτηκα ότι θα πήγατε για ύπνο!

— Συγγνώμη, Τζακ, είπε ο Μάικ με ένα μορφασμό. Δεν σε είδαμε να έρχεσαι και δε σε περιμέναμε να γυρίσεις τόσο γρήγορα. Σκεφτήκαμε πως ίσως ήσουν ο εχθρός. Πώς πέρασες από τον πίσω κήπο χωρίς να σε δούμε;

— Σύρθηκα κάτω από τους θάμνους με τα φραγκοστάφυλλα, είπε ο Τζακ με ένα μορφασμό.

Σκέφτηκα να σας κάνω έκπληξη, αλλά μου φαίνεται ότι αντίθετα σας κατατρόμαξα.

— Είδες τον Τζορτζ; ρώτησε ο Μάικ ανυπόμονα.

— Ούτε ίχνος του, απάντησε ο Τζακ. Η βάρκα του ήταν βέβαια στο ίδιο μέρος, αλλά αυτόν δεν τον είδα πουθενά, ούτε στην παραλία, ούτε στα χωράφια. Φαίνεται πως κι αυτός έγινε καπνός, όπως κι η Ντίμι!

— Είναι όλα πολύ παράξενα, είπε ο Μάικ. Πού στην ευχή πήγαν όλοι και γιατί βρίσκεται αυτό το αεροπλάνο εδώ. Και τι συνέβη όσο ήμαστε στο νησί μας;

— Μακάρι να μπορούσα να σου πω, είπε ο Τζακ. Τι θα 'λεγες για λίγο τσάι, Πέγκι; Υπάρχει καθόλου κέικ;

Η Πέγκι κι η Νόρα έβαλαν την τσαγέρα στη φωτιά, και έκοψαν λίγο ψωμί και βούτυρο. Υπήρχε μέλι στο ράφι της αποθήκης και λίγο κέικ. Τα έφαγαν όλα και εύχονταν να είχαν κι άλλα.

— Προτείνω να πάρουμε λίγο φαγητό πάνω στην κρεβατοκάμαρα του πύργου και να δειπνήσουμε εκεί, είπε ο Μάικ, αφού είχαν τελειώσει. Μπορούμε να κλειδωθούμε μέσα και θα είμαστε ασφαλείς μέχρι το πρωί. Τα δύο κορίτσια μπορούν να κοιμηθούν στο κρεβάτι μου κι εμείς τα τρία αγόρια μπορούμε να μοιραστούμε το κρεβάτι του Τζακ κι εκείνον τον παλιό καναπέ. Θα κοιμηθούμε ως το πρωί!

— Αισθάνομαι πολύ κουρασμένη τώρα, είπε η Νόρα. Είναι όλος αυτός ο ενθουσιασμός, φαντάζομαι. Ας πάρουμε μαζί μας την τράπουλα για να παίξουμε χαρτιά. Θα αποκοιμηθώ αν δεν κάνω τίποτα!

Μόλις λοιπόν έπλυναν τα πιάτα, η Πέγκι μάζεψε κάποια φαγώσιμα κι ο Τζακ άρχισε να ψάχνει την τράπουλα. Βεβαιώθηκαν ότι όλα τα παράθυρα και οι πόρτες του κάτω πατώματος ήταν σφραγισμένα κι έπειτα πήγαν επάνω, στην κρεβατοκάμαρα στην κορυφή του πύργου. Κλείδωσαν την πόρτα και κάθισαν να παίξουν «δαγκωτό».

Ο Πολ δεν είχε ξαναπαίξει «δαγκωτό» στη ζωή του κι ήταν απaráδεκτος παίκτης. Δεν μπορούσε να δει πότε έμοιαζαν δύο χαρτιά και οι άλλοι τον κατατρόμαζαν, όταν τσίριζαν «δαγκωτό».

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί το ονομάζετε «δαγκωτό»! είπε τελικά. Επειδή δαγκώνετε ο ένας τον άλλο σαν σκυλιά! Είναι παιχνίδι για σκύλους, όχι για παιδιά.

Οι άλλοι ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια και ακριβώς τη στιγμή που γελούσαν, άκουσαν έναν παράξενο θόρυβο. Κοίταξαν επάνω.

— Ένα αεροπλάνο! είπε ο Τζακ. Μήπως φεύγει αυτό που ήταν πάνω στα χωράφια;

Έτρεξαν βιαστικά στο παράθυρο. Όχι, το μπλε και ασημένιο αεροπλάνο ήταν ακόμα εκεί, αλλά ένα άλλο έκανε κύκλους στον αέρα για να προσγειωθεί. Ο Μάικ άρπαξε τα κυάλια που ήταν

στο περβάσι του παραθύρου και κοίταξε μέσα από αυτά.

Έπειτα έβγαλε μια τόσο τρομερή τσιρίδα, που ο καημένος ο Πολ έπεσε από την καρέκλα του και σωριάστηκε στο πάτωμα!

— Μάικ! Τι τρέχει; φώναξαν οι άλλοι.

— Είναι το αεροπλάνο του μπαμπά! φώναξε ο Μάικ, χορεύοντας από τη χαρά του. Δε βλέπετε το κόκκινο σήμα επάνω του; Βάζω στοίχημα πως ο μπαμπάς κι η μαμά ήρθαν πετώντας από την Ιρλανδία, επειδή η Ντίμι θα τους ενημέρωσε σίγουρα για μας και για τον πρίγκιπα Πολ! Ω, τώρα που γύρισαν, όλα είναι εντάξει!

Οι άλλοι ούρλιαξαν από τη χαρά τους και κρεμάστηκαν έξω από το παράθυρο για να παρακολουθήσουν το αεροπλάνο. Αυτό έκανε μερικούς κύκλους πάνω στο χωράφι και προσγειώθηκε ακριβώς δίπλα στο μπλε και ασημένιο αεροπλάνο. Οι κινητήρες σταμάτησαν. Δύο άνθρωποι βγήκαν από μέσα, ντυμένοι με τη φόρμα του πιλότου.

— Ελάτε! Η μαμά κι ο μπαμπάς είναι βέβαια! φώναξε ο Μάικ. Έτρεξε στην πόρτα και την ξεκλείδωσε. Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα μαζί με τους άλλους, ξεμαντάλωσε και ξεκλείδωσε την εξώπορτα. Έπειτα σαν ένα κοπάδι σκυλιά τα παιδιά ξεχύθηκαν στο χωράφι κι έτρεξαν προς το αεροπλάνο.

— Παιδιά! Νομίζαμε ότι ήσαστε ασφαλή στο μυστικό νησί! ακούστηκε η φωνή της μητέρας. Έβγαλε το κράνος και χαμογέλασε σε όλους. Μα-

ζεύτηκαν γύρω της και την αγκάλιασαν. Ο πρίγκιπας Πολ έμεινε πίσω ντροπαλός. Αλλά η κυρία Άρνολντ τον τράβηξε κοντά της και τον αγκάλιασε όπως τους άλλους.

— Πού είναι η Ντίμι; ρώτησε ο καπετάνιος Άρνολντ. Αλλά κανείς δεν ήξερε να του πει.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

— Έλα στο Πιπ Χόουλ, μπαμπά, είπε ο Μάικ. Θα σου τα πούμε όλα εκεί.

Έτσι γύρισαν όλοι πίσω στο Πιπ Χόουλ και, καθισμένοι στο μπροστινό δωμάτιο, μιλούσαν φωναχτά. Το μόνο που ήξεραν ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ ήταν ότι τα παιδιά είχαν ελευθερώσει κάποιον και τον είχαν πάρει μαζί τους στο μυστικό τους νησί. Η Ντίμι τους είχε στείλει ένα μεγάλο τηλεγράφημα, επειδή οι γονείς των παιδιών μετακινούνταν από μέρος σε μέρος στην Ιρλανδία και αυτή δεν ήξερε πού να τους τηλεφωνήσει.

Έπειτα είχαν προσπαθήσει να τηλεφωνήσουν στην Ντίμι, αλλά δεν πήραν απάντηση· μπήκαν, λοιπόν, στο αεροπλάνο τους και πέταξαν αμέσως για το Σπίγκι Χόουλς για να εξακριβώσουν τι συνέβαινε.

— Και νά 'μαστε! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Τι θα λέγατε για λίγο φαγητό; Λιμοκτονώ! Έχουμε ένα καλάθι με φαγητό στο αεροπλάνο, πηγαίνετε να το φέρετε, Τζακ και Μάικ.

Τα παιδιά έτρεξαν να το φέρουν, αλλά καθώς διέσχιζαν το δρόμο για να πάνε στο χωράφι, άκουσαν το θόρυβο ενός μεγάλου αυτοκινήτου που ερ-

χόταν από το δρόμο. Σταμάτησαν και κοίταξαν. Το Πιπ Χόουλ ήταν στο τέλος του χωραφόδρομου. Ο δρόμος σταματούσε ακριβώς εκεί μπροστά, ώστε όποιος κατέβαινε το δρόμο, θα πρέπει να πήγαινε στο Πιπ Χόουλ. Ποιος να ερχόταν;

Το αυτοκίνητο ήταν γεμάτο άντρες. Ήταν τουλάχιστον πέντε. Ο Μάικ άρπαξε τον Τζακ από το μπράτσο και έτρεξαν πίσω στο Πιπ Χόουλ.

— Ίσως να έρχονται για να πάρουν τον Πολ! φώναξε. Γρήγορα, έλα και θα κλειδώσουμε τις πόρτες. Ευτυχώς που η μαμά κι ο μπαμπάς είναι εδώ!

Όρμησαν στο σπίι και κλείδωσαν την εξώπορτα. Το αυτοκίνητο σταμάτησε από έξω με ένα τριξίμο των φρένων και τέσσερις άντρες βγήκαν απ' αυτό. Φορούσαν όλοι ένα είδος στολής και έδειχναν μάλλον μεγαλοπρεπείς. Διέσχισαν το μονοπάτι και χτύπησαν την πόρτα.

— Ποιος είναι; είπε ο καπετάνιος Άρνολντ κατάπληκτος.

— Δεν ξέρουμε, αποκρίθηκε ο Μάικ. Αλλά τους κλειδώσαμε έξω σε περίπτωση που ήρθαν για τον Πολ.

— Αγαπητό μου παιδί, κανείς δεν μπορεί να πάρει τον Πολ τώρα που είμαι εδώ, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Άνοιξε την πόρτα.

Αλλά κάποιος άλλος άνοιξε την πόρτα. Ο Πολ κοίταζε όλη αυτήν την ώρα από το παράθυρο και ξαφνικά έβγαλε μια πολύ διαπεραστική κραυγή,

φώναξε κάπi σε μια ξένη γλώσσα και έτρεξε στην μπροστινή πόρτα. Πάλευε με την αμπάρα, τσιρίζοντας αδιάκοπα.

— Τρελάθηκε! είπε ο Τζακ με έκπληξη. Ορίστε, άφησέ με να σε βοηθήσω, Πολ, μια και είσαι αποφασισμένος ν' ανοίξεις την πόρτα!

Η πόρτα άνοιξε. Ο Πολ βγήκε τρέχοντας έξω, έπεσε στην αγκαλιά του άντρα που στεκόταν μπροστά και έβρεξε με δάκρυα το στήθος του! Ο άντρας τον χάιδευε και τον φιλούσε, ενώ όλοι, τους έβλεπαν με τη μεγαλύτερη κατάπληξη.

Ο άντρας άφησε τον Πολ και έκανε μια ευγενικότατη υπόκλιση στον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ.

— Είμαι ο πατέρας του Πολ, ο βασιλιάς της Βαρωνίας, είπε.

— Μα νομίζαμε όπi ήσαστε πολύ άρρωστος και σχεδόν ετοιμοθάνατος, φώναξε ο Μάικ με έκπληξη.

— Ναι, ήμουν άρρωστος, αλλά τώρα είμαι καλύτερα, προς μεγάλη απογοήτευση των εχθρών μου, είπε ο βασιλιάς με θυμωμένη φωνή. Ο Πολ αιχμαλωτίστηκε και φυγαδεύτηκε, ενώ κειτόμουν άρρωστος στο κρεβάτι, και δεν ξέραμε πού βρισκόταν. Έπειτα η κυρία Ντίμιτι πληροφόρησε την καλή αγγλική σας αστυνομία και μου έστειλαν μήνυμα, όπi τα παιδιά σας είχαν ελευθερώσει το γιο μου και τον είχαν πάει στο μυστικό νησί σας.

— Δηλαδή αυτό το αεροπλάνο, το μπλε με το

ασημί, είναι δικό σας; κραύγασε ο Μάικ. Ο Πολ είπε ότι νόμιζε πως ανήκε στην πατρίδα του.

— Ναι, με αυτό ήρθαμε, εγώ και οι τέσσερις φίλοι μου, είπε ο βασιλιάς. Ήρθαμε να δούμε την κυρία Ντίμιτι, αυτή τη θαρραλέα και αγαθή γυναίκα· αυτή και ο φίλος σας ο Τζορτζ μας διηγήθηκαν τι συνέβη.

— Μα πού είναι η Ντίμι; ρώτησε η Νόρα, σχεδόν έτοιμη να κλάψει, γιατί ανησυχούσε σι' αλήθεια πάρα πολύ για την Ντίμι.

— Η κυρία Ντίμιτι έρχεται με άλλο αυτοκίνητο, είπε ο βασιλιάς. Αυτή, ο Τζορτζ κι εμείς έπρεπε να πάμε στην αστυνομία για να εξηγήσουμε τι έγινε. Σε λίγο θα βρίσκεται εδώ.

Και ενώ ακόμα μιλούσε, ένα άλλο αυτοκίνητο σταμάτησε έξω απ' το σπίτι και ο Τζορτζ πήδηξε έξω απ' αυτό για να βοηθήσει την κυρία Ντίμιτι, η οποία βγήκε έξω, κουρασμένη και χλομή, αλλά πάντα το ίδιο εύθυμη. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν τα παιδιά διά έτρεξαν να την προϋπαντήσουν.

— Νόμιζα ότι ήσαστε ασφαλείς στο μυστικό νησί σας! είπε. Γιατί το εγκαταλείψατε;

— Ω, Ντίμι, είναι μεγάλη ιστορία! είπε ο Μάικ. Πέρασε μέσα, δες ποιος είναι εδώ!

— Η μητέρα κι ο πατέρας σας! είπε η Ντίμι με κατάπληξη. Όστε το δεύτερο αεροπλάνο είναι δικό τους, υποθέτω. Καπετάνιε Άρνολντ, χαίρομαι τόσο που σας βλέπω! Δεν μπορούσα να εξακριβώσω πού ακριβώς ήσαστε στην Ιρλανδία. Τι συνάντηση

είναι αυτή. Ο πατέρας του Πολ και οι φίλοι του, κι εσείς επίσης και τα παιδιά!

Το μικρό μπροστινό δωμάτιο παραήταν στενό για να τους χωρέσει όλους κι έτσι βγήκαν στον κήπο. Ο Τζορτζ έβγαλε καθίσματα για όλους και αμέσως άρχισε ένα πολύ εύθυμο, θορυβώδες πάρτι, όλο κουβεντούλα.

— Μόνο να μπορούσα να πιάσω στα χέρια μου τον Ντιάζ και το Λούι, τους προδότες! είπε ο πατέρας του Πολ θυμωμένα, όση ώρα ο Πολ του αφηγούνταν πως είχε κρατηθεί αιχμάλωτος.

— Μπορείτε βέβαια, εφόσον το θέλετε, είπε ο Μάικ με μία γκριμάτσα. Τώρα τους αιχμαλωτίσαμε εμείς! Μπορείτε να τους πιάσετε όποτε θέλετε!

— Πού βρίσκονται λοιπόν; κραύγασε η Ντίμι.

— Στο μυστικό νησί μας χωρίς βάρκα! γέλασε ο Μάικ. Και εκεί θα μείνουν μέχρι να πάει κάποιος να τους πιάσει!

Όλοι γέλασαν με ευχαρίστηση. Ήταν πολύ αστείο να σκέφτονται τους δύο άντρες παγιδευμένους με αυτόν τον τρόπο.

— Αύριο το πρωί εγώ και οι αστυνομικοί θα πάμε με μια βάρκα, είπε ο βασιλιάς αγριωπά. Ο Ντιάζ κι ο Λούι θα μείνουν εμβρόντητοι μόλις μας δουν! Είχαν σκοπό να εμποδίσουν το γιο μου τον Πολ να γίνει βασιλιάς, σε περίπτωση που πέθαινα, και τώρα που είμαι ολοζώντανος, θα το μετανιώσουν που σκέφτηκαν κάτι τέτοιο!

— Θα πάρετε τον Πολ πίσω μαζί σας; ρώτησε

ο Μάικ, λυπημένος που θα έχανε ένα φίλο που συμπαθούσε πάρα πολύ.

— Ναι, είπε ο βασιλιάς. Αλλά την επόμενη σαιζόν πρόκειται να έρθει στο σχολείο στην καλή, ασφαλή Αγγλία, και ίσως θα μπορούσε να πάει στο δικό σας σχολείο, Τζακ και Μάικ;

— Ω, ωραία! είπαν τα δύο αγόρια ικανοποιημένα. Θα τον προσέχουμε!

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό! είπε ο πατέρας του Πολ, χτυπώντας τα δύο αγόρια στην πλάτη. Μέχρι τώρα τον έχετε προσέξει πολύ καλά.

— Λοιπόν, τι θα κάνουμε όλοι μαζί απόψε; είπε η Ντίμι. Θα ήθελα να σας ζητήσω όλους να μείνετε μαζί μου, αλλά το Πιπ Χόουλ είναι πολύ μικρό! Θα μπορούσα να βάλω τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ στο δωμάτιο που μου περισσεύει, αλλά φοβάμαι πως δεν υπάρχει άλλο άδειο δωμάτιο.

— Θα πάμε στην πλησιέστερη πόλη και θα μείνουμε στο ξενοδοχείο εκεί, είπε ο βασιλιάς. Ο Πολ πρέπει να έρθει μαζί μας, γιατί μου φαίνεται πως πρέπει να τον προσέχω συνέχεια! Αύριο θα ξανάρθουμε, κυρία Ντίμι. Σας ευχαριστώ χίλιες φορές για ό,τι κάνατε!

Ο βασιλιάς, ο πρίγκιπας Πολ και οι τέσσερις άντρες με τις στολές αποχαιρέτησαν τους άλλους και πήγαν στο μεγάλο τους αυτοκίνητο. Το έβαλαν μπρος και με τρομερό θόρυβο, κατέβηκαν το χωραφόδρομο.

— Ξεχάσαμε εντελώς το καλάθι με το φαγητό,

είπε ο Τζακ ξαφνικά. Πάμε να το πάρουμε τώρα, Μάικ. Νομίζω ότι θα φάω το καπέλο μου!

— Θα 'θελα να το δω αυτό! είπε ο Μάικ. Κι οι δυο τους ξεκίνησαν για το αεροπλάνο. Σκαρφάλωσαν στο πιλοτήριο και βρήκαν ένα μεγάλο καλάθι εκεί. Το κουβάλησαν και οι δύο μέχρι το Πιπ Χόουλ. Έκαναν όλοι μαζί πικ νικ στον κήπο, μαζί κι ο Τζορτζ. Πόσο το απόλαυσαν! Έλεγαν και ξανάλεγαν τις ιστορίες τους.

— Ο κύριος Ντιάζ, η κυρία Ντιάζ και ο Λούι ήρθαν όλοι μαζί στο Πιπ Χόουλ σε έξαλλη κατάσταση τη νύχτα που πήγατε στο μυστικό νησί, είπε η Ντίμι. Ευτυχώς όταν έφτασαν εδώ, ο Τζορτζ είχε γυρίσει, κι έτσι κι οι δύο μαζί τους διώξαμε. Ήταν εντελώς σίγουροι ότι ο πρίγκιπας ήταν εδώ μαζί σας.

— Θα πρέπει με κάποιο τρόπο να ανακάλυψαν τα σχετικά με το νησί μας και με το πού βρίσκεται, είπε ο Μάικ. Βέβαια, είναι μια πασίγνωστη ιστορία, κι έτσι αυτό δεν πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο. Ω, πόσο θα 'θελα να έβλεπα τα πρόσωπα αυτών των δύο στο νησί αύριο, όταν ο βασιλιάς κι η αστυνομία θα πάνε για να τους πιάσουν!

Και πραγματικά, ο κύριος Ντιάζ και ο Λούι έπαθαν ένα τρομερό σοκ, όταν μια βάρκα, γεμάτη με Άγγλους αστυνομικούς, έφτασε στο μυστικό νησί την επόμενη μέρα! Οι δύο άντρες ήταν απασχολημένοι, επειδή προσπαθούσαν να φτιάξουν μια πρόχειρη σχεδία για να περάσουν απέναντι στη στεριά και δεν άκουσαν τη βάρκα, όταν έφτασε.

Σήκωσαν το κεφάλι τους και είδαν το βασιλιά της Βαρωνίας να κατευθύνεται προς το μέρος τους, με πέντε άντρες να τον ακολουθούν!

Τα παιδιά τα έμαθαν όλα αυτά την επόμενη μέρα.

— Αυτό βάζει ένα τέλος στον κύριο Ντιάζ και στις συνωμοσίες του, είπε ο Τζακ ικανοποιημένος. Τι ωραία που ήρθαμε στο Σπίγκι Χόουλς για τις διακοπές μας! Ο μικρός Πολ θα ήταν ακόμα, αιχμάλωτος και εμείς δε θα είχαμε περάσει όλες αυτές τις περιπέτειες.

Εκείνο το απόγευμα ο Τζορτζ μπήκε μέσα τρέχοντας, σε κατάσταση μεγάλου ενθουσιασμού.

— Ελάτε να δείτε, κραύγασε. Ελάτε να δείτε!

Τα παιδιά κι η Ντίμι ξεχύθηκαν στο δρόμο και εκεί είδαν να έρχεται από το χωραφόδρομο, πάνω σε ένα τρέιλερ το τελειότερο μικρό κρις κραφτ που θα μπορούσε να επιθυμήσει κανείς!

— Έρχεται στο Πιπ Χόουλ! φώναξε ο Τζακ.

Πράγματι! Ήταν το δώρο στα τέσσερα παιδιά από το βασιλιά της Βαρωνίας, για τη βοήθεια που έδωσαν στο γιο του. Τα παιδιά δεν πίστευαν στα μάτια τους!

— Τι υπέροχο δώρο! φώναξαν. Ω, Τζορτζ, ας το εγκαινιάσουμε απόψε!

Ήταν αδύνατο να κατεβάσουν το κρις κραφτ στην παραλία. Έπρεπε να το πάνε στο Λόγκκριγκ και να το ξεφορτώσουν εκεί. Ο αδελφός του Τζορτζ τους βοήθησε. Το έριξαν στα ήρεμα, χωρίς κύματα

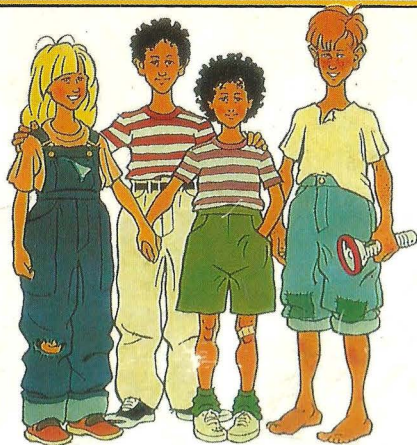
νερά και μπήκαν όλοι μέσα, ακόμα και η Ντίμι. Ήταν τόσο εύκολο να το οδηγήσουν, που τα παιδιά το αναλάμβαναν το καθένα με τη σειρά του.

Η μηχανή άναψε με ένα χαριτωμένο βούισμα. Η μικρή βαρκούλα όρμησε μπροστά. Ο Μάικ την άφησε να ξανοιχτεί στο πέλαγος, γεμάτος περηφάνια. Ένα δικό τους κρις κραφτ! Πόσο τυχεροί ήταν.

Τώρα είχαν ξεκινήσει για το Πιπ Χόουλ. Γεια σου Μάικ! Γεια σου, Τζακ! Γεια σας, Νόρα και Πέγκι! Αξίζετε την καλή σας τύχη και μας άρεσαν όλες σας οι περιπέτειες. Ίσως να μάθουμε νέα σας καμιά άλλη φορά. Γεια σας, γεια σας!

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

Η Ενίντ Μπλάιτον γεννήθηκε το 1897 στο Λονδίνο. Μεγάλωσε με την αγάπη της φύσης και της υπαίθρου μέσα της, αλλά ταυτόχρονα έδειξε από νωρίς ενδιαφέρον προς τη λογοτεχνία και τη μουσική· έτσι έγραψε πολλά ποιήματα και διηγήματα πριν γίνει νηπιαγωγός. Το πρώτο της βιβλίο ήταν μια ποιητική συλλογή, που εκδόθηκε το 1923. Ως το 1968, το χρόνο του θανάτου της, είχε συντάξει περί τα 600 έργα με ποικίλα θέματα (περιπέτειες, σχολικά βιβλία, ιστορίες από τη Βίβλο, παραμύθια κ.ά.), τα οποία την έκαναν έναν από τους δημοφιλέστερους συγγραφείς παιδικών βιβλίων στον κόσμο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΙΓΚΙ ΧΟΟΥΛΣ

Ο Μάικ, ο Τζακ, η Νόρα και η Πέγκι, στις διακοπές τους δίπλα στη θάλασσα, βρίσκουν ένα μυστικό πέρασμα· και όταν ανακαλύπτουν ότι ένας μικρός πρίγκιπας κρατιέται αιχμάλωτος στον πύργο ενός παλιού σπιτιού, μπλέκουν σε μια ακόμη περιπέτεια.

Τ' αγόρια σχεδιάζουν να βοηθήσουν τον πρίγκιπα να δραπετεύσει αργά τη νύχτα, αλλά τότε αιχμαλωτίζεται και ο Μάικ.

Οι υπόλοιποι ξέρουν καλά πως μόνο σ' ένα μέρος θα μπορούσαν να είναι ασφαλείς – στο Μυστικό Νησί. Πρώτα, όμως, πρέπει να ελευθερώσουν το Μάικ και τον πρίγκιπα.

ISBN 960-239-081-6

85.0130